உ

ஸ்ரீகுருவேநம:.

நிஜானந்தவிலாசம்.

திருநெல்வேலிக்கோட்டைநல்லூர்

ஸ்ரீ சுந்தரஸ்வாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

திருவனந்தபுரங்காலேஜில்

தர்க்கசாஸ்திரபண்டிதர்

B. A. சுந்தரம்பிள்ளையாலும்

திருநெல்வேலி

மாவடி. சிதம்பரப்பிள்ளையாலும்

திருநெல்வேலி

முத்தமிழாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

October–1879.

PRICE 14 ANNAS.

உ

சிவமயம்.

அறிவிப்பு.

இப்புஸ்தகம் கிரையம் அணா—14.

தேவையுள்ளவர்கள் திருநெல்வேலிபஜனைஸபை சிதம்பரம்பிள்ளையிடத்திலும், திருவனந்தபுரம் காலேஜில் தர்க்கசாஸ்திரபண்டிதர் B. A. சுந்தரம்பிள்ளையிடத்திலும், பங்கிக்கூலிசஹிதமநுப்பினால்பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதுவுமன்றி இதன்கீழேகண்டபுஸ்தகவிபரப்படி ஷை பஜனைஸபைசிதம்பரம்பிள்ளையிடத்திற்கு அதனதன் கிரையமும் பங்கிக் கூலியுமநுப்பினால் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

	Rs.	As
பெரியபுராணக்கீர்த்தனை	3	,,
பிரமகீதைமூலமும் உரையும்	3	,,
சுவாநுபவரஸமஞ்சரி	,,	12
சுவாநுபூதிரஸாயனம்	,,	8

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சுந்தரஸ்வாமிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம்.

இஃது ஷை சுவாமிகளின் பிரதமசீடராகிய
திருநெல்வேலித்திம்மராஜபுரம்
பிச்சுசுவாமிகள் அருளிச்செய்தது.

இலங்குமாயிரத்தோடேழதாமாண்டுக்கிசைந்தி
டுங்கரவருடத்தில், நலங்கொளீகார்த்திகைநன்மதி
யினிலநுடநாட்சனிவாரத்தில்விடையிற், கலங்கலி
ல்பொருனைக்கோட்கநல்லூர்க்காமர்பூசுரர்செய்மா
தவத்தால், பொலங்கொளும்பரம சுந்தரகுருவாய்
ப்புவிமிசையவதரித்தனனே. ... ... [க]

அவதரித்தறிவோங் கிடவளர்ந் துறவோராற்சி
கைபூணு நூலணிந்து, பவமறமறையாகமமுணாங்
தவற்றுட் பன்னியவணநடந்ததன்பின், னுவமை
யொப்பிறந்தசானகிமாதை யுளங்கொளநன்மணம்
புரிந்து, சிவபரம்பொருளைச்சிந்தைவாய்மெய்யுஞ்
செறிதரப்பூசனைசெயவே. ... ... [உ]

செய்யவப்பலத்தாற்றேசிகன்விசுவேசுரரிடஞா
னதீக்கையும்பெற், றையமற்றறிவாலிந்திரசாலமகி

லமென்றுணர்ந்துநற்றுறவாய், மெய்யறிவனந்தா
னந்தமேலிடுநாள்விசுவேசர்பூரணமமைய, கையி
லாமலகக்கனியெனச்சோமசுந்தரன் கருணைநோக்
கடைந்தே. ... ... [௩]

தேசுறுசகசநிட்டையிற்பொருந்தித்தீர்த்தங்கள்
காசிபல்தலமும், பூசுரர்சூழ்வோடளவில் யாத்தி
ரையிற்போக்கின்னிசிற்சிலபொழுதை, வீசுறுசிறு
கால்நெல்லையம்பதியில்விளங்குமாருத்திரமதனோ,
டாசறுதீபவிலக்கமுமியற்றி யரன்பணிவிடையினு
ள்கழித்தான். ... ... [௪]

ஆனிலைந்தாடுமைநதிக்கடவுளாலையப்புதிட்டை
யுமாங்கே, ஞானிகள்வியக்கச்சாத்திரசாலை நலமு
டனமைத்ததுமன்றி, நானிலத்துள்ளபதிகளிற் சில
தைநயம்பெறப்புதுக்கியுமிடையே, மோனிகடுதிக்
கச்சாத்திரநான்கை மொழிந்தனன்சிலதினந்திகழ்
ந்தே. ... ... [௫]

திகழுமாயிரத்தைம்பத்திநாலாண்டிற்செறிவெ
குதானியவருடம், புகழுமற்பசியாருந்தெய்திமதி
நாள்புகல்கிருட்டிணபக்கத்தசமி, நிகழ்மகம்பகன்
மூன்றுடனிருபஃதாய்நேர்ந்தநாழிகையரிமளத்தி
ல், துகளில்சீரடியார்சூழ்ந்தினிதிருப்பச் சுந்தரன்
கலந்தனன்பரத்தே. ... ... (௬)

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

பிரகரண அட்டவணை.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ சிவாயபரமகுருவேநம

நிஜானந்தவிலாசம்.

பாயிரம்.

சொன்மதிசார்ராத்தூயநற்பொருளின்
றுணைகழறுதிக்குமாதுதித்து *

நின்மலமறைகணித்தமுந்தேடும்
நிஜானந்தோகம்பதந்தனையென் *

புன்மொழித்தமிழாற்சாதகர்பொருட்டுப்
போதகஞ்செயப்புகுதலைப்பார்த் *

தென்மதியென்னைநகைசெயப்பின்னு
மியம்புவானெழுந்ததோரவாவே. *

முதலாவது.

அவஸ்தாத்திரய சோதன சம்பிரதாயப் பிரகரணம்.

சர்வஞ்ஞ கருணாமூர்த்தியாயும் பரமகுருவாயும் விளங்காநின்ற என்பிராணநாதரே! நான் பரகதியடையுமார்க்கத்தை லளிதமாய் மனதுக்குவரு

ம்படி யுபதேசித்தருள வேண்டுமென்று மாணாக்க ன் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர் ஜீவன் தேகேந்திரிய அந்தக்கரண ங்களையும்அவற்றினவஸ்தாத்திரயங்களையும்இவற்றி ற்பிரிதிவிம்பித்தசைதந்நியூத்தையும் இவற்றினதிஷ் டானமானஅசங்கவுதாசீனநித்தியசுத்தபுத்தமுத்த பரிபூரணகூடஸ்தபிரமசைதந்நியத்தையும்,விவேக மின்மையால்சுயம்வெண்மையானபடிகத்தை ஜபா குசுமசந்நிதிவசத்தா லிரத்தஸ்படிகமெனக்காண்ய துபோல,நானெனதுஎன்றத்தியாசித்துவிபரீதமா ய்க்காணுதலைநீக்கிஉள்ளபடிபரமான்மாவான தன் னைத்தரிசித்தால்அஃதேபரகதியாகுமென அருள:

மாணாக்கன்—சுவாமி! வெண்மையான ஒருவ ஸ்திரத்தில் நிஜமாகக் கருப்புமுதலிய குணபேத மான அழுக்குப் பற்றினால், அதனை மற்றொரு கிரி யாதந்திரத்தா லெடுத்து மாற்றலாம். படிகத்தி லி ல்லாமற் றோன்றி யபேதமாய்க் கலந்துநின்ற இ ரத்தவன்னம் போல, சேதிக்கத் தகாமலிருப்ப தை, யெங்ஙனம் பிரிக்கலாமென:

ஆசிரியர்—அங்ஙன மில்லாமற் போனாலும், தேகேந்திரிய அந்தக்கரண சிதாபாச கூடஸ்த ப ரமான்மா முதலியவற்றின் விவேகாநுபூதியாற் பி ரித்தெடுக்கலாமென்றருள:

மாணுக்கன்—அவ்விவேகாநுபூதி யெத்தன் மையதெனை:

தேகம் இந்திரியம் அந்தக்கரணம் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி, இவற்றின் விஷயமான பாவாபாவ ரூபமாகிய ஜகம்அனைத்தும் ஜடமாகும். அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சித்து சிதாபாசனுகும். அதற்கும் அதிஷ்டான மாயிருக்குஞ் சித்து கூடஸ்த நித்திய போதஞானபரமான்மா வாகும். அவற்றுட் பிரித்தெடுக்கக் கூடாமற் கலந்து தோன்றுகின்ற அத்தத்துவங்களைப் பிரித்துக் காணும் விபரம்—

சாக்கிரத்திற் பிரித்துக் காட்டுதல்.

உலர்ந்த வொருசாம்பற்றிரளையில் திவலைஜலசம்பந்தம்வர, அப்போது அத்திரளையில் எங்கனம் ஜலவியாபகங் காணப்படுகின்றதோ; அப்படியே, ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களையுடைய இத்தூலதேகஞ் சாக்கிராவஸ்தையிற் பாவாபாவ ரூபமான கடபடாதி ஜகத்தோற்றத்தை முன்னிட்டுக் காணப்படுங்கால், நிவாததீபம்போல கரணகருவிகளை விக்ஷேபித்தல் செய்யாமனிறுத்தி, சிவபெருமானது கருணைபொருந்திய பரமகுருவின் பிரசாதமுடைய விவேகாநுபூதியாற் பார்க்கில், சப்ததாதுக்களின் கூட்டமான தேகம், இருவகையு

டைய இந்திரியம், அவற்றின் விஷயங்களான ஜக
ம், இவற்றை யந்த வந்த நாமரூபங்களோடும் பி
ன்ன பின்னமாகத் தோன்றுவித்து, அவற்றை யு
ள்ளும் வெளியும் வியாபித்துப் பிரகாசிப்பிக்கின்
ற தன்னை ஆன்மாவாயும், அவற்றைத் திருசியமா
ன அநான்மாவாயும், அநுபவிக்கப்படும்.

ஜலசம்பந்தமுடைய சாம்பற்றிரளை யுலர்த்தி
டில், அதில் ஜலசுபாவங் காணப்படாமல் ஜலவி
யாபகவின்மை யநுபவிக்கப்பட, அத்திரளைக்கும்
ஜலத்துக்கும் எப்படிப் பேதங் கிரகிக்கப்படுகின்
றதோ; அப்படியே, ஸ்தூலதேகத்தைச் சாக்கிரா
தி விவகாரத்தி லிருந்து நீங்கி யவ்வான்மசைதந்
நியஞ் சொப்பனதேகத்தை யடையுங்கால், இது
ஸ்தூலதேகம், இதுஇருவகையுடைய விந்திரியம்,
இதுபாவாபாவ ரூபமான கடபடாதியான ஜகமெ
னும் ஞானம், என்று இவற்றைக் கண்டநுபவிக்க
த் தேகாதிகளுக்கு ஆன்மசைதந்நியம் வேறெனப்
பிரித்தநுபவிக்கப்படும்.

சொப்பனத்திற் பிரித்துக் காட்டுதல்.

சொப்பனவஸ்தையில் சூக்குமசரீரத்தி லிரு
ந்து அவ்வான்மசைதந்நியம் பிரகாசிக்கும் போது
ம், அப்படியே தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட தனது தே
கமுதலிய சகலஜகத்தையும் வியாபித்துப் பிரகாசி

க்கும்போதும், மேகமண்டலம் நக்ஷத்திரமண்டல
ம் சந்திரமண்டலம் இவற்றை வியாபித்துப் பிரகா
சிப்பிக்குஞ் சந்திரசோதி, சிறிது பெரிது வட்டம்
முதலியவாகிருதி பொருந்திய அம்மேகாதிகளுக்கு
அந்நியமா யெப்படி யநுபவிக்கப் படுகின்றதோ;
அப்படியே, சொப்பனத்திற் கண்ட தனது தேகமு
தலிய சகலஜகமுந் தனதான்மசைதந்நிய வியாபக
த்திற் றிருசியமாய்க் காணப்படுவதால், அவற்றை
யநான்மா வெனவும், அவற்றை வியாபித்துக் கண்
ட தன்னை யநான்மவிலக்ஷண சொப்பனதிருஷ்டா
வான ஆன்மா வெனவும், விவேகத்தா னிதானித்
துப் பார்க்க, அங்ஙனமே யநுபூதிக்கு வரும்.

அன்றியும், இவ்வான்மசைதந்நிய வியாபகம்
அவித்தையெனுஞ் சுழுத்தியாங் காரணசரீரத்தை
யடையுங்கால், முற்கூறியசூக்குமசரீரமும், அதன்
விவகாரத்திற்கண்டசொப்பனப்பிரபஞ்சமும் இவ்
வான்மசைதந்நியவியாபகத்தைநீங்கினதுபற்றிதங்
களையுள்ளபடிஜடங்களாகக்குறித்துக் காணும்படி
பவித்திடும். அதனாலும் அவற்றிற்குஆன்மா அந்நி
யனாகவநுபவிக்கவரலாம்.

சுழுத்தியிற்பிரித்துக்காட்டுதல்.

சுழுத்தியில் அவித்தையாங் காரணசரீரத்தை
யான்மசைதந்நிய வியாபகம் அடைந்தகாலத்தில்,
தான் அந்நியம் என்ற பேதக்குறிப்பு நீங்கி, அபேத

மாயுங் குறித்ததாகக் காணப்படாமல் சூநியம்போ
ல விளங்கிநிற்கும். அத்திசையினும், அவனது பகு
தியைக் கண்டநுபவிக்க வேண்டுமென்றருள:

மாணாக்கன்—சாக்கிரஞ் சொப்பனம் இரண்
டவஸ்தைகளிலும், ஸ்தூலசூக்கும மென்ற இரண்
டு சரீரங்களோடு சகலஜகமுந் திருசியமாகக் காண
ப்பட்டதுபற்றி, இஃதான்மவஸ்து இஃதனான்மவ
ஸ்து, வென்று விவேகித்தறியக் கூடும். சுழுத்தி
தசையில் திருசியம் திருஷ்டிரு தரிசனம் என்ற பே
தமநுபவிக்கப்படாததினால், எங்ஙனம் ஆன்மானா
ன்மவிவேகாநுபூதி கூடலாமெனு:

ஆசிரியர்—திருஷ்டியிற் காணப்பட்ட வொரு
இரச்சுவை, இஃதென்று சாமாநியஞானத்தாற் கு
றிக்குங்கால், அதற்கு வேறாகிக் கற்பனையாற் றோன்
றிய சர்ப்பம் புத்தியின் வழியாயநுபவிக்கப்பட, அ
த்திசையின் மிகுந்த பயமுடையவனாகி அப்பழு
தையின்மீது விழுந்து மூர்ச்சையடைய, அப்பொ
ழுது கண்வழியே பழுதையைப்பற்றிப் புத்தியினு
தித்த இஃதென்ற சாமாநியஞானமும், பிராந்தியா
லிரச்சுவிற் கற்பிக்கப்பட்டுப் புத்தியின் வழியாய்ச்
சர்ப்பமாகப் பிரகாசியாநின்ற சர்ப்பஞ்ஞானமும்,
ஐக்கியப்பட்டு, அத்திசையிற் சூநியம்போலப் பகு
தி விவேகத்துக் கிடமின்றி யிருந்தபோதினும், மூர்

ச்சைதெளியுங்கால், இஃது சர்ப்பம் என்ற இரண்
டுஞானமும் பிரத்தியக்ஷத்தை முன்னிட்டுப் புத்தி
யின்வழியா யிரச்சுவின் முன்போலுதிப்பதால், உ
தித்ததிசையைக் கொண்டுவிவேகித்திடிற், பேதத்
தோற்றமற்ற மூர்ச்சைக்கு முன்னும் பின்னுமாகவு
தித்த இவ்விரண்டுஞானத்தி, லிஃதென்ற ஞானநு
பவம்வஸ்துதந்திரமான பழுதையைப்பற்றியவிவே
கஞானமெனவும், சர்ப்பஞ்ஞானங் கர்த்திருதந்திர
மான ஆரோபித சர்ப்பவிஷய விவேகஞான மென
வும், விவேகாநுபூதி யுண்டாகுமாறுபோல்; சுழுத்
தியிற் காரணசரீரத்தோடு மைக்கியப்பட்டுப், பே
தாபேதத்தோற்றமின்றி சூநியம்போற் காணப்பட்
ட ஞானசொரூபமான ஆன்மவியாபகம், விழிக்குங்
கால் நான் ஒன்றுந்தெரியாமற் சுகமாய்த்தூங்கி
னேனென்றவநுபவமென்ன, அவ்வான்மா சுழுத்தி
யிலிருக்குங்கால் அந்நியனாற் சிலசொற்கள்கொண்
டு விழிக்குந்தன்மையென்ன, இவற்றைச் சோதிக்
கின், அத்திசையைப்பற்றிய ஆன்மவிவேகமுதித்
திடலாம். அஃதாவது—தூங்குமவதரத்தில், சில
சொற்கள் கேட்கப்படாமலுஞ், சிலசொற்கள் கே
ட்கப்படவும், அப்பொழுது கரணகருவிகளை நீங்கி
ச்சூநியம்போன்றிருந்த அவ்வான்மவியாபகம், யா
தொரு கற்பனையையு முன்னிடாமற் றெளிவாயு

திக்கப், பின்பு மற்றொரு சொல்லால் அதின்பொருளுடைய கற்பனையோடுங்கூடிட, அத்திசையை விவேகத்தாலநுபவித்துப் பார்க்கின், சூரியத்தாற் தன்னை யசத்துப்போற் கொண்டகுறிப்பும் சூரியத்துக்கு வேறாகிக் கற்பனையை யெதிரிடாமற் சில சப்தவிசேஷங்களாற் கரணகருவிகளின் சம்பந்தமின்றி சாமாநியமா யுள்ளத்தில் விழித்தல் மாத்திரமாயுதித்துப் பிரகாசித்தலின் குறிப்பும் பின்பு சில சப்தங்களாலுண்டாகிய அதன் பொருளான கற்பனையோடுங் கூடிப்பிரகாசித்தலின் குறிப்பும், நிதாநமாய் விவேகத்துட னநுபவித்துப்பார்க்கில் சூரியம்போன்ற வசத்துத்தன்மை யென்ன சாமாநியமாய் விழித்தலின் குறிப்பென்ன, கற்பனையோடுங் கூடிப்பிரகாசித்தலென்ன, இவற்றிற்கும் இவற்றை திருசியமான வநான்மவஸ்துக்களாக்ப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற திருஷ்டாவாகிய ஞானசொரூபமான தனக்கும் பகுதிஞ்ஞானாநுபூதி யுண்டாகலா மென்பதே.

ஆதலால், ஆகாசத்தி லோரிடத்திற் பதிவாயிருக்கின்ற சந்திரமண்டலந் திருஷ்டியின் சலநபேதத்தாற் பார்க்கப்படுங்கால், அந்தவிடத்திற் சந்திரமண்டல மிலதுபோலும், நான்குகோலுக் கப்பாலிரண்டு மண்டலமாக வுதித்துப் பிரகாசிப்பது

போலும், அவற்றினுக் திருஷ்டியின் சலநபேதத்தா லொருமண்டலங் கண்டுங் காணுததாயும், மற்றொரு மண்டல நன்முக வட்டம்பொருந்திப் பிரகாசிப்பதாய்க் காணப்படுமளவில், அவனது ஸ்தானத்தி லவனதுசூநியமும்,மற்றோரிடத்தின் மண்டலத்தின் குறிப்பின்றி யவனதுதிப்பும், வேறோரிடத்தின் மண்டலம்பொருந்திய விசேஷமானவவனதுதிப்பும், ஒருதிருஷ்டியிற் காணப்படுவதுபோல; கரணகருவிகளோய்ந்து ஆன்மாமாத்திரமாகச்சேஷித்தவிடத்திற், சூநியம்போன்ற அவனதின்மைத் தோற்றமும், அதற்குப் பேதமாகி விசேஷமின்றி விழித்தல்மாத்திரமான சாமாநியவுதிப்பும் சங்கற்பத்தோடுங் கூடிய விசேஷமானவுதிப்பும், எந்த ஆன்மசைதந்நியவியாபகத்திற் பேதித்துக் காணப்படுகின்றதோ; அந்த ஆன்மசைதந்நியவியாபகத்தை வேறுகக்கண்டு, அதனை வஸ்துதந்திரமான அகம்பதார்த்தமாக நிர்ணயமாயநுபவித்து, அவனுக்குத் திருசியமாகத்தோன்றிய சூநிய சாமாநிய விசேஷக்குறிப்புகளைக் கர்த்திருதந்திரமான கற்பிதவஸ்துவாயுந் தெளிந்து, அக்கற்பிதங்களும் பேதமா யநுபவிக்கப்பட்டும், விவேகத்தால் வாதிக்கப்பட்டும், இரண்டுகாலத்துந் தனதுதிஷ்டானத்துக்கு வேருயிராதென்று மதித்து, இரச்சுவிற்றோ

ன்றிய சர்ப்பத்தை இரச்சுசத்தையால் வியாபிக்க, அச்சத்தையாற் சர்ப்பசத்தை முக்காலத்திலும் வேறுயில்லாமனிங்கி, இரச்சுவின் வியாபகவிருக்குகை மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது போல்; ஞானரூபமான ஆன்மாவின் சத்தையால் இச்சூநியஞ்சாமாநியஞ் சங்கற்பமான விசேஷம், அப்படியேசொப்பனஜகம் ஸ்தூலதேகத்துடன்கூடிய சாக்கிரப்பிரபஞ்சம் இவற்றை வியாபிக்கச் சாதனமான கருவிகரணங்கள் இவ்வனைத்தையு மநுபவித்தபடி நினைப்பா லொருகாலத்திலெதிரிடில், அக்காலத்தில் ஆதியந்தமற்ற ஆன்மப்பிரகாச சமுத்திரத்தில் நாமரூபங்களான அலை குமிழி நுரை முதலான விப்பிரபஞ்சமனைத்து மிதப்பாக வநுபவத்துக்கு வரும். ஆதலால், காற்றேய்ந்த வியாபகசமுத்திரத்திலுதித்த அலை நுரை குமிழிகள் அந்தந்த விடத்தில் ஜலமாத்திரமா யடங்கி வியாபகசமுத்திரமாய்க் காணுவது போல; அநேகநாமரூப விசித்திரங்களான திருசியபேதமுடைய அநேக பிரமாண்ட மண்டலங்களாகத்தோன்றிய ஸ்தூல சூக்ஷும காரணங்களென்னும் ஜடப்பிரபஞ்சங்கள், வாசனையென்னுங் கற்பனையாஞ் சலநவாயு வடங்க, அவை தத்தமிடத்திற்றேன ஆதார விருத்திஞான சமுத்திரமாத்திரமா யடங்கிக்காணும்.

அவ்வித விருத்திசமுத்திரத்தை யுற்றுப்பார்க்குங்கால், ஆதிமத்தியாந்த சூனியமாய், ஸ்தூல சூக்குமகாரணாதிபேதமின்றி ஏகாகாரமாய், ஞானானந்தகனமா யநுபவத்துக்கு வரும். அவ்வநுபவமுங் கரதலாமலகம்போற் றனது ஞானப்பிரகாசத்திற் றிருசியமாய்க் கிரகிக்கப்படுவதனாலும், திருசியமனைத்தும் அனான்மா வானதினாலும், அதை யகம்பதார்த்தமன்றெனவும், அதனை வியாபித்துப்பிரகாசிக்கின்ற சொரூபஞானவன்னியில் திருசியமானவிருத்திக்குசுமம் உதிக்கக்காரணமில்லையெனவு நிஷேதித்திட, அதுவுமதிஷ்டான ஆன்மசொரூபபானமாத்திரமாய் நீங்கிவிடும். இவ்வான்மசுபாவத்தை யகங்காரவிருத்திசம்பந்தமின்றித் தானாகப்பிரகாசிக்கிறபடி யநுபவிப்பாயாக வென்றுபதேசித்தருள:

மாணாக்கன்—அப்படியே ஸ்தூலசூக்குமகாரணங்களாகத்தோன்றிய பிரமாண்டமண்டலங்களைத், தன்னநுபவத்திற்கண்டபடி, பகிரிந்திரியங்களால் வியாபிக்கப்பட்ட பொருள்களைப், பகிரிந்திரிய வியாபாரோபயோகியான விஷயாதார அகண்டவிருத்தியினும், அந்தரேந்திரியங்களால் வியாபித்துப்பிரகாசிக்கப்பட்ட சூக்குமப்பிரபஞ்சங்களை, சூக்குமவிஷயக்கிரகண வுபயோகியான விஷயாதார

அகண்ட விருத்தியினும், காரணப்பிரபஞ்சத்தை, வியாபித்துப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற காரணப்பிரபஞ்ச விஷயக்கிரகண சாமக்கிரியையானவிஷயாதார அகண்டவிருத்தியினுமாக லயிப்பிக்க, முன்விக்ஷேப விருத்தியாற்றோன்றிய ஸ்தூலசூக்கும பஞ்சபூதங்களின்விகாரங்களான,ஸ்தூலசூக்குமசரீரங்களோடுங்கூடிய பிரபஞ்சாபாவமென்ன, அவித்தையாற்றோன்றிய பாவாபாவப்பிரகாசக வான்மப்பிரகாசத்தை, சூரியப்பிரகாசத்தை மறையாநின்ற விருள்போல மறைக்கின்ற காரணப்பிரபஞ்சாபாவமென்ன, இவற்றைத் தனக்கபேதமாய்க்காட்டிய அகண்டபரிபூரண விருத்திமாத்திரமாகத் தனதநுபவத்தில் வந்தபோதிலும், அதையும் ஆசிரியரது உபதேசப்படி அதிசூக்குமமாகிய தனது திரிபுடிசூநிய சொரூபஞானத்தை யவ்விருத்தியில் உள்ளும் வெளியு மிடைவிடாமனிறைந்து பிரகாகிக்கின்றபானத்தை விருத்திசம்பந்தமின்றித் தானேயநுபவித்திட, முற்கூறிய விருத்தியு முக்காலத்திலு மில்லாததாகநீங்கிப், பாவாபாவாத்மக விருத்திகளில்லாத சொப்பிரகாசமான தனதான்மசுபாவத்தைச் சுவாநுபவத்தாலடைந்து, சுவாத்மானந்தசமுத்திரத்தின்முழுகி மூன்றுபாவனைகளுமற்றவனானான்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

குணநிக்கஜந்நிய ஆரோபலக்ஷணநிரூபணப்

பிரகரணம்,

மாணாக்கன்—ஆசிரியனைவந்தித்து வணக்கத்துடன், இங்ஙனம் பாவாபாவவிருத்திசம்பந்தமின்றிய சொப்பிரகாச பரமான்மா, ஆவிற்பாவ திரோபாவமின்றி ஏகமாயெக்காலத்திலும் எங்கும்பிரகாசிக்க, அத்தியாரோபாபவாதங்களுக்கு ஆதாரமாய்நின்ற பிரபஞ்சாத்தியாசம், ஆபாசமாயாவது வரக்காரணமேது? நான் ஒன்றுந்தெரியாமல் சுகமாய்த்தூங்கினேன் என்பதைச் சோதிக்கும்விபரமெப்படி? இவற்றையருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க:

ஆசிரியர்—நானெனவும் சுகமாயெனவும் ஒன்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனெனவும் காணப்படுவதில், இஃது சர்ப்பமென்றதிற், பிரத்தியக்ஷமாயநுபவிக்கப்பட்ட இரச்சுவில் இஃதென்றஞானஞ் சாமாநியஞானமாயிருந்தபோதினும், பிரமாநுபவஞானமாவதுபோல, நானென்றஞானஞ் சாமாநியஞானமாயிருந்தபோதினும், பிரமாநுபவ ஞானமாகும் பழுதையிற் சர்ப்பமென்றஞானம் விசேஷஞானமாயிருந்தபோதினும், விவேகாநுபூதியால் வாதிக்கப்படுவதுபற்றி, அப்பிரமாணஞானமா

வதுபோல, ஒன்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனென்
ற ஞானம், விசேஷஞானமாயிருந்திடினும், அப்பி
ரமாணஞானுநுபவமாகுமென்றுபதேசித்தார்.

மாணாக்கன் அஃதெங்ஙனமெனை:

ஜந்மாந்திரத்திற் சூத்திரனாயிருந்தவன் மற்
றொருஜந்மத்திற் பிராமணனாயிருக்குங்கால், சிகா
யஞ்ஞோபவீதமுடையதனது தேகத்தைக்கண்டு,
அதைமறந்து, தன்னைப் பிராமணனாக நிர்ணயமா
ய்க்கொள்வதுபோல்; சாக்கிராவஸ்தையில் இரத்
த மூத்திரமாம்சாதிகளாலுண்டாகிய ஸ்தூலசரீர
த்தை நானெனக்கண்ட திசைநீங்கிச், சொப்பனா
வஸ்தையை யடைய, மனோமாத்திரத்தாற் கற்பிக்
கப்பட்ட நானெனும் விந்துவில், வாசனையாற்றோ
ன்றிய சரீரங்காணப்பட, அதனையே நானென வ
நுபவிக்க; பின்பு அத்திசைநீங்கிச் சுழுத்தியை ய
டைய, அவ்விடத்து இந்திரியவாசனை மனோவாச
னை யிரண்டும் அகங்காரமாம் விந்துவை நீங்கிவிட்
டதால்; ஸ்தூலசூக்குமக் குறிப்பாம் விசேஷமின்
மையுங், கரணத்தினுதவியின்மையால் அவித்தை
யாந்தகாரத்தால் விழுங்கப்பட்டு க்ஷணமாத்திரத்
தி லதுவும் லயிக்க, இந்தனமில்லாத அக்கினிகண
ம்போல; அகங்காரப் பிரதிவிம்பித ஜீவஞ்ஞான
மூந், தனதுவிம்பமான கூடஸ்த சைதந்நியத்தில்

அதுமாத்திரமாயடங்கிநின்று, பின்பு கர்மவாசனை வசத்தால் நிராகாரமாகிய விருத்தியுதிக்க, அதிற் கூடஸ்தன் சிவரூபப்பிரதிவிம்பமாகத்தோன்ற, அவ்விருத்தியிற் பிரதிவிம்பப்பிரகாசத்தால் அவ்வகங்காரமெனும் விந்து பூர்வம்போல் அகமெனப்பிரதிபலிக்க, அவ்வகங்காரவிருத்தியில் நிராகாரவிருத்தியின்கண் முன்பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியமே பிரதிவிம்பிக்க, அவ்வான்மப்பிரகாசத்தையுடைய அகங்காரமும்; அக்கணத்திற் றனக்கு விஷயக்கிரகண சாமக்கிரியையாயுள்ள தேகேந்திரியாதிகளின் வாசனை தன்னிடத்தி லுதியாததுகொண்டு, அகமகமெனத் தான்பிரகாசித்தும், அவ்விடத்து நிர்விகார சவிசேஷ கூடஸ்தனாகிய தனது விம்பசைதந்நியந் தனக்காசிரயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்தும், விவேகமின்மையால் அதனையும், இவ்வகங்கார விருத்திக்குச் சாக்ஷியாய்க் குறித்தறியச் சாமர்த்தியமற்று, இவ்வகங்காரவிருத்தியிற் பிரதிவிம்பித்துப் பிரகாசிக்கின்ற தன்னையும், அகங்காரவிருத்திக்குச் சித்ஜடவிவேக மில்லாததால், இஃதகங்காரம் தானகங்காரி யெனவுமறிய வல்லமையற்று, நிர்விஷயமாயிற்க நிர்விருத்திக நிராகார கூடஸ்த சைதந்நிய மென்ன நிராகார சுத்தசத்துவ விருத்திப்பிரதிவிம்பித சவிசேஷ கூடஸ்தசைதந்நிய மெ

ன்ன, அகங்காரவிருத்திப் பிரதிவிம்பித வகங்காரி சைதந்நிய மென்ன, இம்மூன்றும் அகங்காரவிருத்தியில் விஷயவாசனை யுதியாததனால், நிர்விஷயமாயங்காரமிருந்து மிலதுபோ லிஃதென்று நிர்ணயிக்கக் கூடாததனால், நிராலம்பமாய் வாடிமயங்க, அக்காலத்திற் றன்னுள்ளடங்கிய தமோகுணம், அவ்வகங்காரவிருத்தியிற் பிரகாசித்திருக்கின்ற அகங்காரசைதந்நியத்தையும், அதற்கு விம்பஸதானமா யிருக்கின்ற கூடஸதசைதந்நியத்தையும், ஞானமாகக் கொள்ளாதிருக்கும்படி லயரூபமாயிருந்து மயக்க, அந்நிசையில் லயரூபமான தமோகுணத்தா லுண்டாகிய அகங்காரத்தின் கோரமான மயக்கை, அகங்காரத்திற் பிரதிவிம்பித்த அகங்காரசைதந்நியமு மடைந்ததுபோற் பவித்துப் பிரகாசிக்க, அவ்வகங்காரவிருத்தியி னுள்ளடங்கிய ரஜோகுணம் தனதுசக்தியால் அதிசூக்குமமாகிய வாசனரூபமான ஸதூல சூக்குமகருவிகரணங்களென்ன, அவற்றின் விஷயங்களென்ன, அவற்றின் ஸ்பூர்த்தியைப் பிரஞ்ஞாமாத்திரமா யுதிப்பித்திட, அக்கணத்தி லவ்வகங்காரவிருத்தியி னுள்ளடங்கிய சத்துவகுணம், அகங்காரவிருத்திக்கு விவேகம் லேசமேனு மில்லாததினால், ரஜோகுணத்தாற் றோற்றிய அதிசூக்குமங்களான அவ்விஷயங்களை அதி

உ.

ஸ்ரீ சிவாயபரமகுருவேநம

நிஜானந்தவிலாசம்.

பாயிரம்.

சொன்மதிசாராத்தூயநற்பொருளின்
றுணைகழறுதிக்குமாதுதித்து *
நின்மலமறைகணித்தமுந்தேடும்
நிஜானந்தோகம்பதந்தனையென் *
புன்மொழித்தமிழாற்சாதகர்பொருட்டுப்
போதகஞ்செயப்புகுதலைப்பார்த் *
தென்மதியென்னைநகைசெயப்பின்னு
மியம்புவானெழுந்ததோரவாவே. *

முதலாவது.

அவஸ்தாத்திரய சோதன சம்பிரதாயப் பிரகரணம்.

சர்வஞ்ஞ கருணைமூர்த்தியாயும் பரமகுருவா
யும் விளங்காநின்ற என்பிராணநாதரே! நான் பரக
தியடையுமார்க்கத்தை லளிதமாய் மனதுக்குவரு

ம்படி யுபதேசித்தருள வேண்டுமென்று மாணாக்கன் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர் ஜீவன் தேகேந்திரிய அந்தக்கரணங்களையும் அவற்றினவஸ்தாத்திரயங்களையும் இவற்றிற் பிரதிவிம்பித்ததைதந்நியத்தையும் இவற்றினதிஷ்டானமான அசங்கவுதாசீன நித்தியசுத்தபுத்தமுத்த பரிபூரணகூடஸ்தபிரமதைதந்நியத்தையும், விவேகமின்மையால் சுயம்வெண்மையானபடிகத்தை ஜபா குசுமசந்நிதிவசத்தா லிரத்தஸ்படிகமெனக்காண்பது போல, நானென்னு மென்றத்தியாசித்து விபரீதமாய்க் காணுதலை நீக்கி உள்ளபடி பரமான்மாவான தன்னைத் தரிசித்தால் அஃதே பாகதியாகுமென அருள:

மாணாக்கன்—சுவாமி! வெண்மையான ஒருவஸ்திரத்தில் நிஜமாகக் கருப்பு முதலிய குணபேதமான அழுக்குப் பற்றினால், அதனை மற்றொரு கிரியாதந்திரத்தா லெடுத்து மாற்றலாம். படிகத்தி லில்லாமற் றோன்றி யபேதமாய்க் கலந்துநின்ற இரத்தவன்னம் போல, சேதிக்கத் தகாமலிருப்பதை, யெங்ஙனம் பிரிக்கலாமென:

ஆசிரியர்—அங்ஙன மில்லாமற் போனாலும், தேகேந்திரிய அந்தக்கரண சிதாபாச கூடஸ்த பரமான்மா முதலியவற்றின் விவேகாநுபூதியாற் பிரித்தெடுக்கலாமென்றருள:

மாணாக்கன்—அவ்விவேகாநுபூதி யெத்தன்மையதெனை:

தேகம் இந்திரியம் அந்தக்கரணம் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி, இவற்றின் விஷயமான பாவாபாவ ரூபமாகிய ஜகம்அனைத்தும் ஜடமாகும். அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சித்து சிதாபாசனுகும். அதற்கும் அதிஷ்டானமாயிருக்குஞ் சித்து கூடஸ்த நித்திய போதஸ்வரூபபரமான்மா வாகும். அவற்றுட் பிரித்தெடுக்கக் கூடாமற் கலந்து தோன்றுகின்ற அத்தத்துவங்களைப் பிரித்துக் காணும் விபரம்—

சாக்கிரத்திற் பிரித்துக் காட்டுதல்.

உலர்ந்த வொருசாம்பற்றிரளையில் திவலைஜலசம்பந்தம்வர, அப்போது அத்திரளையில் எங்ஙனம் ஜலவியாபகங் காணப்படுகின்றதோ; அப்படியே, ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களையுடைய இத்தூலதேகஞ் சாக்கிராவஸ்தையிற் பாவாபாவரூபமான கடபடாதி ஜகத்தோற்றத்தை முன்னிட்டுக் காணப்படுங்கால், நிவாததீபம்போல கரணகருவிகளை விக்ஷேபித்தல் செய்யாமனிறுத்தி, சிவபெருமானது கருணைபொருந்திய பரமகுருவின் பிரசாதமுடைய விவேகாநுபூதியாற் பார்க்கில், சப்ததாதுக்களின் கூட்டமான தேகம், இருவகையு

டைய இந்திரியம், அவற்றின் விஷயங்களான ஜகம், இவற்றை யந்த வந்த நாமரூபங்களோடும் பின்ன பின்னமாகத் தோன்றுவித்து, அவற்றை யுள்ளும் வெளியும் வியாபித்துப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற தன்னை ஆன்மாவாயும், அவற்றைத் திருசியமான அனான்மாவாயும், அநுபவிக்கப்படும்.

ஜலசம்பந்தமுடைய சாம்பற்றிரளை யுலர்ந்திடில், அதில் ஜலசுபாவங் காணப்படாமல் ஜலவியாபகவின்மை யநுபவிக்கப்பட, அத்திரளைக்கும் ஜலத்துக்கும் எப்படிப் பேதங் கிரகிக்கப்படுகின்றதோ; அப்படியே, ஸ்தூலதேகத்தைச் சாக்கிராதி விவகாரத்தி லிருந்து நீங்கி யவ்வான்மசைதந்நியஞ் சொப்பனதேகத்தை யடையுங்கால், இது ஸ்தூலதேகம், இது இருவகையுடைய விந்திரியம், இதுபாவாபாவ ரூபமான கடபடாதியான ஜகமெனும் ஞானம், என்று இவற்றைக் கண்டநுபவிக்கத் தேகாதிகளுக்கு ஆன்மசைதந்நியம் வேறெனப் பிரித்தநுபவிக்கப்படும்.

சொப்பனத்திற் பிரித்துக் காட்டுதல்.

சொப்பனவஸ்தையில் சூக்குமசரீரத்தி லிருந்து அவ்வான்மசைதந்நியம் பிரகாசிக்கும்போதும், அப்படியே தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட தனது தேகமுதலிய சகலஜகத்தையும் வியாபித்துப் பிரகாசி

க்கும்போதும், மேகமண்டலம் நக்ஷத்திரமண்டல
ம் சந்திரமண்டலம் இவற்றை வியாபித்துப் பிரகா
சிப்பிக்குஞ் சந்திரசோதி, சிறிது பெரிது வட்டம்
முதலியவாகிருதி பொருந்திய அம்மேகாதிகளுக்கு
அந்நியமா வெப்படி யநுபவிக்கப் படுகின்றதோ;
அப்படியே, சொப்பனத்திற் கண்ட தனது தேகமு
தலிய சகலஜகமுந் தனதான்மசைதந்நிய வியாபக
த்திற் றிருசியமாய்க் காணப்படுவதால், அவற்றை
யநான்மா வெனவும், அவற்றை வியாபித்துக் கண்
ட தன்னை யநான்மவிலக்ஷண சொப்பனதிருஷ்டா
வான ஆன்மா வெனவும், விவேகத்தா னிதானித்
துப் பார்க்க, அங்ஙனமே யநுபூதிக்கு வரும்.

அன்றியும், இவ்வான்மசைதந்நிய வியாபகம்
அவித்தையெனுஞ் சுழுத்தியாங் காரணசரீரத்தை
யடையுங்கால், முற்கூறியசூக்குமசரீரமும், அதன்
விவகாரத்திற்கண்டசொப்பனப்பிரபஞ்சமும் இவ்
வான்மசைதந்நியவியாபகத்தைநீங்கினதுபற்றிதங்
களையுள்ளபடிஜடங்களாகக்குறித்துக் காணும்படி
பவித்திடும். அதனாலும் அவற்றிற்குஆன்மா அந்நி
யனாகவநுபவிக்கவரலாம்.

சுழுத்தியிற்பிரித்துக்காட்டுதல்.

சுழுத்தியில் அவித்தையாங் காரணசரீரத்தை
யான்மசைதந்நிய வியாபகம் அடைந்தகாலத்தில்,
தான் அந்நியம் என்ற பேதக்குறிப்பு நீங்கி, அபேத

மாயுங் குறித்ததாகக் காணப்படாமல் சூநியம்போல விளங்கிநிற்கும். அத்திசையினும், அவனது பகுதியைக் கண்டநுபவிக்க வேண்டுமென்றருள;

மாணாக்கன்—சாக்கிரஞ் சொப்பனம் இரண்டவஸ்தைகளிலும், ஸ்தூலசூக்கும மென்ற இரண்டு சரீரங்களோடு சகலஜகமுந்திருசியமாகக் காணப்பட்டதுபற்றி, இஃதான்மவஸ்து இஃதநான்மவஸ்து, வென்று விவேகித்தறியக் கூடும். சுழுத்திதிசையில் திருசியம் திருஷ்டிரு தரிசனம் என்ற பேதமநுபவிக்கப்படாததினால், எங்ஙனம் ஆன்மாநான்மவிவேகாநுபூதி கூடலாமென;

ஆசிரியர்—திருஷ்டியிற் காணப்பட்ட வொரு இரச்சுவை, இஃதென்று சாமானியஞானத்தாற் குறிக்குங்கால், அதற்கு வேறாகிக் கறபனையாற் றோன்றிய சர்ப்பம் புத்தியின் வழியாயநுபவிக்கப்பட, அத்திசையின் மிகுந்த பயமுடையவனாகி அப்பழுதையின்மீது விழுந்து மூர்ச்சையடைய, அப்பொழுது கண்வழியே பழுதையைப்பற்றிப் புத்தியினுதித்த இஃதென்ற சாமானியஞானமும், பிராந்தியாலிரச்சுவிற் கற்பிக்கப்பட்டுப் புத்தியின் வழியாய்ச் சர்ப்பமாகப் பிரகாசியாநின்ற சர்ப்பஞ்ஞானமும், ஐக்கியப்பட்டு, அத்திசையிற் சூநியம்போலப் பகுதிவிவேகத்துக் கிடமின்றி யிருக்தபோதினும், மூர்

ச்சைதெளியுங்கால், இஃது சர்ப்பம் என்ற இரண்
டுஞானமும் பிரத்தியக்ஷத்தை முன்னிட்டுப் புத்தி
யின்வழியா யிரச்சுவின் முன்போலுதிப்பதால், உ
திந்ததிசையைக் கொண்டுவிவேகித்திடிற், பேதத்
தோற்றமற்ற மூர்ச்சைக்கு முன்னும் பின்னுமாகவு
திந்த இவ்விரண்டுஞானத்தி, லிஃதென்ற ஞானநு
பவம்வஸ்துதந்திரமான பழுதையைப்பற்றியவிவே
கஞானமெனவும், சர்ப்பஞ்ஞானங் கர்த்திருதந்திர
மான ஆரோபித சர்ப்பவிஷய விவேகஞானமென
வும், இவ்விவேகாநுபூதி யுண்டாகுமாறுபோல்; சுழுத்
தியிற் காரணசரீரத்தோடு மைக்கியப்பட்டுப், பே
தாபேதத்தோற்றமின்றி சூநியம்போற் காணப்பட்
ட ஞானசொரூபமான ஆன்மவியாபகம்; விழிக்குங்
கால் நான் ஒன்றுந்தெரியாமற் சுகமாய்த்தூங்கி
னேனென்றவநுபவமென்ன, அவ்வான்மா சுழுத்தி
யிலிருக்குங்கால் அந்நியனாற் சிலசொற்கள்கொண்
டு விழிக்குந்தன்மையென்ன, இவற்றைச் சோதிக்
கின், அத்திசையைப்பற்றிய ஆன்மவிவேக முதித்
திடலாம். அஃதாவது—தூங்குமவதரத்தில், சில
சொற்கள் கேட்கப்படாமலுஞ், சிலசொற்கள் கே
ட்கப்படவும், அப்பொழுது கரணகருவிகளை நீங்கி
ச்சூநியம்போன்றிருந்த அவ்வான்மவியாபகம்; யா
தொரு கற்பனையையு முன்னிடாமற் றெளிவாயு

திக்கப், பின்பு மற்றொரு சொல்லால் அதின்பொ ருளுடைய கற்பனையோடுங்கூடிட, அத்திசையை விவேகத்தாலநுபவித்துப் பார்க்கின், சூநியத்தா ற் தன்னை யசத்துப்போற் கொண்ட குறிப்பும் சூ நியத்துக்கு வேறாகிக் கற்பனையை யெதிரிடாமற் சில சப்தவிசேஷங்களாற் கரணகருவிகளின் சம் பந்தமின்றி சாமாநியமா யுள்ளத்தில் விழித்தல் மாத்திரமாயுதித்துப் பிரகாசித்தலின் குறிப்பும் பின்பு சில சப்தங்களாலுண்டாகிய அதன் பொரு ளான கற்பனையோடுங் கூடிப்பிரகாசித்தலின் குறி ப்பும், நிதானமாய் விவேகத்துட னநுபவித்துப்பா ர்க்கில் சூநியம்போன்ற வசத்துத்தன்மை யென்ன சாமாநியமாய் விழித்தலின் குறிப்பென்ன, கற்ப னையோடுங் கூடிப்பிரகாசித்தலென்ன, இவற்றிற் கும் இவற்றை திருசியமான வனான்மவஸ்துக்களா கப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற திருஷ்டாவாகிய ஞான சொரூபமான தனக்கும் பகுதிஞ்ஞானநுபூதி யு ண்டாகலா மென்பதே.

ஆதலால், ஆகாசத்தி லோரிடத்திற் பதிவாயி ருக்கின்ற சந்திரமண்டலந் திருஷ்டியின் சலநபே தத்தாற் பார்க்கப்படுங்கால், அந்தவிடத்திற் சந்தி ரமண்டல மிலதுபோலும், நான்குகோலுக் கப்பா லிரண்டு மண்டலமாக வுதித்துப் பிரகாசிப்பது

போலும், அவற்றினுந் திருஷ்டியின் சலநபேதத்தா லொருமண்டலங் கண்டுங் காணாததாயும், மற்றொரு மண்டல நன்றாக வட்டம்பொருந்திப் பிரகாசிப்பதாய்க் காணப்படுமளவில், அவனது ஸ்தானத்தி லவனது சூநியமும், மற்றோரிடத்தின் மண்டலத்தின் குறிப்பின்றி யவனதுதிப்பும், வேறோரிடத்தின் மண்டலம்பொருந்திய விசேஷமானவவனதுதிப்பும், ஒருதிருஷ்டியிற் காணப்படுவதுபோல; கரணகருவிகளோய்ந்து ஆன்மாமாத்திரமாகச்சேஷித்தவிடத்திற், சூநியம்போன்ற அவனதின்மைத் தோற்றமும், அதற்குப் பேதமாகி விசேஷமின்றி விழித்தல்மாத்திரமான சாமாநியவுதிப்பும் சங்கற்பத்தோடுங் கூடிய விசேஷமானவுதிப்பும், எந்த ஆன்மசைதந்நியவியாபகத்திற் பேதித்துக் காணப்படுகின்றதோ; அந்த ஆன்மசைதந்நியவியாபகத்தை வேறாகக்கண்டு, அதனை வஸ்துதந்திரமான அகம்பதார்த்தமாக நிர்ணயமாயநுபவித்து, அவனுக்குத் திருசியமாகத்தோன்றிய சூநிய சாமாநிய விசேஷக்குறிப்புகளைக் கர்த்திருதந்திரமான கற்பிதவஸ்துவாயுந் தெளிந்து, அக்கற்பிதங்களும் பேதமா யநுபவிக்கப்பட்டும், விவேகத்தால் வாதிக்கப்பட்டும், இரண்டுகாலத்துந் தனதநிஷ்டானத்துக்கு வேறாயிராதென்று மதித்து, இரச்சுவிற்றோ

ன்றிய சர்ப்பத்தை இரச்சுசத்தையால் வியாபிக்க, அச்சத்தையாற் சர்ப்பசத்தை முக்காலத்திலும் வேறுயில்லாமலீங்கி, இரச்சுவின் வியாபகவிருக்குகை மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது போல; ஞானரூபமான ஆன்மாவின் சத்தையால் இச்சூநியஞ்சாமாநியஞ் சங்கற்பமான விசேஷம், அப்படியேசொப்பனஜகம் ஸ்தூலதேகத்துடன்கூடிய சாக்கிரப்பிரபஞ்சம் இவற்றை வியாபிக்கச் சாதனமான கருவிகரணங்கள் இவ்வனைத்தையு மநுபவித்தபடி நினைப்பா லொருகாலத்திலெதிரிடில், அக்காலத்தில் ஆதியந்தமற்ற ஆன்மப்பிரகாச சமுத்திரத்தில் நாமரூபங்களான அலை குமிழி நுரை முதலான விப்பிரபஞ்சமனைத்து மிதப்பதாக வநுபவத்துக்கு வரும். ஆதலால், காற்றோய்ந்த வியாபகசமுத்திரத்திலுதித்த அலை நுரை குமிழிகள் அந்தந்த விடத்தில் ஜலமாத்திரமா யடங்கி வியாபகசமுத்திரமாய்க் காணுவது போல; அநேக நாமரூப விசித்திரங்களான நிருதியபேதமுடைய அநேக பிரமாண்ட மண்டலங்களாகத்தோன்றிய ஸ்தூல சூக்கும காரணங்களென்னும் ஜடப்பிரபஞ்சங்கள், வாசனையென்னுங் கற்பனையாஞ் சலநவாயு வடங்க, அவை தத்தமிடத்திற்றானே ஆதார விருத்திஞான சமுத்திரமாத்திரமா யடங்கிக்காணும்.

அவ்வித விருத்திசமுத்திரத்தை யுற்றுப்பார்க்குங்கால், ஆதிமத்தியாந்த சூநியமாய், ஸ்தூல சூக்கும காரணாதிபேதமின்றி ஏகாகாரமாய், ஞானானந்தகனமா யநுபவத்துக்கு வரும். அவ்வநுபவமுங் கரதலாமலகம்போற் றனது ஞானப்பிரகாசத்திற் றிருசியமாய்க் கிரகிக்கப்படுவதனாலும், திருசியமனைத்தும் அநான்மா வானதினாலும், அதை யகம்பதார்த்த மன்றெனவும், அதனை வியாபித்துப்பிரகாசிக்கின்ற சொரூபஞானவன்னியில் திருசியமான்விருத்திக்குசூக்ஷ்மம் உதிக்கக்காரணமில்லையெனவு நிஷேதித்திட, அதுவுமதிஷ்டான ஆன்மசொரூபமானமாத்திரமாய் நீங்கிவிடும். இவ்வான்மசுபாவத்தை யகங்காரவிருத்திசம்பந்தமின்றித் தானாகப் பிரகாசிக்கிறபடி யநுபவிப்பாயாக வென்றுபதேசித்தருள்:

மாணாக்கன்—அப்படியே ஸ்தூலசூக்கும காரணங்களாகத்தோன்றிய பிரமாண்டமண்டலங்களைத், தன்னநுபவத்திற்கண்டபடி, பகிரிந்திரியங்களால் வியாபிக்கப்பட்டபொருள்களைப், பகிரிந்திரிய வியாபாரோபயோகியான விஷயாதார அகண்டவிருத்தியினும், அந்தரேந்திரியங்களால் வியாபித்துப்பிரகாசிக்கப்பட்ட சூக்குமப்பிரபஞ்சங்களை, சூக்குமவிஷயக்கிரகண வுபயோகியான விஷயாதார

அகண்ட விருத்தியினும், காரணப்பிரபஞ்சத்தை, வியாபித்துப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற காரணப்பிரபஞ்ச விஷயக்கிரகண சாமக்கிரியையான விஷயாதார அகண்டவிருத்தியினுமாக லயிப்பிக்க, முன்விக்ஷேப விருத்தியாற்றோன்றிய ஸ்தூலசூக்கும பஞ்சபூதங்களின்விகாரங்களான, ஸ்தூலசூக்குமசரீரங்களோடுங்கூடிய பிரபஞ்சாபாவமென்ன, அவித்தையாற்றோன்றிய பாவாபாவப்பிரகாசக வான்மப்பிரகாசத்தை, சூரியப்பிரகாசத்தை மறையாநின்ற விருள்போல மறைக்கின்ற காரணப்பிரபஞ்சாபாவமென்ன, இவற்றைத் தனக்கபேதமாய்க்காட்டிய அகண்டபரிபூரண விருத்திமாத்திரமாகத் தனதநுபவத்தில் வந்தபோதிலும், அதையும் ஆசிரியரது உபதேசப்படி அதிசூக்குமமாகிய தனது திரிபுடிசூநிய சொரூபஞானத்தை யவ்விருத்தியில் உள்ளும் வெளியு மிடைவிடாமனிறைந்து பிரகாசிக்கின்றபானத்தை விருத்திசம்பந்தமின்றித் தானுசவநுப்வித்திட, முற்கூறிய விருத்தியு முக்காலத்திலு மில்லாததாகநீங்கிப், பாவாபாவாத்மக விருத்திகளில்லாத சொப்பிரகாசமான தனதான்மசுபாவத்தைச் சுவாநுபவத்தாலடைந்து, சுவாத்மானந்தசமுத்திரத்தின்முழுகி மூன்றுபாவனைகளுமற்றவனானான்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

குணநிக்கஜந்நிய ஆரோபஞூக்ஷமநிரூபணப்

பிரகரணம்,

மாணுக்கன்—ஆசிரியனைவந்தித்து வணக்கத்துடன், இங்ஙனம் பாவாபாவவிருத்திசம்பந்தமின்றிய சொப்பிரகாச பரமான்மா, ஆவிற்பாவ திரோபாவமின்றி ஏகமாயெக்காலத்தினும் எங்கும்பிரகாசிக்க, அத்தியாரோபாபவாதங்களுக்குஆதரவாய்நின்ற பிரபஞ்சாத்தியாசம், ஆபாசமாயாவது வரக்காரணமேது? நான் ஒன்றுந்தெரியாமல் சுகமாய்த்தூங்கினேன் என்பதைச் சோதிக்கும்விபரமெப்படி? இவற்றையருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க:

ஆசிரியர்—நானெனவும் சுகமாயெனவும் ஒன்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனெனவும் காணப்படுவதில், இஃது சர்ப்பமென்றதிற், பிரத்தியக்ஷமாயனுபவிக்கப்பட்ட இரச்சுவில் இஃதென்றஞானஞ் சாமாநியஞானமாயிருந்தபோதினும், பிரமாநுபவஞானமாவதுபோல, நானென்றஞானஞ் சாமாநியஞானமாயிருந்தபோதினும், பிரமாநுபவஞானமாகும் பழுதையிற் சர்ப்பமென்றஞானம் விசேஷஞானமாயிருந்தபோதினும், விவேகாநுபூதியால் வாதிக்கப்படுவதுபற்றி, அப்பிரமாணஞானமா

வதுபோல, ஒன்றுந்தெரியாமற் றூங்கினேனென்
ற ஞானம், விசேஷஞானமாயிருந்திடினும், அப்பி
ரமாணஞானானுபவமாகுமென்றுபதேசித்தார்.

மாணாக்கன் அஃதெங்ஙனமெனை:

ஜந்மாந்திரத்திற் சூத்திரனாயிருந்தவன் மற்
றொரு ஜந்மத்திற் பிராமணனாயிருக்குங்கால், சிகா
யஞ்ஞோபவீதமுடையதனது தேகத்தைக்கண்டு,
அதைமறந்து, தன்னைப் பிராமணனாக நிர்ணயமா
ய்க்கொள்வதுபோல்; சாக்கிராவஸ்தையில் இரத்
தமூத்திரமாம்சாதிகளாலுண்டாகிய ஸ்தூலசரீர
த்தை நானெனக்கண்ட திசைநீங்கிச், சொப்பனா
வஸ்தையையடைய, மனோமாத்திரத்தாற் கற்பிக்
கப்பட்ட நானெனும் விந்துவில், வாசனையாற்றோ
ன்றிய சரீரங்காணப்பட, அதனையே நானென வ
நுபவிக்க, பின்பு அத்திசைநீங்கிச் சுழுத்தியை ய
டைய, அவ்விடத்து இந்திரியவாசனை மனோவாச
னை யிரண்டும் அகங்காரமாம் விந்துவை நீங்கிவிட்
டதால், ஸ்தூலசூக்குமக் குறிப்பாம் விசேஷமின்
மையுங், கரணத்தினுதவியின்மையால் அவித்தை
யாந்தகாரத்தால் விழுங்கப்பட்டு க்ஷணமாத்திரத்
தி லதுவும் லயிக்க, இந்தனமில்லாத அக்கினிகண
ம்போல, அகங்காரப் பிரதிவிம்பித ஜீவஞ்ஞான
மூந், தனதுவிம்பமான கூடஸ்த சைதந்நியத்தில்

அதுமாத்திரமாயடங்கிநின்று, பின்பு கர்மவாசனை வசத்தால் நிராகாரமாகிய விருத்தியுதிக்க, அதிற் கூடஸ்தன் சிவரூபப்பிரதிவிம்பமாகத்தோன்ற, அவ்விருத்தியிற் பிரதிவிம்பப்பிரகாசத்தால் அவ்வகங்காரமெனும் விந்து பூர்வம்போல் அகமெனப்பிரதிபலிக்க, அவ்வகங்கார விருத்தியில் நிராகாரவிருத்தியின்கண் முன்பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியமே பிரதிவிம்பிக்க, அவ்வான்மப்பிரகாசத்தையுடைய அகங்காரமும், அக்கணத்திற் றனக்கு விஷயக்கிரகண சாமக்கிரியையாயுள்ள தேகேந்தியாதிகளின் வாசனை தன்னிடத்தி லுதியாததுகொண்டு, அகமகமெனத் தான்பிரகாசித்தும், அவ்விடத்து நிர்விகார சவிசேஷ கூடஸதனாகிய தனது விம்பசைதந்நியந் தனக்காசிரயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்தும், விவேகமின்மையால் அதனையும், இவ்வகங்கார விருத்திக்குச் சாக்ஷியாய்க் குறித்தறியச் சாமர்த்தியமற்று, இவ்வகங்காரவிருத்தியிற் பிரதிவிம்பித்துப் பிரகாசிக்கின்ற தன்னையும், அகங்காரவிருத்திக்குச் சித்ஜடவிவேக மில்லாததால், இவ்வகங்காரம் தானகங்காரியெனவுமறிய வல்லமையற்று, நிர்விஷயமாய்நிற்கு நிர்விருத்திக நிராகார கூடஸ்த சைதந்நிய மென்ன நிராகார சுத்தசத்துவ விருத்திப்பிரதிவிம்பித சவிசேஷ கூடஸதசைதந்நிய மெ

ன்ன, அகங்காரவிருத்திப் பிரதிவிம்பித வகங்காரி
சைதந்நிய மென்ன, இம்மூன்றும் அகங்காரவிருத்
தியில் விஷயவாசனை யுதியாததனால், நிர்விஷயமா
யங்காரமிருந்து மிலதுபோ லிஃதென்று நிர்ணயி
க்கக் கூடாததனால், நிராலம்பமாய் வாடிமயங்க,
அக்காலத்திற் றன்னுள்ளடங்கிய தமோகுணம்,
அவ்வகங்காரவிருத்தியிற் பிரகாசித்திருக்கின்ற அ
கங்காரசைதந்நியத்தையும், அதற்கு விம்பஸ்தான
மா யிருக்கின்ற கூடஸ்தசைதந்நியத்தையும், ஞா
னமாகக் கொள்ளாதிருக்கும்படி லயரூபமாயிருந்
து மயக்க, அந்நிசையில் லயரூபமான தமோகு
ணத்தா லுண்டாகிய அகங்காரத்தின் கோரமான
மயக்கை, அகங்காரத்திற் பிரதிவிம்பித்த அகங்கா
ரசைதந்நியமு மடைந்ததுபோற் பவித்துப் பிரகா
சிக்க, அவ்வகங்காரவிருத்தியி னுள்ளடங்கிய ர
ஜோகுணம் தனதுசக்தியால் அதிசூக்குமமாகிய
வாசனரூபமான ஸ்தூல சூக்குமகருவிகரணங்க
ளென்ன, அவற்றின் விஷயங்களென்ன, அவற்றின்
ஸ்பூர்த்தியைப் பிரஞ்ஞாமாத்திரமா யுதிப்பித்திட,
அக்கணத்தி லவ்வகங்காரவிருத்தியி னுள்ளடங்கி
ய சத்துவகுணம், அகங்காரவிருத்திக்கு விவேகம்
லேசமேனு மில்லாததினல், ரஜோகுணத்தாற் றோ
ற்றிய அதிசூக்குமங்களான அவ்விஷயங்களை அதி

சூக்ஷுமமாகக் காட்டி, அவற்றையே அஃது அவ
லம்பனமாக அபிமானித்து நிற்கச்செய்ய அவ்வநு
பூதியில் அவ்வித அவலம்பனமுடைய அகங்கார
ம், அச்சத்துவகுணத்தி னுதவியால், அதிசூக்கும
மாய் வாசனுரூப போக போக்கிய போகதுரு வெ
ன்னுந் திரிபுடியைக் கொடுக்காநின்ற கருவி கரண
ங்களோடுங் கூடி, அதினின்றும் முந்தின அநுபவ
த்தையும், வர்த்தமானத்தி னநுபவத்தையும், பே
தமாகக் கண்டு, இவ்வர்த்தமானுநுபவத்தின் ஞே
ற்றமின்மையே,பூதகாலாநுபவத்தில் ஞானத்தி னி
ன்மையாகக் கற்பிக்கப்பட்டு, அக்கற்பனையாற் கூ
டஸ்த பரமான்ம சைதந்நியமாகிய தனததிஷ்டா
ன சைதந்நியமே, ஒருதாணுவே சோரனுகத்தோ
ன்றுவது போல, அஞ்ஞானமாகத் தோன்ற, அப்
படியே தனது சொரூபஞ் சகஜமாக மறைபட்டு,
ஸ்தூல சூக்கும வுபாதிகளில் ஆன்மபுத்தி தடித்து,
அந்த அனுன்ம வஸ்துவிற் றடித்த ஆன்மபுத்தியா
ற், சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி யென்னும் மூ
ன்றவஸ்தைகளிலும், ஆவரணம் விக்ஷேப மென்ற
இரண்டு சக்திகளாற், சொரூபஞானப் பிரகாசக
விவேகஞ்ஞான மின்றி, பிராந்தன் போற் சுழலு
கிறுன்.

இதனை விவேகித்துச் சோதித்து நீக்கும் விப

சம்— ஸ்தூலவியாபக அகந்தையை ஸ்தூலத்துக்கு வேருகவும், அப்படியே ஸ்தூலத்துக்கு வேருயும் சூக்குமத்தை வியாபித்ததாயு மிருக்கின்ற அவ்வகந்தையையே சூக்குமத்துக்கு வேருக்கி, அதனையே அச்சூக்குமத்துக்குக் காரணமாகவும் ஸ்தூல சூக்கும பீஜமாகிய அக்காரணத்தை வியாபித்த அகந்தையை அக்காரணத்துக்கு வேருகவும், அகம்பதார்த்த மெனவுங் காணவேண்டும் அங்ஙனங்காணில், அவ்வாவரண விக்ஷேபசக்திகளும், அவற்ருற் ருேன்றிய மூன்றவஸ்தைகளுந், தனக்கு வேருகத் தோன்றி, அஞன்ம வஸ்துக்களாக நிஷேதிக்கப்படும். சுரோத்திரத்திஞல் ரூபங் காணப்படாதது போல், ஆவரண விக்ஷேபங்கணீங்கிய ஆன்மதிருஷ்டி மாத்திரமாக நிற்க, முற்கூறிய வஞன்மவஸ்துக்கள் தோற்ரும னிராதாரமாகநசித்திடும். அக்காலத்திற் றுவைதவஸ்து வில்லாததால், அகம்பதார்த்த மாத்திரமாக வநுபவத்துக்குவரும்.

அவ்வநுபூதியில், ஸ்தூல சூக்கும காரணமாகிய சகல பிரபஞ்சமுங், கூடஸ்தபரமான்ம சொரூபசைதந்நியமும், வியாபகசைதந்நியமாத்திரமாக, ஜல புத்புத தரங்காதிகளுடன் கூடிய வொரு விஸ்தாரம் பொருந்திய தடாகத்திற், சகஜமாகவே யிடைவிடாம னிறைந்த வியாபகாகாய மறைந்துகா

ணினுங், தடாகத்திற் பிரதிவிம்பித்த ஆகாயம் பார்க்கப்படுங்கால், ஜலவிகாரமான பேன புச்புத தரங்காதிகளும், அதற்காத்தாரமாகிய ஜலமும்,விம்பாகாய சத்தை மறைக்கும் வல்லமையற்று, அநுபூதியிற் காணப்படாமற், பிரதிவிம்பாகாயசத்தையைத் தனக்கு வேருகக் காட்டாமல், விம்பாகாயசத்தையே, யெங்ஙன மநுபவிக்கப்படுகிறதோ; அங்ஙனமே யநுபவிக்கப்படுவதுதான். இங்ஙன மநுபவம்வரில், அத்தியாசத்தின் விவரமும், சுழுத்தியிலான்மாஞன்ம விவேமுதிக்கும் வகையும், லளிதமாய்த்தெரியலாகு மென்றுசிரிய ரருள:

மாணாக்கன்—அகங்கை மூன்றுபாதிகளை வியாபித்த தன்மையையும், அதனை அவற்றிற் கப்புறப்படுத்தும் வகையையும், விவரமாய் விஸ்தரித்துத் தெரிய வுபதேசித்தருள வேண்டுமென:

ஆசிரியர்—சுழுத்தியினின்றுமுதித்த வகங்கை தனது சத்துவம் ரஜசு தமசு என்னு மூன்று குணங்களில், தமோகுணத்தா லகம்பொருளை யஞ்ஞானமாகக் கொண்டு, ரஜோகுணத்தாலதிசூக்குமமாக வாசனுமயங்களான கருவி சரணங்களைக் கற்பித்துச், சத்துவகுணத்தால் அவற்றை யவலம்பித்து, அவ்வவலம்பப்படி யதிற் பிரதிபலித்த வகங்காரிசைதந்நியமும், அங்ஙனமே பிரகாசித்ததென, மூ

ன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதை, யின்னும் விசாரிப்பிக்கின்றோம். அஃதாவது—தமோகுணமென்பது, தன்னிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியத்தைத் தெளிவாகக் காட்டாமல், மறைந்ததுபோலக் காண்பிக்கும் வல்லமையுடையது. ரஜோகுணந் தன்னிற் பிரதிவிம்பத்தசைதந்நியத்தை மறையாமலும், சைதந்நியமாகக் காட்டாமலும், நாமரூபங்களாகத்தோன்றுவித்துப், பிரகாசிப்பிக்கும். சத்துவகுணம், முந்தின விரண்டு குணங்களுக்கு முட்பட்டுப் போனதால், நாமரூப விஷயாகாரப் பிரதிபலனங்களையும் ஜடம் போன்ற தமப்பிரதிபலனத்தையும், அகம்விருத்தியிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியத்துக்குத், தன்னிற் பிரதிபலித்த சைதந்நிய சத்தாபெலத்தால், வெவ்வேறாக நன்றாய்க்காண்பித்து, அப்படியே பிரகாசிப்பிக்கும். அகந்தை, சத்துவத்தின் பெலத்தாற் றன்னிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியப்பிரகாசங்கொண்டு; அவற்றை வெவ்வேறாய்க் காணினுந், தனது சுபாவமான சொந்தத்தன்மையென்னுந் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால், அவற்றிற் றாதான்மியப்பட்டு நிற்கும்.

இம்மூன்றுகுணங்களாற் கற்பிக்கப்படும் விஷயங்களையும், அவற்றை யகந்தை தாதான்மியப்படுமியல்பையுங்கூறுவாம். மூன்றா மவஸ்தையினின்

றும் அகந்தையுதிக்க; அதிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்யப்பிரகாசத்தால், தன்னுள் ளடங்கிய சத்துவ குணத்தின் பெலத்தால், அகந்தைக்கு வர்த்தமானத்தி லகமர்த்தஞானமும், பூதகாலத்தி லகமர்த்த ஞானுபாவமும், அஃதே யஞ்ஞானமுமாகப்பேதித்துக் காணப்படும். அங்ஙனந் தனது ஸ்பூர்த்திக்குப் பேதமாகச், சத்துவகுணத்தாற் காண்பிக்கப்பட்ட, தனது ஸ்பூர்த்தி யபாவஞானரூபமான அஞ்ஞானத்தைத், தனது சுபாவமாகிய தாதான்மியத் தன்மையாற் சம்பந்தித்துத், தாதான்மியப்பட,அத்திசையிற் றனதபாவத்தை, தாதான்மியமா யடைந்த தன்னிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்யமும்,அகங்கார நீங்கிய தனது ஸ்பூர்த்திக்கு முன்பான, தனது தாதான்மியத்துக்கு அவலம்பமாயுள்ள,தனததிஷ்டான விருத்தியிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்யம், அவ்விடத்திற் பிரகாசித்துநிற்கவும், அத்தாதான்மியதிசையிலுதித்த லயரூப தமோகுணத்தின் ஆதிக்கத்தா, லதிஷ்டான விருத்திப் பிரதிவிம்பித சைதந்யமும், அதனைத் தாதான்மியமாயடைந்த அகந்தாவிருத்திப் பிரதிவிம்பித சைதந்யமும்,அகந்தாவிருத்திக் கத்திசையிற், சத்துவத்தினுதவி தமசால் வாதிக்கப்பட்டு, அத்தமோகுணத்திற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்யம் பிரகாசரூபமா யிருப்பி

ஹும், அஃதும் அவ்வுபாதிபெலத்தால் ஜடம்போ
லவே பிரகாசிக்கும். அங்ஙனம் பிரகாசிக்க,அவ்வு
பாதியையு மதின்மயமான தன்னையுந் தன்னுற் ற
னதின்மையாகக் கற்பிக்கப்பட்ட தனததிஷ்டான
விருத்தியையும், அபேதமாகக்கொண்டு, இஃததி
ஷ்டானம், இஃதிலயரூப தமோகுணம்,என்பிறி
த்தறிய விவேகமற்று,லயரூப தமோகுணத்தின் ம
யக்கத்தான், மயங்கிநிற்கும். இதுவே யகந்தை தா
தான்மியப்படி மியல்பாம்.

இனியிஃதை யப்புறப்படுத்தும்விபரங்கூறுவோம்.
நீவிழித்திருக்குங்காற்,சுழுத்தியையடையாம
லடைந்து, பின்பு அதினின்றும் அகந்தையை யுதி
ப்பித்து, எங்ஙனம் கடபடாதிகளையிந்திரியசத்தை
யால் வியாபித்தநுபவிக்குங்காற் கடபடாதி நா
மரூபங்களோடுகூட வநுபவிக்கப்படுவது போல
வே, யவற்றிற்கு நான்குபாரிசங்களிலு நாமரூபங்
களின்றி, நிராகாரமா யொரு வியாபகசைதந்நிய
ம்,நிர்விஷயமா யநுபவிக்கப்பட்டு,அதிற் கடபடா
தி நாமரூபங்கள் காணப்படாததுபற்றிக் கடபடா
திகளின்மை கற்பிக்கப்பட்டு, அவ் வியாபகசைதந்
நியாநுபவமே, கற்பிக்கப்பட்ட அவ்வபாவ விருத்
தியிற் பிரதிவிம்பித்து, அவ்வபாவ விருத்தியை ய
பாவமாகப் பிரகாசிப்பிக்கக் காணப்படுகின்றதோ;

அங்ஙனமே, அவ்வகங்கார விருத்திப்பிரதிவிம்பித சைதந்நியப்பிரகாச பெலத்தா லவ்வகந்தாவிருத்தி ஸ்புரித்துப் பிரகாசிக்க, அதனைப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சைதந்நியம் அதனிலுள்ளடங்கியதாகாமல், அவ்வகங்காரங் கடபடாதிகளைப் போல ஜடமாயுங் கண்டமாயு முள்ளவியல்பை யுடையதானதாற், கண்டமாகிய ஜடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்குஞ்சைதந்நியம் அகண்டமானதால் அவ்வகண்டசைதந்நியம், அவ்வகந்தையி னுற்பத்திக்கு முன்னு முற்பத்திக்குப்பின்னு முற்பத்தி திசையினுமாகிய சகல பாரிசங்களிலுந், தெரிந்து வியாபித்தநுபவிப்பதினால், அங்ஙனம் வியாபித்தநுபவிக்க, இவ்வகந்தை யுதித்ததுபற்றி யிவ்வகந்தையினநுபவமும், இவ்வகந்தை யுதியாததுபற்றி முந்தியவிடத்தி லிதினின்மையினநுபவமுங் காணப்படும்.

கடாபாவங் கற்பிக்கப்படவேண்டுமானாற் கடத்திற் கற்பிக்கப்படமாட்டாது. கடத்துக்குங் கடத்தினின்மைக்கு மாதாரமான பிருதிவியிற்றானே கற்பிக்கப்படும். இங்ஙனமாயின், உதித்தவிடத்தில் லிவ்வகந்தையி னிருப்பையு, முதிப்புக்கு முந்தினவிடத்தி லிவ்வகதையி னின்மையுங் கற்பிக்கப்பட வேண்டுமானால், ஒரு ஆதாரத்தைப்பற்றிக் கற்பிக்கப்படவேண்டுமேயன்றி, நிராதாரமாய்க் கற்பிக்

கப்படமாட்டாது. என்றிங்ஙன மநுபவதிருஷ்டியி
ஞலாலோசித்து,அவ்வகந்தா ஸ்பூர்த்தியையும்,மு
ந்தியதிசையி லவ்வகந்தை யின்மையாய்க் காணப்
படுவதா லதனின்மையையு, மநுபவதிருஷ்டியினு
னிதாநித்து, அவ்வகந்தையினிருப்பையு, மதினி
ன்மையையும், எந்த ஆதாரத்தினிடமாகக் கற்பிக்
கப்பட்டுத் தோன்றுகின்றதெனப்பார்க்கில், இவ்
விரண்டுந் தங்களுக்காதாரமான பாவாபாவத்தோ
ற்றமற்ற சூநியத்தைக் காரணமாகக் காண்பித்து நி
ற்கும். அங்ஙனம் பாவாபாவத்தோற்றமற்ற சூநியா
நுபவத்தால் வியாபிக்கப்படில், அச்சூநியமுந் தன்
னைப்பிரகாசிப்பியாநின்ற அதிஷ்டானப் பிரகாச ச
த்தையையே,தனக்காதாரமாகக்காண்பித்து நிற்கு
மேயன்றி, நிரூப்காரமாயிராது. அங்ஙனம் பாவா
பாவத்தோற்றமற்ற சூநியாநுபவமென்ன,அகங்கா
ர வின்மைத்தோற்றத்தி னநுபவமென்ன, அகங்கா
ரத்தோற்றத்தினநுபவமென்ன, இம்மூன்றும் முற்
கூறியபடிபின்னபின்னப்பிரகாரமாக,அணுமேருஇ
வைபோல திருசியத்தின் பேதத்தையடைந்து, சா
க்கிரதிசையிற்,பாவாபாவத் திருசியத்தோற்றந்தா
னுக காணப்படாமற்றனக்சந்நியமாகக்காணப்படு
வதுபோல, சுழுத்திக்குப் போங்காலத்தும், அதி
னின்று விழிக்குங்காலத்தும், திருசியரூபத்தைய

டைந்த அகந்தை, அதனின்மை, இவ்விருதோற்ற முமில்லாதசூநியம், இம்மூன்றுந்தானைக்காணப்படாமற் றனக்கந்நியமா யநுபவிக்கப்படும். ஆனால் இம்மூன்றுதோற்றமும் அகங்காரத்தின்குணவிகாரமேயன்றி, இந்த மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்த ஆன்மசைதந்நியத்தின்விகாரமாகாது.

இதனை யநுபவத்திற்கூறுவாம். அகங்காரமூன்றுகுணமுடையதானதால், அம்மூன்று குணத்தையும் பிரித்துக்காணில், அவ்வகங்காரஞ் சொரூபமற்று, ஆன்மசைதந்நியமாத்திரமாய், அகம்பதத்தினுண்மைப்பொருளாய்ச் சேஷித்து நிற்கும். அஃதெங்ஙனமெனில் தோற்றினதைத் தோன்றாமற்செய்தல், இலதை யுளதுபோற்றோன்றச்செய்தல், தோற்றியதைப் பரிபாலித்தல் இம்மூன்றையும், வெண்மை சிவப்பு கருப்பு இம்மூன்றையும், ஒரு மிருத்கடத்திற் குணங்களாகக் கண்டு, அவற்றைப்புத்தியினாற் பிரித்தெடுத்திடிற் குணங்களுக்காதாரமான கடமுமழிந்து, அதிலாதேயங்களாய் நின்ற குணங்களும் நிராதாரமா யழிந்து, அக்குணங்களாயு மிருத்கடமாயும் பிரகாசித்த பிரகாசமாத்திரமாய்ச் சேஷித்து, அநுபவத்துக்கு வருவதுபோல்; இக்குணங்களுக்காதாரமாய்நின்ற அகங்காரமுமழிந்து, அதிலாதேயங்களாய்நின்ற அக்

குணங்களும் ஆத்ரமின்றியழிந்து, ஆதா ஆதேயங்களாய் நின்ற அகங்காரம், அவற்றின் குணம், இவையாகப்பிரகாசித்தபிரகாசந்தானேயாகச் சேஷித்த பானமாத்திரமா யநுபவத்துக்கு வருமென்றருள:

மாணாக்கன்—அப்படியே,அவ்வகங்காரத்தின் வியாபாரபேதத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட அம்மூன்று குணங்களையும்,ஒருகயற்றிலேறிய திரிதலைப்பிரித்தெடுக்கிறதுபோல,முத்தொழிலையு மதினின்று நீக்க,நிர்வியாபாரமானதாற் குணங்களுந்தாமே ஒழிய, அகங்காரமாகத்தோன்றுதல், இல்லாமன்மறைதல், அங்ஙனமாகப்பிரகாசித்தல்,இம்மூன்றுதன்மையுமிலதா யகந்தை நசிக்க,அவ்விதமேஆதாரமின்றிக்குணங்களும் நஷ்டமாக, அகங்காரமுங் குணங்களுமின்றிய பானமாத்திரமாகிய அநுபூதி,புராதனமான தனதுசொரூபமாயிருந்தும் நூதனம்போல நிரகங்காரமென்னு முபசாந்தபதவியில் முழுகி நின்று விஞ்ஞாபிக்கின்றான். பிராணநாதராகிய பரமகுருவே! நன்றாய்த்தெரிந்தேன். ஒருவனது நாமத்தையுங் குறிப்பையு மற்றொருவன் வேஷமாகப்பூண்டு மோகிப்பித்தல்போல,அகமெனும் நாமமு மகமெனப்பிரகாசித்தலுமான வேஷமாத்திரத்தால், இவ்வகந்தை ஆன்மவஸ்துப்போல மோகிப்

பித்தது. இப்போது விவேகித்து அநுபவமாய்ப் பார்க்கில், ஒருவிருக்ஷத்திற்றோன்றிய பிரமராக்ஷசுபோலப் பொய்யாயிற்று. அப்படியே அகந்தையின் றிரோதானத்தால், அகண்டான்மஞான திரோதான்மாகிய அஞ்ஞானமும், அகந்தையாகப் பிரகாசித்த விபரீதஞானமும்,இவ்விருதன்மையாயுங்கூடத்தோற்றுமையான சூநிய ஞானமும், இல்லாதவையான இம்முக்குணங்களின் சாம்மிய வைசம்மியங்களாற் றோற்றியதெனவும், இவையு மித்தையேயெனவு மறிந்தேன்; ஆயினும் இல்லாத இவ்வகந்தை, யுளதுபோற்றோன்றி, இல்லாத குணங்களால் ஸ்தூல சூக்குமங்களான விஷயங்களைக்கற்பித்து, அவற்றைச்சொந்தமாய்க் காண்பிக்குந் தன்மையெங்ஙனமெனை:

ஆசிரியர்—சுழுத்தியினின்றும் முக்குணங்களாலுதித்த அகந்தை, தான்மாத்திரமாய்த் தனித்து நிற்குங்கால், ஆன்மா அதிருசியனானதால் அதனைத் தாதான்மியப்பட வுபகாரப்படாமல் வாடிநிற்க, ரஜோகுணம் முன்னகங்காரத்தைத்தோற்றிப்பித்ததுபோல, அதிசூக்குமமான வாசனையினால் அவ்வகந்தையில் சப்தக்கிரகணசாமர்த்தியமுடைய சுரோத்திரமெனும் ஒருபிரஞ்ஞையாய்க் கற்பனைப்பட, அதனை அவ்வகந்தை ரஜோகுணத்தின்

முந்திய ஸ்தூலவாசனாசம்பந்தத்தைத் தாதான்மி யப்பட்டு, சஷ்க்குலிபோலுள்ள இரத்தமாமிசாதி களாலுண்டாகிய செவியையபிமானித்து, அதன் மத்தியிற்கேட்கும் வல்லமையுடைய சுரோத்திரே ந்திரியமாகயப்பவிக்க, அதிற்பிரிதிவிம்பித்த சைதந்நி யப்பிரகாசம், அதற்குக்கேட்கும் வல்லமையாகப் பிரகாசித்துநின்றது. அப்படியே ரஜோகுணம் அ கந்தைக்கு அதிசூக்குமமான வாசனா விசேஷத்தா ல் ரூபக்கிரகணசாமர்த்தியமுடைய திருஷடியாக க்கற்பிக்கப்பட, அதனை ரஜோகுணத்தின் பூர்வவா சனாரூபமான, ஸ்தூலமாகிய இரத்தமாமிசாதி வி காரமாயுள்ள, புத்புத துல்லியமான நேத்திரங்க ளையபிமானித்து, நான் பார்க்கிறேனெனப் பிரகா சிக்க, அதிற் பிரதிவிம்பித்த ஆன்மசைதந்நியப் பி ரகாசமும், அதறகுப்பார்க்கும் வல்லமையாகப் பி ரகாசித்துநின்றது. இப்படியே இருவகைத்தோற்ற ங்களான இந்திரியங்களும், ரஜோகுணத்தின் அதி சூக்குமமான வாசனையால் அகந்தையிலுதிக்க, அ வற்றைப் பூர்வம்போல் அகந்தை தாதான்மியப்ப ட, அதிற்பிரதிவிம்பித்த ஆன்மசைதந்நியப் பிர காசமும், அதற்கு அவ்வவ்வல்லமையாகப்பிரகா சித்துநின்றது. அப்படியே ரஜோகுணத்தின்ஸ்தூ லவாசனையைமுன்னிட்டு, இந்திரிய கோளகங்களி

ற் றுதான்மியமுடைய அகந்தைக்கு, ரஜோகுணத்தின் சூக்ஷுமவாசனு விசேஷத்தால் அகந்தையில் ரஜோகுணஞ் சப்த ஸ்பரிச ரூப ரசகெந்தாதிகளாகக்கற்பிக்கப்பட, அவை ஸ்தூலமாகக் கோளகத்துவாராபகிர்முகமாக விஷயீகரிக்கப்பட, அவற்றை அவ்வகந்தை இந்திரிய கோளகங்களோடுங்கூடிய ஸ்தூலதேகத்தைவியாபித்து, அதனை நானெனஅபிமானித்ததுகொண்டு, புறம்பாகத் தோன்றிய அவ்விஷயங்களைத்தான் வியாபித்திருந்தும், அவற்றிற் சரீரேந்திரியகோளகக்குறிப்புக் காணப்படாததனுல், எனதுவிஷயமெனத் தாதான்மியப்பட, அவற்றிற் பிரதிவிம்பித்த ஆன்மசைதந்நியப்பிரகாசமும், அவற்றிற்கு அவ்வித வல்லமைகளாகப்பிரகாசித்துநின்றது. அப்படியே சொப்பனுவஸ்தையிலுமென அறியத்தக்கது.

மாணுக்கன்—ஐயா! ஞானேந்திரியங்கள் சத்துவகுணத்தின் விகாரங்களெனவுங் கர்மேந்திரியங்கள் ரஜோகுணத்தின்விகாரங்களெனவுஞ், சாஸ்திரங்களிற் காணப்பட்டிருக்க, இருவகை இந்திரியங்களேயும், ரஜோகுணத்தின்வாசனு விகாரங்களென அருளியது எங்ஙனங்கூடுமென்:

ஆசிரியர்—இருவகையிந்திரியங்களிலும் முக்குணங்களுமிருக்கின்றனவேயாயினும், இருவகை

யிந்திரியங்களாகக் கற்பிக்கப்பட்டதோற்றங்கள்மா த்திரம் ரஜோகுணத்தின் வாசனாமயங்களாகும். தோன்றினவைகளையந்தந்தத் தர்மங்களோடுங் கூடி வெவ்வேறாகப்பிரகாசிப்பித்தல், சத்துவகுண த்தின் வாசனாமயமானதாற் பிரதானமானதுபற்றி அவற்றைச் சத்துவத்தின் விகாரங்களாகக் கூறப்ப டும், அவ்விந்திரியங்களுக்கு, ஒவ்வொரு காலத்தி ற்றங்கள்தங்கள்வியாபாரஸ்பூர்த்தி திரோதானப்ப ட அநுபவத்துக்குவருவதால், நிரந்தரமாயில்லா ததுபற்றி, அஃது அப்பிரதானமாயினும் அவைக ளிற்றமோகுணமுமுளதேயாகும்.

இங்ஙனமாயின் அகந்தையின் மூன்றுகுணங் களைப்பிரித்ததுபோல,அகந்தையிலுதித்த மூன்று குணங்களின் வெவ்வேறான சூக்கும வாசனைகளை ப் பிரித்திடில், பீஜசக்தியிற் பிருதிவி ஜலாம்சங்க ளை புத்தியாற் பிரித்திடப், பீஜம் விருக்ஷ மென்ற விகாரமழிந்து, பீஜமாயும் விருக்ஷமாயும் பிரகாசி த்த பீஜசக்தியான ஆன்மசைதந்நியப் பிரகாசமா த்திரமாகப் பிரகாசிப்பதுபோல; அக்குணங்களெ ன்ன, அவற்றின்வாசனைகளென்ன, வாசனாமயங்க ளான ஸ்தூல சூக்கும மெனும்வகுப்புடைய தே கேந்திரியாதி விஷயங்களென்ன, இவையனைத்து மின்மையாகி, இவை யெல்லாமாய்ப் பிரகாசித்த

ஆன்மசைதந்நியப்பிரகாசமாத்திரமாகவநுபவிக்க ப்படுமெனவுபதேசிக்க:

மாணுக்கன்—அப்படியே விஷயங்களையிந் திந்திரியங்களிலடக்கி,அப்பகிரிந்திரியங்களின் வல்லமைகளை யவற்றை வியாபித்த அகந்தையோடுங்குணங்களின் சூக்குமவாசன மாத்திரமாக வடக்கி, அவ்வாசனைகளையும் அவற்றிற் காதாரமான குணங்களின் சலந விசேஷங்களிலடக்கி, அச்சலநங்களையுந்தங்களுக்காதாரமான அக்குணங்களிலடக்கிநிற்க,நிராகாரமாய் யாதொரு தோன்றிமறைதலு மற்றசகஜமான திருக்கநுபவத்தைப், பூமியின்கண்ணேயிருந்து சூரியமண்டலத்தை வியாபித்துப் பிரகாசியாநின்ற திருக்கநுபூதியில், ஊர்த்துவபாகத்திலுள்ள சூரியமண்டலமும் அதோ பாகத்திலுள்ள திருஷ்டிகோளகமுங் கிரகிக்கப்படாவிடில்,அவ்வநுபூதி எங்ஙனங் கிரகிக்கப்படுகிறதோ; அங்ஙனமடைந்து அவ்வநுபூதியினின்றும்,வெண்மைபொருந்திய ஒருபித்தியில் மற்றொரு நிறத்தையழுத்திடில் அந்நிறம் நீங்கி யிந்நிறமாகவே அநுபவத்துக்குவருவதுபோலத்,திருசியமான முற்கூறிய யாவும், அந்தந்தத்தன்மையோடுங் கற்பனைப்படிகண்ட நாமரூபத்தோடுங்கூடிய பிரகாசமாம் பித்தியிற் றனது அநுபவமாகக்கண்ட பஞ்சவன்னங்

களும், நெட்டை குட்டை சிறிது பெரிது நீளங் க
னம் இவைகளுமின்றி,முன்னிலைப்படாமற் றனுக
ப் பிரகாசிப்பிக்கும் ஞானுநுபவமெனும் ஆன்மா
நுபூதியாம் நிறத்தா லமுத்தி வியாபித்துப்பார்க்க,
அந்நாமரூபங்கள் நீங்கிப் பானமாத்திரமா யகண்
டமாய்ப் பிரகாசித்தபடி யநுபவித்து, அங்ஙனம்
அகண்டப் பிரகாசாநுபூதி மாத்திரமான தன்னிட
த்திற் காலத்திரயத்தினுஞ், சுத்தியி லிரசிதம்போ
லப் பிரபஞ்சம் யாவுமில்லையெனத்தெளிந்து, நிர்
ப்பயமெனும் பரமானந்தக்கடலாடிநின்றுன்.

முற்றிற்று.

மூன்றுவதுபிரகரணம்.

பிரமேசஜீவஜகவிசேஷநிரூபணம்.

ஆசிரியர்—மாணுக்கனை யுச்சிமோந்து ஆலிங்
கனம்பண்ணி நிஜானந்த வுல்லாச பரவசராகிக்கூ
றுவார். அகண்ட பரிபூரணுன்மானந்த சுதாசமு
த்திரத்தி லில்லாமற்களைந்த பிரபஞ்ச கோலாகல
முடைய நிர்ப்பயமென்னும் பெருமையடைந்த பு
ருஷதௌரேய! கிருதார்த்தனுகினுய் இம்மஹா
பாக்கியோதயம் மற்றியாவர்க்கு மரிதுதானெனப்
புகழ்ந்து பகிர்முகனுகச்செய்ய; மிகுந்தவணக்கத்
துடன் வந்தித்து,கைகூப்பி வாய்பொத்தி விலகி

நின்ற அம்மாணாக்கனை நோக்கிச் சமுசயமின்றி,யு ள்ளபடி பிரத்தியக்ஷபின்ன பிரமாநுபூதியையடைந் திருந்திடினும், யுக்தி விசேஷங்களா லவ்வநுபவத் தை யுல்லாசித்தநுபவிக்கவேண்டி விசாரிக்க விச் சையிருந்திடின் விசாரிக்கலா மெனவருள;

மாணாக்கன்—மேலான பிரியம்பொருந்தியப க்திபுடனே யிவ்வித பெருமைபொருந்திய பிரமா நுபூதியை யடையுமார்க்கம் ஞானரூபமா யொன் றேயாயினும், ஞானசாதனமான வநுசந்தானமும் அதைப்பற்றிய மனனவிசேஷமும் வெகுபேதங்க ளாக விருக்கின்றமையால்,அதனை யேகதேசமாயி னும் விரித்துபதேசிக்கவேண்டுமெனை:

ஆசிரியர்—பிரமம் ஈசன் ஜீவன் பிரபஞ்சம் எனநான்கு விதமாகச்சாஸ்திரங்களிற்கூறப்படும். அவையாவன— பிரம்மாவது நித்திய நிர்விகார அ சங்கோதாசீன அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்தவி யல்பாய்ப் பிரகாசிக்கு நிர்க்குணசைதந்நியமாம். ஈ சனுவது சர்வஞ்ஞ சர்வசம்பூரண சர்வகலியாண குணாதார சர்வப்பிரபஞ்ச கர்த்தாவான சோபாதி க சைதந்நியமாம். ஜீவனுவது புண்ணிய பாப கர் ம வாசனுமிச்ர கிஞ்சிஞ்ஞத்துவாதிகுணாதார பர தந்திர சோபாதிக சைதந்நியமாம். பிரபஞ்சமாவ

து. விசித்திரதர அநேக நாமரூபபேத பின்ன ஜடா ஜட குணாதார திருசியவஸ்துவாம். இத்திருசியமாகிய நாமரூபப் பிரபஞ்சந் திருசியமாகிய ஸ்தூலபஞ்சபூத பாஞ்சபௌதிக பேதக்குறிப்பை யுடையதாயின், அப்பகுதியை ஜடமெனவுஞ்; சூக்குமபஞ்சபூத பாஞ்சபௌதிக பேதக்குறிப்பை யுடையதாயின், அப்பகுதியை அஜடமெனவும்; இஜ்ஜடாஜடமான விருபகுதியு முதிக்கத்தக்க விடமாயும், ஒடுங்கத்தக்க விடமாயும், ஒடுங்குங்கால் பிரபஞ்சம் ஜீவன் ஈசன் பிரம மென்ற ஞானவுதிப்பின்றி மஹாசூநியம்போன்ற நிராகாரக் குறிப்பையுடையதாயின், அப்பகுதியை மாயை யெனவுங்கூறப்படும்.

இம்மாயையில், நிர்க்குணப் பரப்பிரம சைதந்நியம் பிரதிவிம்பிக்க மஹாசூநியம்போன்ற சர்வவியாபக நிராகாரமாக மறைந்திருந்த அம்மாயை, சைதந்நியத்தின் பிரகாச பெலங் கொண்டு தனதிலக்ஷணமுடையதாகப் பிரகாசிக்கும். நித்திய கலியாணகுண சீலாளாகிய உத்தம நாயகனாயகிகள் ஏகாந்தத்திற் சந்திக்க அவ்விருவருள்ளும் பிரியமாத்திரமாய்த்தடித்துவிந்துமாத்திரமா யுருகி நிற்பதுபோல; சிருட்டியாதியாம் முந்திய அரசாக்ஷியான நாயகனது சௌந்திரிய வடிவின் மயமான இரதிவிலாசம், பிரியமாய்த்தடித்து சமஸ்காரமா

ம் விந்துவாயுருகி நிற்கத், துருத்தியிலடைபட்ட காற்று அதினுட் பிரகாசிக்கின்ற சலநமற்ற ஆகாசம்போல சலநமின்றி நிராகாரமாகி அபேதமாய்க் காணப்பட்டபோதினுந், துருத்தியின் விம்முதலால் ஆகாசத்துக்கு வேறாகச் சலநதர்ம முடைய காற்றின் பேத மநுபவிக்கப் படுகிறதெப்படியோ, அப்படியே அப்பிரகிருதி புருஷ சந்நிதானத்தில் ஜநித்த அச்சமஸ்காரம், பிரகிருதிபுருஷாளை யபேதமாய்க்கலந்து நின்றபோதினும், அதிற் பிரதிவிம்பித்து விளங்கிய சைதந்நியப் பிரகாச பெலத்தால், பாணி பாத மத்தக வூறுமுதலிய பரிணும பேதத்துக்குக் காரணமாய் நின்ற கர்ப்பக் குறிப்பாக அநுபவிக்கப்படுகிறதுபோல, பிரபஞ்ச மாதாவாகிய பிரகிருதியி னுதரத்தில், இலக்கமிட-அடங்காத வநேக பாணி பாத மத்தக வூறுமுதலிய பரிணும் பேதத்துக்குக் காரணமாய்நின்ற பிரபஞ்சாகார கர்ப்பக்குறிப்பாக விளங்கிநிற்கும்.

அவ்வித பிரபஞ்சாகார கர்ப்பமாகப் பவித்த சமஸ்காரமானவிந்து,ஒரு குக்குடத்தின் விந்து கர்ப்பமாகத் தரிக்கப்படுங்காற் றன்னுளுண்டாகிய ஜந்துவி னுடலாயும், அதற் காவரணமான வண்டமாயும், எங்ஙனம் பவித்து நிற்பதோ; அங்ஙனமே விராட்புருஷன் சரீரமாயும், அதற்காவரணமாகிய

பிரமாண்டமாயும், பவித்துநிற்கும். அப்பிரமாண்ட சரீரத்திற் பிரதிபலித்த சைதந்நியம்,பிரபஞ்சத்திற் பலபோகதிசையைக்கொடுக்கத்தக்க விசித்திரங்களான கர்மவாசனையை முன்னிட்டு,பிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரத்தைக் கரணங்களின் விகாசத்தோடுதிப்பிக்க, அங்ஙன முதித்த பிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரம், விரிந்த வநேக அவயவா வயவிபொருந்திய கர்ணவிகாசத்தி னுதித்தலையடைய, அவனது கேசமாக ஆகாயமும், பாதமாகப் பூமியும், சுரோத்திரமாக எண்டிக்குகளும், நேத்திரமாகச் சூரியனும்,வாக்காக வைகரிசப்தங்களும், ரசனையாக அக்கினியும்,உதிரமாகச் சமுத்திரங்களும், அஸ்திகளாகப் பர்வதங்களும், நாடிகளாக நதிகளும், உரோமங்களாக விருக்ஷங்களும், முகம்பாகு ஊரு சரணங்களாக பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர ஜாதிபேதங்களும், கடிதலத்துக்குக்கீழ் சரணம்வரை அதல விதல சுதல ரசாதல தலாதல மஹாதல பாதாளமெனுமேழுலகும் கடிதலத்துக்குமேற் சிரம்வரை பூ புவர் சுவர் மகர் ஜனர் தபர் சத்திய மெனுமேழுலகும், வீணாத்தண்டமாக மஹாமேருவும், மனமாகச் சந்திரனும்,மற்றுமுள்ள கரணகருவிகளாக சாஸ்திரங்களிற்கூறிய தத்துவங்களும், அவனது சரீரத்தினின்றும் பின்னபின்ன

மாகவிகசித்துநிற்கும்.

அவ்விதமாகிய மஹாவியாபகம் பொருந்திய விசித்திரமான விராட்சரீரம், எதின்சம்பந்தத்தை யடையாவிடின் விசித்திரங்களான விஷயங்கள் நிரம்பவிருந்தும், அவற்றைக் கிரகிக்கச் சாதனங்கள் போன்ற பூதவிகாரங்களாற் செய்யப்பட்ட தேவ திரியக் மானுடாதி ரூபங்களையுடையபுத்திரிகை முதலியவைகள் நிரம்பிய அவ்விடையங்களைத் தங்களுக்குச் சுகிக்கும்பொருட் டுபயோகப்படுத்த எங்ஙனம் வல்லமை யற்றவையாகுமோ; அங்ஙனமே நிரம்பியபோகங்களைச் சுகிக்க வல்லமையற்று நிற்கின்ற தாயிற்று. அவ்விதபிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரத்துக்கு போகத்தின் காரணமான கர்மங்கள், தன்து காரியங்களாகிய பலன்களைக் கொடுக்க வேண்டிப் பக்குவத்தை யடைந்திருப்பதால், அக்கர்மபலதாதாவாகியமாயாப்பிரதிவிம்பமாம்ஈசன், அதனைக்கண்டு விசித்திரங்களான பிரபஞ்சங்களையே சரீரமாகக்கொண்டுநித்த இவ்விராட்சரீரம் நம்மாலாக்கப்பட்டும் பிரயோசன மற்றதாயிருக்கின்றது: இஃது பிரயோசனப்படுமாறு செய்விப்பது சர்வ சக்திபொருந்திய நம்மையன்றி மற்றொன்றினாற் கூடாத்துதான்: பிரகிருதிகளுக் கரசன் போல் இப்பிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரத்துக்கு

நாமே நாதனாகவேண்டுமென் றாலோசிக்க, அவ்வாலோசனையில் சமஸ்கார முதிக்க, அவ்வகந்தையில் மாயோபாதியுடைய நிரகங்கார சர்வவியாபக சாக்ஷிசைதந்நியமாம் அவ்வீசன் பிரதிவிம்பித்து அவ்வகந்தையோடுந் தாதான்மியப் பட்டு, அவ்விராட்சரீரமான பிரபஞ்சத்தை யநுப்பிரவேசித்து வியாபித்து நிற்க, அவ்வகந்தாப் பிரதிவிம்ப சைதந்நிய சம்பந்த பெலத்தால், பிரபஞ்ச விலக்ஷணமுடைய விராட்சரீரம் நானென வுதித்துப் பிரகாசிக்கும். அவ்வகந்தா சைதந்நியமாகிய விராட்சரீரிக்கு பிரபஞ்சரூபமான விராட்சரீரம் ஏகமாகக் காணப்பட்டிருந்தபோதினும், சட்சுவில் வியாபித்த அகந்தா சைதந்நியத்தின் பெலத்தால் நான் பார்த்தேனெனவும், அப்படியே மற்ற விந்திரியங்களிற் றனது வியாபக சம்மந்தத்தைப்பற்றிக்கேட்டேனென்வும், ஸ்பரிசித்தேனெனவும், பின்னபின்னமாக ஞானம் ஜநித்து, ஒவ்வொரு கோளக வுபாதி கொண்டு அவற்றில் வியாபித்த அகந்தா சைதந்நியம் அவ்விடத்து மற்றொரு வல்லமை மறைபட்டு அச்சக்தி சய மிழந்திருப்பதுபோல; சமஷ்டிப் பிரபஞ்சமாகிய விராட்சரீரத்தின் அவயவ பேதங்களாயுதித்த வியஷ்டிகளான ஜாதி வர்ணாச்சிரம தர்ம நீதியுடைய சரீரங்களின் தாதான்மிய சம்பந்த

தால், அவ்வவ்விடங்களிலுதித்த கண்டங் கண்டங்களான வல்லமை கொண்டு, அவ்வவ்விடத்து அகண்டவல்லமை மறைந்து, அந்தந்த வுபாதிமயமாகப் பின்னப்பட, அவ்வித பின்னோபாதிகளை யுடைய அகந்தாபாசங்களிற் பிரதிவிம்பித்த அவ்வகண்ட சைதந்நியமே, அவ்வவ்வுபாதிகளின் கண்டசக்திகளாற் கண்டம்போல விளங்கிநிற்பான். அவ்வுபாதிகள் கண்டங்களானதுபற்றித் தங்களது கண்டவல்லமைகளாற் றிரோதானப்பட்ட வவ்வகண்டவல்லமை அச்சீவர்களுக்கு மறைவுபட்டுக் கிஞ்சிஞ்ஞர்கள்போல பவித்துநின்றார்கள். கண்டங் கண்டங்களாகிய விந்திரியங்களில் அபிமானமுடைய அகந்தாபாச சைதந்நியம், அந்தந்தவிடத்திற் கண்டவல்லமை யுடையதாக விருந்திடினும், ஸ்தூல சூக்கும காரணங்களையும் அவ்வவ்வவஸ்தைகளையுஞ் சுயம் அகந்தாமாத்திரமான வுபாதியுடைய சைதந்நியம் வியாபித்து, அச்சகல வல்லமைகளையு முடைய வகண்டசக்திமத்தாய்க் காணப்படுவதுபோல, பின்ன பின்ன ஜீவராசிகளின் வியஷ்டி யுபாதிகளை அவயவங்களாகக் கொண்டிருக்குஞ்சமஷ்டிப்பிரபஞ்சமானவிராட்சரீரத்தை, அகந்தாமாத்திரமான வுபாதியுடன் கூடியசைதந்நியம் வியாபித்து, நானெனப் பிரகாசிப்பதுபற்றி,

அவ்வகந்தையும் அதிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நிய மும் அகண்டவல்லமை யுடையன வாயின.

சுருதிகூறிய பிரகாரம், இவ்விதமான பிரபஞ் சம் இங்ஙனந் தோற்றுவதே சிருஷ்டியென்றும், பி ரளயம் வரை யழியாமற் காக்கப்படுவதே ஸ்திதி யென்றும், ஒருதடாகத்தினிரம்பியஜலம் கோடை காலத்திற்சோஷிக்கப்படுவதுபோல, கற்பாந்தத்தில் பிரபஞ்சங்களது சேர்க்கையான விராட்சரீரமும் வாசனாமாத்திர சேஷிதமாக அழிந்து, அவ்வியக்த த்தில் அதுமாத்திரமா யொடுங்கிநிற்க, அத்திசை யில் அகண்டமான விராட்டகந்தையிற் கண்டங்க ளான ஜீவாகந்தைகளும் வாசனாமாத்திர சேஷிதங் களாயடங்கி, அவ்விராட்டகந்தையும் அவ்வியக்த த்தில் அபேதமாய்லயிக்க, அவ்வியக்தமும் தனததி ஷ்டான பிரமசைதந்நியத்துக்கு வேறாகத் தோற் றாமல் அதிஷ்டான பிரமசைதந்நிய மாத்திரமாக மஹாசூநியம்போ லடைவுற்றிருக்கும். அத்திசை யே மஹாபிரளயமென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

இவ்வித பிரளயத்தினின்று முன்போல அவ் வியக்தமுதல் வியக்தமாகிய பிரபஞ்சரூப விராட் சரீரம்வரை யுதிக்க, கண்டங்களாகிய ஜீவாகந்தை களும் அகண்டமாகிய விராட்டகந்தையு முதித்து நிற்பதிற், ஜீவாகந்தைகள் பின்னபின்னங்களாகை

யால்,அததின் சரக்கிராவஸ்தாபோகசமாப்தியை யடையுங்கால், அவற்றின் அகந்தைகளிற் சொப்பனவுபபோகத்துக்குத்தகுந்தவையான சொப்பனப் பிரபஞ்சங்கள்வாசனைகளையே யுருவங்களாகக்கொண்டு ஸ்புரித்துநிற்கும். அவற்றை ஸ்தூலசரீராபிமானநீங்கிய அச்சீவர்கள், தங்களது அகந்தாசம்பந்தத்தா லகங்கரித்து அவ்வுபாதி மயங்களாகபவித்துநிற்பார்கள். அத்திசையில் அவ்விராட்டகந்தையும், ஒவ்வொரு விராட் டைசுவரியம் போன்ற அநேக விராட்டைசுவரியங்களாக, கண்டஜீவோபாதிகளாம் அகந்தைகளின்வாசனைகளாற் பின்னபின்னங்களாயுதித்த ஸ்வாபனிகப் பிரபஞ்சங்களை வியாபித்து, அவற்றைச்சமஷ்டி சூக்குமசரீரமாகக்கொண்டுபிரகாசித்துநிற்கும்.

அப்படியே, யச்சீவர்கள் அச்சொப்பனபோகங்கள் நீங்குங்கால், தங்களுக்காதாரமான அகண்ட விராட்டகந்தையைத் தங்களுக்காதாரமாகியவுபாதியாகத்தெரியாததுபற்றி அதனையும்,ஸ்தூலசூக்குமங்களாகிய தங்களுபாதிகள் தோற்றுமல் மறைந்ததுபற்றி அவற்றையும், அவலம்பியாமல் நிராதாரமாகலயித்துச்,சூநியம்போன்றசுழுத்தியைப் பகுத்தறிவின்றி யடைந்துவிடுவார்கள். அத்திசையில் அகண்டவிராட்டகந்தாசைதந்நியம், தன

துபாதியாகிய அகண்டாகந்தைக்கு விஷயங்களா
ன வியஷ்டிசமஷ்டிகளாம் ஜீவர்களின் ஸ்தூல சூக்
குமவுபாதிகள் முன்னிலைப்படாததுபற்றி, தன்னி
ல்விகசித்துத்தோன்றும் ஞேயஞானமெனுமிரண்
டுசக்திகளைநீங்கி, ஞாதிருமாத்திரமாகச்சேஷித்து,
அச்சீவர்களின் சுழுத்தி யுபாதிகளாகிய வியஷ்டி
காரணசரீரங்களை யகண்டமா யபேதமாய் வியாபி
த்துவிளங்கிநிற்கும்.

இங்ஙனஞ் சுழுத்திமாத்திரமாகலயித்த ஜீவர்
கள், தங்கள்கர்மங்களாற் கொடுக்கத்தக்க சாக்கிர
போகங்களைப் புசிக்குநிமித்தம், அகந்தைகளோ
டுங்கூட விழிக்க, முன்போல விஷயங்களின் முன்
னிலையுதிக்க, அவற்றில் நானெனதென அபிமான
மும்பிறக்க, இவற்றின்றோற்றமற்ற முந்தின திசை
யை முன்னிலைக்கொண்டறிந்தும், அங்கு இவ்விகா
ரமில்லாத நிர்விகாரமானதனதுஸ்பூர்த்தி ஞானத்
தை யவலம்பிக்க வல்லமையின்றி, தங்களது அதி
ஷ்டான ஸ்பூர்த்திகளானசொரூபப்பிரகாசத்திற்றெ
ரியாமையையுமாரோபித்து, அகந்தாசம்பந்தத்தா
ல் அச்சீவர்கள் கிஞ்சிஞ்ஞர்களாய்ப்பவித்து நிற்
பார்கள். அந்திசையில் அகண்டாகந்தா ப்ரதிபி
ம்ப விராட்சைதந்நியம், ஈசனது அநுப்பிரவேசச
மயத்தில் மஹாசூநியம்போன்ற நிராகார அகண்ட

அவ்வியக்த தத்துவத்தில், அசரீரியாய் அனகங்காரியாய் அனிந்திரியனாய் சுயம்பிரஞ்ஞானகனனா சர்வசாக்ஷியாய் பிரகாசிக்கும், அவ்வவ்வியக்த தத்துவவுபாதியையுடைய சர்வஞ்ஞ ஈசசைதந்நியத்தினது மஹாவிவேகசமஸ்காரத்தோடும் ஈசனால் அவ்வியக்தத்திலுதிப்பிக்கப்பட்டு, அவ்விவேகாநுக்கிரகத்தைப்பெற்றிருப்பதுபற்றி ஜீவர்கள் போற் கிஞ்சிஞ்ஞனாகப்படியாமல், அச்சீவர்களை யவர்களாலறியப்படாத வல்லமையுடையவனாகக்கொண்டு, அவரவர்களின் கர்மவாசனைப்பிரகாரம் பலதாதாவாகி சர்வஞ்ஞவல்லமைபொருந்திப் பிரேரிக்கின்ற பிரேரகமாகவிளங்கிநிற்கும்.

சுழுத்திதிசையில் அவ்வகந்தாசைதந்நியத்துக்கு அந்தரியாமியென்றும், அச்சீவர்களுக்கு அவ்வுபாதிகளின் சம்பந்தத்தாற் பிராஞ்ஞனென்றும், பெயராம். அப்படியே சமஷ்டிவியாபனீக சூக்ஷ்ம சரீர வியாபகாநுபூதியைப் பற்றி அத்திசையில், அவ்வகண்டாகந்தாப் பிரதிவிம்ப விராட்சைதந்நியத்துக்கு இரணியகர்ப்பனென்றும், அச்சீவர்களுக்கு அவ்வுபாதிசம்பந்தத்தால் தைசதனென்றும் பெயராம். சமஷ்டிஸ்தூல சரீரத்தை வியாபித்ததுபற்றி அத்திசையில், அவ்விராட்சைதந்நியத்துக்கு விராட்டென்றும், அச்சீவர்களுக்

கு அவ்வுபாதிசம்பந்தத்தால் விசுவனென்றும்பெயராம். இங்ஙனமூன்றவஸ்தைகளுக்கும் முத்தொழில்களுக்கு முள்ளாய்த்தோற்றிமறையாநின்ற ஸ்தூலமுதல் அவ்வியக்தம்வரையுள்ள இப்பிரபஞ்சத்தை, அகந்தைமுதலியவுபாதிசாதனமின்றிக் கரதலாமலகம்போல சாக்ஷியாகநின்று பிரளயாந்தமறிவதனுல், அத்திசையில் அவ்வகண்டசைதந்நியத்துக்கு சர்வஞ்ஞ ஈசனென்றும் பெயராமென அருளி யிவ்விதமாக சாஸ்திரங்களாற் சங்கேதிக்கப்பட்ட பிரமேசஜீவஜகத்தென்னும் யாவும் நீயே. அதனை யுணர்த்தவண்ணம் சோதித்து அபயப்பிரமப்பிராப்தி யடைவாயென்று கடாக்ஷிக்க; மாணுக்கனும் அவ்வாறே தன்னுடைய சிதேகரஸ அபாரமகிமையைக்கண்டு மனமிறந்துநின்முன்.

(முற்றிற்று.)

நான்காவது.

மாயாலக்ஷண நிரூபணப்பிரகரணம்.

மாணுக்கன்—சுவாமி! அகண்டமான வொருவிராட்டகந்தையும் அதிற்பிரதிவிம்பித்தவொருவிராட்சைதந்நியமுமே ஜீவர்களின் மூன்றவஸ்தைகளுக்கும் ஆதாரமெனத்தெளிந்தேன்; ஆனுல்பிரளயதிசையின்மாத்திரம் இச்சீவர்களுக்காதாரமாகிய வி

வ்விராட்டகத்தையும், அதிற் பிரதிவிம்பித்தசைத
ந்நியமும்,அதற்காதாரமாகிய அவ்வியக்தத்துடன்
பரமானம்வஸ்துவில் அதுமாத்திரமாயொடுங்கிநி
ற்க, பிரபஞ்சமனைத்துமாதாரமற்று ஆதேயங்களா
கியவவைகளும் அதுமாத்திரமா யொடுங்கின்ற
தென்றும், பிரளயத்துக்குமுந்தியதிசையில்ஜகதா
தாரமான அகண்ட-விராட்டகத்தையும், அதிற் பிர
திவிம்பித்த விராட்சைதந்நியமும், அதிலாதாரமா
ன அவ்வியக்தமும் ஒடுங்காமனிற்க, இச்சீவர்கண்
மாத்திரஞ் சுழுத்தியாந் தைநந்தினபிரளயத்தைய
டைந்தனர்களென்றும், அருளினதாய்க் காணப்ப
டுகின்றது: அஃதெங்ஙனங்கூடுமென:

ஆசிரியர்—ஆதாரமான்காரணமழியுங்காற்கா
ரியமழியப்படுவதுபோல, காரணமழியாமனிற்கக்
காரியமழிந்திடவு மநுபவத்திற் கண்டிருக்கின்றோ
ம்; அஃதுவிரோதமல்ல; மிருத்து அதன்காரியமா
னகடம் இவற்றைநோக்கிற் றெரியவரலாமென:

மாணாக்கன்—ஜீவேசபேதத்துடன் கூடிய ஜ
டாஜடமானவிச்சகஞ், சங்கோசவிகாசத்துடன்கூ
டியிருப்பதாற் காரியவஸ்துவாகலாம்;இதற்குக்கா
ரணம்யாதென:

ஆசிரியர்—அவ்வியக்தமாகியமாயையே கார
ணமாம். அம்மாயையும் ஈசனதுதிருஷ்டியிற் சொ

ரூபஞ்ஞானமாகவும், ஜீவனதுதிருஷ்டியில் அஞ்ஞானமாகவுந், தோற்றிநிற்கும். ஆதலால்சிருஷ்டிமுதற் பிரளயம்வரையுள்ள சமஷ்டி ஜகத்துக்குக் காரணம் மாயையும், பந்தமுதன்மோக்ஷம்வரையுள்ள சாக்கிராதி ஜீவசிருஷடஜகத்துக்குக்காரணம் அஞ்ஞானமும் ஆகுமெனக்கூற:

மாணாக்கன்—ஆனல் அவ்வியக்தமாகிய ஒரு மாயாதத்துவந்தானே ஈசனது திருஷ்டியிற் சொரூபஞ்ஞானமாகவும் ஜீவனது திருஷ்டியில் அஞ்ஞானமாகவும் எங்ஙனமாகலாமென:

ஆசிரியர்—ஒருதாணுவே யொருவன் பார்வையில்விருக்ஷமாயும்,மற்றொருவன் பார்வையிற்றுக்கஹேதுவான சோரனும், காணப்படுவது போலாகலாமெனமொழிய:

மாணாக்கன்—பிரபஞ்சத்துக்குக்காரணம் யாதெனச்சங்கித்ததற்குமாயையென்வும்,அம்மாயையும் ஈசஜீவர்களது திருஷ்டிபேதத்தால், சொரூபஞ்ஞானமாகவும் அஞ்ஞானமாகவும் ஆகலாமெனவும் அருளியபடிதெளிந்தேன். ஆனல், ஈசசிருஷ்டமாகவும் ஜீவசிருஷ்டமாகவும் இருவிதசிருஷ்டி கூறப்பட்டதில், ஈசனது சிருஷ்டிதான் சாஸ்திரங்களிற்பிரசித்தமாகக்காணப்படுகின்றது.ஜீவசிருஷ்டியெங்ஙனங்கூடும்? அவற்றின்பலன்களின்பேதம்

ன த்தன்மையுடையதாகவிருக்கும்? என:

ஆசிரியர்—அவ்வியக்தமுதல் ஸ்தூலம்வரை ஜடாஜடங்களாகக் காணப்படும் இப்பிரபஞ்சமே பீசசிருஷ்டமெனப்படும். இஃதுஜீவர்களினிமித்த ஞ் சுகமாகியபலத்தைக்கொடுப்பதாகும். ஆன்மா ஞான்மவிசாரணையின்றி அபிமானங்கொண்டு,அவ ற்றின்லாபாலாபங்களைப்பற்றிக்காமக்குரோதலோ பமோஹ மதமாச்சரியமுதலியவைகளைப்பகிர்முக மாயும் அந்தர்முகமாயுங்கற்பித்து, அவ்வந்தர்முக வாசனையைச் சொப்பனமென்றும் பகிர்முகவாச னையைச் சாக்கிரமென்றும், இவ்விரண்டுவாசனையு நீங்கித் தனததிஷடானமாத்திரமாகவிருந்த ஞான சொரூபவான்மாவில், பகிர்முகமாகவிருத்திபுதிக்கு ஞசமயத்தில், வாசனைகளின் பீஜாகாரமானதமோ விருத்தி அவ்விடத்திற்றன்னைற் கற்பிக்கப்பட, அ த்தமசு ஜடமானதுபற்றி அதனையும்பகுத்தறிய வ ல்லமையின்றிச், சொப்பிரகாசமான ஆன்மாவும், ஜடமாகிய வாசனைபீஜரூபதமசும், ஏகவஸ்துவாக க்குறிக்கப்பட, அப்பிராந்திக்குறிப்பினைல் அதிஷ் டானமானதன்னிடத்திற் றெரியாமையெனும் அ ஞ்ஞானங்கற்பிக்கப்பட, அதனைச் சுழுத்தியவஸ் தையென்றுங், இவ்வவஸ்தாபேதங்களையுங் காமா திகளையும் சிருஷ்டித்து, அவற்றின்பலமாகத்துக்க

த்தையே சீவனநுபவிப்பான். அப்படியே சுருதியி லிருவகை திருஷ்டியுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மாணாக்கன்—ஒரு சீவன்றனே தன்றாற்கற்பிக்கப்பட்ட அஞ்ஞானங்கொண்டு அஞ்ஞனாகவும், அக்கற்பனாதிட்டானமாகி விஞ்ஞனாகவும்,எங்ஙனங்கூடலாமெனவினவ:

ஆசிரியர்—ஒருவன் தன்றாற் கற்பிக்கப்பட்ட சொப்பனத்தில், அவனே மறந்து பறிகொடுத்த பொருள்களிருக்குமிடந்தெரியாமற் றேடுகிறவனாகவும், அப்படியே யந்தப்பொருள்களைத் தனது சர்வஞ்ஞவல்லமையாலிருக்கு மிடந்தெரிந்து வருவித்துக்கொடுக்கும் யோகியாகவுங், கூடுவதுபோலும் ஆகலாமென்றருள:

மாணாக்கன்—சுவாமீ! அருளியபிரகார முணர்ந்தேன் இனி ஈச சீவர்களது பார்வையிற் கண்ட ஞானஞ்ஞானபேதங்களையுடைய ஜகத்காரணமான்மாயையினிலக்கணத்தையும், அதன்காரியமான ஜடாஜடரூபமாகியபிரபஞ்சத்தினிலக்கணத்தையும், அருளவேண்டுமென:

ஆசிரியர்—மாயையினிலக்கணமாவது, அவிவேகிசையிற்காணப்படும் பிரபஞ்சத்தைக் காரியவஸ்துவாகநிர்ணயித்ததுகொண்டு,அநுமானத்தால் இதற்கோர்காரணமுளதாகலாமென நிர்ணயிக்

கப்பட, அதனையநுசரித்துச் சாஸ்திரப் பிரமாண
மும், அங்ஙனநிர்ணயித்த காரணத்தை மாயையெ
னக்கூறும். அப்படி யிரண்டுபிரமாணங்களாலும்
மாயையுளதாகமதிக்கப்பட்டதுபற்றிச் சத்ரூப
மாகவும், அப்படியே யம்மதிப்பின் பிரகாரங் கார
ணமாகப்பிரகாசித்துவருவதுபற்றிச்சித்ரூபமா
கவும், சுழுத்தி மூர்ச்சையாதி யவசரங்களிற் காரி
யத்தோற்றமின்றிக்காரணம வையிலயித்திடத் து
க்கங்காணப்படாததனால்ஆனந்தரூபமாகவும் ஆக
லாம். விவேகதிசையிலோ, சுருதியுக்தியநுபவங்
களற் சோதித்திட, அம்மாயையினிருப்பு ஜகத்
காரணமாகச் சித்திக்கப்படாததனால் அசத்தென
வும், அவ்விடத்தஃதில்லாததுகொண்டு அசத்தா
யின், இல்லாதது பிரகசியாதாதலாற் பிரகாசமற்
றது ஜடமானதனால் ஜடமெனவும், சுழுத்திமூர்ச்
சை யிவைகணீங்குங்கால்," நான்சுகமாகத்தூங்கி
னேன். நான்றுக்கத்தோற்றமின்றி மூர்ச்சித்திருந்
தேன்"என்றவநுபவம்அகம்பொருளைப்பற்றினதா
கக்காணப்படுவதால், அவ்வகம்பொருள் சுருதியு
க்தியநுபவங்களால் சித்ரூப வான்மாவாகக் கா
ணப்படுவதாற் றுக்கத்தோற்றத்தினின்மையும், அ
வ்வடிவான ஆனந்தமும், மாயையினதுவாகாது.
மேலும், அசத்தாகியும் ஜடமாகியும் நிர்ணயிக்கப்

படின், அவ்வஸ்து எங்ஙனம் ஆனந்தரூபமாகும்? "நீயசத்து, நீஜடன்"என அந்நாமங்களை முன்னிலைக்கொண்டு பிரயோகிக்குங்கால், அப்பிரயோகத்தை மிகுந்தகுற்றமாகக்கொண்டு; அகங்காராதிகள்தடித்து, பிரயோகிக்கின்றவன், அப்பிரயோகத்துக்கு முன்னிலையாகவிருக்கின்றவன், இவ்விருவர்களுந் துக்கத்தையே பெறக்கண்டிருக்கிறோம். அங்ஙனம், ஆனந்தமற்றது துக்கரூபமாதலாற் றுக்கமெனவுமாகலாம். இங்ஙனமாயின் விவேகாவிவேகதிசைகளைப்பற்றி, சச்சிதானந்தமாகியும், அநிர்தஜடதுக்கமாகியும், ஜகத்காரணமாகிய வம்மாயைகாணப்படுவதால்,சத்தெனவும் அசத்தெனவும் இவ்விருதன்மைகளையுடையதெனவும், குறிக்கக்கூடாத விலக்ஷண விலக்கண முடையதென்வுங் காணப்படுமென்றருள:

மாணாக்கன்—அவிவேகதிசைகளால் அநிர்தஜடதுக்கனாகியும், சச்சிதானந்தனாகியுங் காணப்படுமான்மாமாத்திரம்,எங்ஙனம் நிர்ணயமாகச் சச்சிதானந்தவிலக்கணமுடையவனெனக் கூறப்படுவான்? அவனுக்கும் இக்குற்றம் நீங்காததாகப் பலிக்குமேயென:

ஆசிரியர்—பாலூறிப்பெருகு முலைக்காம்பில் ஒருண்ணி பிறாற்பானம்பண்ணப்படும் இரத்தத்தி

ன்ருசிகொண்டு, பாலின்ருசியும் அப்படியாகவே ண்டுமென்பதில்லை. ஜகமுதிக்குமிடமாயு மொடுங் குமிடமாயுமுள்ள வொருவஸ்துவினிலைமையைநி தாநிக்கவந்த சுருதியுக்தியநுபவங்களின் கருத்தா னது, அதிகாரிகளின் அதிகாரபேதத்தை யநுசரி த்து நின்றிடினும், உத்தமாதிகாரியைப்பற்றிவந்த வுண்மையாகிய வுத்தமப்பிரமாணமும், அதன் ல க்ஷியமாகிய வுண்மைவஸ்துவின் சுப வமும், ஒரு காலத்தும்பேதித்திடாது. சுழுத்தி பிரளய மீாண் டுநிலையையுஞ் சுருதியுக்தியநுபவங்களாற் சோ திக்குமவதரத்தில், அதிகாரிகளின் பேதங்கொண் டு வஸ்துநிர்ணயம் பேதித்துக்காணப்படுவதைப் பரியாலோசித்தால், பின்னபின்னங்களாகிய வியா திகளும்,அவற்றிற்குரியபற்பல ஔஷதங்களும்,அ வற்றின்பலங்களும், சாஸ்திரயுக்தி யநுபவங்களா லுளவாயினும் அவ்வியாதிகளை நீக்கும் அவ்வுபாய ங்கள் நீக்கமுடியாத மரணமெனும் பெரும்பிணி யைநீக்க வுபாயங்களாகாதவைபோலவும்,அம்மர ணமெனும் வியாதி நீங்குமுபாயமாகப் பெருமை பொருந்திய மார்க்கண்டேயனெனு மாமுனிக்கு, மிருத்தியுஞ்சயனெனும் பரமசிவம்போலவும், மற் றையதிகாரிகளும், அவ்வதிகாரிகளையிட்ட பிரமா ணங்களும், அவற்றின்பலங்களும், உத்தமாதிகாரி

யும், அவனைப்பற்றிய பிரமாணமும் அதன்பலமு மாகவிளங்கும். ஆனதால், சத்து அசத்து சதசத் தெனவு மிலக்கணங்கூறத்தகாத விலக்ஷணத்தன் மை மாயைக்கேயன்றி, யான்மாவுக்குக்கூடாது; து தான் சத்தெனவும் அசத்தெனவும் சதசத்தெனவு ங்குறிக்கத்தகாததென்றது ஆன்மாவைப் பற்றுங் கால், அவ்வுபாதியில்லாத சுயம்வஸ்துவெனவும், உபாதியினுலாவது சுயமாயாவது யாதொருசொ ரூபமு மின்மையினுல், மாயையைப்பற்றுங்கால், சொரூபமில்லாத அவஸ்துவெனவும் நிர்ணயிக்க ப்படுமென்றருள:

மாணுக்கன்—ஆனுல் வஸ்துத்தன்மையே மா யைக்கில்லாவிடின், அதனை ஜகத்காரணமென்று ம், கூறக்கூடாத விலக்ஷணவஸ்துவென்றுஞ் சுரு தியில் ஏன் சொல்லப்பட்டது?

ஆசிரியர்—சுருதியிலெல்லாவிடத்திலும் பொ ருளுடையதாகவே காணப்பட்டிருக்கப், பொரு ளென்பது வஸ்துவாகையால், அவ்வசனமாத்திர ம் எங்ஙனம் பொருளின்றியதாயிருக்கலாம்?

மாணுக்கன்—இருக்கின், அஃது சுருதிக்குக்கு ற்றமன்றோ?

ஆசிரியர்—அவ்வசனங்களின்பொருளே யுத் தரமுமாகும். "மாயை" என்ருல், எது இல்லாத

தோ அதுவாகுமெனः

மாணாக்கன்—ஆனால் எவ்விதத்தாலுஞ் சொரூபசித்தியில்லாத அவஸ்துவை ஜகத்காரணமாகக்கூறினது என்நிமித்தம்?

ஆசிரியர்—சொரூபமில்லாதகாரணம்போல, காரியமுஞ் சொரூபமற்றதெனவறியும்பொருட்டுத்தான்.

மாணாக்கன்—இங்ஙனமாயின், கர்த்தா கர்மம் கிரியை இவற்றாலலங்கரிக்கப்பட்ட விசித்திரங்களான வெகுவிதநாமரூபங்களையுடைய இகபரமென்னு மண்டபிண்ட சராசரமாம் ஜகம், காரணமான மாயையோடும் அவஸ்துவாயின், மலடிமைந்தன், விஸ்தாரமாயாவது சுருக்கமாயாவது சுபாசுபங்களுக்கு ஆதாரவாகிய குணங்களால்வசனிக்கவிஷயமாக எங்ஙனமிலனோ, அங்ஙனமே, இப்பிரபஞ்சமுஞ் சுருதிக்கு விஷயமாகத்தகாது. வாக்காலு மனத்தாலுமடையக்கூடாதென்ற பிரமாணத்தாற், பரமான்மவஸ்துவும் அச்சுருதிக்கு விஷயமாகத்தகாது. இங்ஙனம் இரண்டும் நிர்விஷயப்படச், சுருதியெதனைவிஸ்தரித்துக்கூறியது? அதற்கெங்ஙனமுத்தமப்பிரமாணமெனும்பெயருளது?

ஆசிரியர்—பிரபஞ்சமும் பரமான்மவஸ்துவும் நிர்விஷயமாயிருப்பதுபற்றியேதான், சுருதி வி

ஸ்தரித்துக்கூறுவதாகவும், உத்தமப்பிரமாணமாக வும் ஆயிற்று. சுருதியென்பது உபதேசரூபமாத லால், அவ்வுபதேசம் அதீந்திரியமாகியவஸ்துவை யே குறிக்கிறதாயிருக்கும். பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கி ற கடத்தைக்கண்டவனுக்கு, அக்கடோபதேசமு லகத்திற்காணவில்லை. தெரியாதபொருளைத் தெரி யப்போதிப்பதே யுபதேசத்துக்குப்பெருமை. அ வ்வுபதேசத்தால் விவகாரதிசையில் அதீந்திரியங் களான புண்ணியபாவங்களும், அவற்றின்பலன்க ளும், பரமார்த்ததிசையில் சச்சிதானந்தமாகிய ப ரமான்மாவும், உபதேசிக்கப்படுமென:

மாணாக்கன்—ஆனல் விவகாரபரமார்த்தபேத ங்களாலுபதேசிக்கப்படும்பொருளிருவகையாகவி ருப்பதால், அவை பிரபஞ்சமும் பரமான்மாவுமா கலாம். புண்ணியபாவசம்பந்தம், ஜகத்துக்கே உ ரித்தாயிருக்கிறதால் இங்ஙனஞ் சுருதியிற்றனே புண்ணியபாவங்களை முன்னிட்டுப் பிரபஞ்சமுப தேசிக்கப்பட்டிருக்க, அதையெப்படி யவஸ்துவெ னக்கூறலாம்? மேலும், பரமான்மா வாக்குமனது க்குவிஷயமாகவில்லாததுபற்றிப் பிரயோசன மற் றதாகுமே. விஷயப்பிரயோசனங்களை நீங்கியவிட த்தில், சாஸ்திரப்பிரவர்த்தி யெங்ஙனங்கூடும்?

ஆசிரியர்—விவகாரமென்பது சாஸ்திரப் பிர

மாணப்படிகற்பிக்கப்பட்ட சொப்பனத்தில், ஒரு ராஜகுமாரனுக்கு அத்திசையிலரசாக்ஷி செய்ய வுபகாரமாக, அவனுக்குத்தெரியாதநீதிகளை அவனதுமனோரசியையநுசரித்துபதேசிப்பதுபோல,பிராந்தியாற்கற்பிக்கப்பட்டவிவகாரமெனும் பிரபஞ்சத்தில், இகபரங்களையரசாக்ஷிசெய்ய இச்சித்த அவனதிச்சையையநுசரித்துபதேசித்ததாகுமெனை:

மாணாக்கன்—சாஸ்திரங்களிற் பிரமாணஞானமென்றும் பிராந்திஞானமென்றும் இருவகையாய்க்கூறப்பட்டு, அவற்றுள் கடஞானம் பிரமாணஞானமெனவும், சுத்திரசிதஞானம் பிராந்திஞானமெனவும், கடத்துவத்தைப் பிரகாரமா யவச்சேதமுடையகடத்தில், அக்கடத்துவத்தையேபிரகாரமாகவுடைய அக்கடத்தின்ஞானம், பிரமாணஞானத்தின் லக்ஷண மெனவும், இரசிதத்துவத்தைப் பிரகாரமாகவுடையதாயின்றிய அதனபாவத்தையுடையசுத்தியில், இரசிதத்துவத்தைப் பிரகாரமாகவுடைய விரசிதஞானம், பிராந்திஞானத்தின் லக்ஷணமெனவுங்காணப்படுகிறது. அதற்கு இஃது விரோதப்படுமேயெனை:

ஆசிரியர்—விரோதப்படாது, அச்சாஸ்திரத்திற்கூறிய பிரமாணங்களின்லக்ஷண மாறக்கூடாதேயன்றி யப்பிரமாணங்களாற் குறிக்கப்பட்டவஸ்

துக்கள் பேதித்திருக்கக்கூடாதென்பதில்லை. பிரமாணங்கள் பிரயோகித்திடுங்கால், அவற்றின் விஷயங்களான வஸ்துக்கள், பேதிக்கப்படாவிடினும், பிரமாணங்களின் விவேகதிசையில் அவ்வஸ்துக்கள்பேதிக்கப்படில்; அஃது பிரமாணங்களின்குற்றமாகாது. மிருத்கடமென்றவிடத்தில், மிருத்தெனவும் கடமெனவும் இரண்டுபொருள்களுளவாம். அவற்றுள் கடமென்றஞானம் பிரமாணஞானமாயிருந்திடினும், அக்கடத்தைமிருத்தாகவிவேகித்தறியுங்கால், முற்கூறிய கடஞானம் பிராந்திஞானமேயாகும். அஃதெங்ஙனமெனில், ஏதேனுமொரு பொருளுளதாகப்பிரமாணஞானத்துக்கு விஷயப்படவேண்டுமேயாயின், அந்தப்பொருள் சொரூபலக்ஷணமுடையதாகவிருக்கவேண்டும். மிருத்தின் சொரூபத்துக்கந்நியமாய்க் கடத்துக்குச்சொரூபங்காணப்படாததினாலேதான். அப்படியே இஃது கடமென்றவிடத்தில், இதந்தையைப் பிரகாரமாகவுடைய இஃதெனுமொருபொருளையும் கடத்துவத்தைப்பிரகாரமாகவுடைய கடமெனுமொருபொருளையும், பகுத்துக்காணில், கடத்துவத்தைப்பிரகாரமாகவுடையதாயின்றிய கடத்துவாபாவத்தையுடைய இஃதென்றஞானத்தில், கடத்துவத்தைப் பிரகாரமாகவுடைய கடமென்றஞானம், பிரமாண

ஞானத்தின் லக்ஷணமாகாது. அப்படியே ஜடாஜடமாகிய வெந்தப்பிரபஞ்சவிவகாரஞானமும், இதுவென்றஞானத்தைச் சம்பந்தித்தே காணப்படுவதால், விவகாரஞானமனைத்தும் பிராந்திஞானமேயாகும். ஆயினும் அத்திசையிற் சாமானிய வதிகாரிகளுக்கு விவகாரவுபயோகமாக; அவர்களது விவேகத்தையநுசரித்து, அந்தஞானம் பிரமாணஞானமெனக்கூறப்படும். பரமான்மா வாக்குமனசுக்கெட்டாததுகொண்டு, விஷயப்பிரயோசனமின்றியதாகச்சுருதியெங்ஙனம் பிரவிர்த்திக்கலாமென்றதுசரி. ஆயினும் ஜடாஜடங்களாகியவிப்பிரபஞ்சம்போல விஷய மாகாவிடினும், இப்பிரபஞ்சங்களெல்லாந் திருசியமாகவே யெவனுக்குவிஷயமாகின்றதோ, அவனிப்பிரபஞ்சத்துக்குவிஷயமாகானென்பதுமாத்திரமேயன்றி, அவன் சொப்பிரகாசனானதுபற்றி, விஷயவிஷயீபாவமின்றிய தனக்குத் தானப்படியே விஷயமாகவேயிருப்பான். சுருதியும் உபாதிகளைநீக்கியவனைக்கரதலாமலகம்போல அதிகாரிக்குத்தானாகப்பிரகாசிப்பித்திடுதலாலும், அவ்வித தானானவான்மலாபத்தைத்தவிர மற்றொன்றும் பிரயோசனமெனும் லாபமாகவில்லாததனாலுந் தானே தனக்குப்பிரயோசனமாக விருப்பதுபற்றி, அப்படியேசுருதியு மான்மலாபத்தைப்

பெருமையுடையதாகக்கூறுவதாலும், விஷயப்பிர யோசனங்களு முளவேயாம். சுருதியின்பிரவிர்த்தி யுங்கூடல மெனவருள

மாணாக்கன்—சுயஞ்சித்தமாய் ஆனந்தநித்யரா ய் சதோதிதாருக்கனாய் நின்றதன்னையறியாதுழலு ம் ஜீவர்களை, மாயையை மாயையெனக்கண்டு, த ன்னைத் தானெனத் தெரிசிப்பிக்கும் கேவலம் வஸ துதந்திரமானவேதமகிமாவை யார் அறிவார்கள்! யார்ஓதுவார்கள்! என ஆனந்தநடனஞ்செய்து,மா யாவிலக்ஷணசொரூபியாகவிளங்கினான்.

(முற்றிற்று.)

ஐந்தாவது

சந்தநுபவ நிரூபணப்பிரகரணம.

மாணாக்கன்—பரமான்மாவொருவனே சச்சி தானந்தசொரூபன். ஜடாஜடங்களாகத்தோன்றிய காரியகாரணமானபிரபஞ்சமித்தை.பிரபஞ்சத்தை ச் சுருதிபிரதிபாதிப்பது அதன் முக்கியகருத்தன் று. பிரபஞ்சாதீத பரமான்மாவைப் பிரதிபாதிப்ப தே யதன்முக்கியகருத்தெனவருளியபடி தெளிந் தேன். ஆயினும் பிராந்திஞானத்துக்கு விஷயமா னவிப்பிரபஞ்சத்தை யவ்வியக்தம்வரை மித்தை யென்றவதுபூதியுஞ், சுருதிகூறியபடி விஷயவிஷ யீபேதமின்றி யுள்ளபடி பரமான்மா விஷயமாகு

மநுபூதியும், அருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க

ஆசிரியர்—உலகத்தில் கடமிருக்கிறது, படமிருக்கிறது, மடமிருக்கிறதெனக் காணப்படு மநுபவத்தைச் சோதித்திட வநுபூதிவரும். கடமென்பது கம்புக்கிரீவாதி மத்தாயுள்ள விகாரிவஸ்துவாகும். அப்படியே படமென்பது ஓதம்பிரோதமாகிய தந்துவின்விகாரமுடைய விகாரிவஸ்துவாகும். இங்ஙனமாயின், பரஸ்பரம்பின்னங்களாகிய விருத்தவஸ்துக்களில் முற்கூறியபிரகாரமிருக்குகை காணப்படுவதால், அஃது இவற்றிற்குப் பின்னமா? அபின்னமா? பின்னுபின்னமா? பின்னமாயின், அவ்விருக்குகையை யவற்றினின்றுநீக்கிக் காணிலவையில்லாதவையாகும். அபின்னமாயின் இருக்குகைக்குப்பின்னமாகாததுபற்றி யவைநாமரூபங்களுடையவிகாரிகளாகா. உபயரூபமோ சித்தியாது. அப்படியே முன்னிலைக்கொண்டவொரு கடமிருக்கிறதாகவநுபவிக்கப்பட, அக்கடம் விகாரிவஸ்து வாகவிருந்திடினும், கலந்தகடுகு சீரகங்களைப்பிரித்துக்காண்பதுபோல அதிலிருக்குகையைப் பிரித்துக்காணவேண்டும். இருக்குகையெவ்விடத்துமிருக்குகைரூபமாக வேறுபடமாட்டாதது பற்றி, விகாரிகளான அவைகளே பின்னங்களாகப் புவிக்கும். அவை விகாரியானதா லவற்றிற்குப்பின்

னமாகிய விவ்விருக்குகை நிர்விகாரியாகத்தகும். அதன் தர்மமும் நிர்விகாரமாகும். பிரத்தியக்ஷாநுபூதிரூபமான கடத்தை யநுபவிக்குங்காலத்திருக்குந்தன்மையுடையதாகவேண்டுமானால், கடத்தினிடத்தில் நீக்கமின்றி யெல்லாவிடத்தும்நிர்விகாரமாகிய வவ்விருக்குந்தன்மை யிருந்தநுபவிக்கப்படவேண்டும். அங்ஙனமநுபவிக்சப்படினேரிரும்பின்றண்டம் பிருதிவியிற்கோத்திருக்க, அதனை யெடுத்துப்பார்க்குங்கால் அத்தண்டமிருந்தவிட முழுவதினும் பிருதிவியிராததுபோல, நிர்விகாரமாகிய விருக்குந்தன்மை வியாபித்திருந்தகட முழுவதினும் விகாரமுடைய கடத்தின்றன்மை காணப்படாது. அங்ஙனங்காணப்படாமற் கடவிகாரம் நீங்கிடில், விகாரத்தைத்தவிரக் கடத்துக்குச் சொரூபம் வேறில்லாததாற், சொரூபமின்றிக் கடமுமில்லாமனீங்கிடும். இங்ஙனநீங்கில், முன்கடமிருந்த வெல்லாவிடத்தினும் அதினின்மையுளதாகப்பவிக்கும். இன்மையென்பது அசத்தாகும். இருக்குகையென்பது சத்தாகும். அவ்வசத்தாகிய வின்மையும் அபாவமானவொருபொருளாகவிருக்கவேண்டுமானால் அதனிடத்தினும் முன்னிரூபித்த பிரகாரமிவ்விருக்குந்தன்மையத்திசையிலவசியமநுபவிக்கப்படவேண்டும். அப்படியாயின் பிரகாசத்திலிரு

ள்சித்தியாததுபோல, இருக்குகையிடத்தொருக் காலு மில்லாமைசித்தியாது. இவ்வண்ணங் கடத் தையும் கடத்தினின்மையையும், பாவாபாவவிகா ரமின்றிய நிர்விகாரமான விருக்குகை பாதிக்கப்ப டாதவளாது வாகையால், அதனை நிர்விகாரமாகப் பிரத்தியக்ஷத்திலிருக்கிறபடி யநுபவத்தாற்கண்டு, அவ்வநுபவபெலத்தாற் கடம் கடத்தினின்மை யி வ்விரண்டையும், சன்மாத்திரமாக வநுபவிப்பாயா கவென:

அப்படியே மாணுக்கனும் பிரத்தியக்ஷமாகக் சாணப்பட்டகடத்தில் கடத்திற்குப்பின்னமாக வ வ்விருக்குகையை நிராகாரமாகக்கண்டு, அதனைக் கடத்தினும், அதற்கோர்கரத்தின் தூரத்திலுள்ளப டத்தினும், அவ்விரண்டினுக்கு மந்தராளத்தினும், வியாபித்திருக்கிறவிருக்குகையி னியல்பைத் தெ ளிந்து; கடம்படமிவ்விரண்டும் பிரதியோகியாக க் கிரகிக்கப்படாதகாலத்து, அவ்விரண்டின் விகா ரமான பாவத்தன்மையாவது, இன்மையாகிய அ பாவத்தன்மையாவது, அவற்றின்தாராளம் அந்த ராளமாவதுநோக்கப்படாமல் இருக்கையின் மாத் திரமாக எப்படியநுபவிககப்படுகிறதோ; அப்படி யே கடத்தையும் கடத்தினின்மையையும் அவற்றி னிருக்குகைமாத்திரமான வநுபவத்திற்கு வேறுப

டவில்லாமலநுபவித்து, ஜலபானத்துக்குக் கூட வாதரவில்லாதவொருதரித்திரன், தானிருக்கு மி டத்தே மஹாமேரு ஈவநிதியாகவடைந்திடி னெங் ஙனம் அவனுக்கானந்தமுதிக்குமோ, அங்ஙனஞ்ச த்தினியல்பையேகாணாத அசத்தின்மயமான வி டையமெனுந்தரித்திரநீங்கியச், சத்தெனும் பெரு ஞ்செல்வத்தையே யடைந்து சுகக்கடலாடித் திரு ம்பவும் விஞ்ஞாபிப்பான்.

கருணைபொருந்திய வுபதேச விசேஷத்தாற், பரமநாஸ்திகனாகிய அடியேனும் ஆஸ்திகனானே ன். இவ்வநுபவத்தால் ஜடா ஜடமான விப்பிர பஞ்சத்தைநோக்கின், கற்பூரமலையிற் றீப்பட்டது போல, இருக்குந்தன்மையெனுமநுபூதியாற் பாஞ் சபௌதிகம் பஞ்சபூதம் பஞ்சவிடயமெனும் ஸ் தூலப் பிரபஞ்சந், தசேந்திரிய தசவாயு மனம் பு த்தி அகங்காரஞ் சித்தம் அந்தக்கரணம் அஞ்ஞா னம் மாயையெனும் சூக்ஷமப்பிரபஞ்சம், ஜடமா கியவிவையனைத்தும், பாவாபாவவிகாரமின்றிய நி ர்விகாரவிருக்குகையின் அநுபூதிமாத்திரமாகவநு பவிக்கப்பட்டு, ஜீவேச பேதத்துக்கிட மில்லாத, திரிவித பரிச்சேதமின்றிய, சத்தாமாத்திர மாக த்தெளிந்தேன். ஆனாலின்னசப்தத்தா லின்னபொ ருள்போதிக்கப்படுமென சப்தசக்தி ஈஸ்வரனானி

யமிக்கப்பட்டிருக்கவும், அப்படியே பிருதிவியென்பது கந்தகுணமுள்ளது; சக்குவால்மாத்திரங்கிரகிக்கத்தக்கதாயுள்ளது ரூபமெனஅச்சப்தசக்தியாற் குறிக்கத்தக்கபொருள்களின்லக்ஷணமும்,அதிவியாப்தி அவ்வியாப்தி அசம்பவமெனு மூன்று தோஷங்கள் நீங்கியிருக்கவேண்டுமெனவும், அவற்றினிலக்கணமுஞ் சாஸ்திரங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கவும், பின்னபின்னங்களான சப்தங்களின்பொருளாகியபின்னவஸ்துக்கள் தங்களைக்குறிக்கின்ற சப்தசக்தியோடு மாறுபடநின்று, ஏகார்த்தமாகப்பிரகாசிக்கின்ற சத்தாமாத்திரமாக வவைகள் பாதிக்கப்படுவது பிரமாண விரோதமன்றோவெனः

ஆசிரியர்—மைந்த! நீசங்கித்ததுசரி. ஆனால் பிரமாணமென்பது சாஸ்திரமாகும். அச்சாஸ்திரமும் சப்த ரூபமாகவிருக்கும். அச்சப்தமும் நாதப்பிரமமெனவிவகரிக்கப்படும். அவ்வித நாதப்பிரமமாகிய தத்துவமும், பரை-பசியந்தி-மத்யமை-வைகரி-யென நான்குபிரிவுடன் கூடியிருக்கும். அவற்றுட் பரை ஞானிகளாலும், பசியந்தி கேவலம் யோகிகளாலும், மத்யமை தியானவல்லமையுடையவுபாசகர்களாலும், வைகரி வேதசாஸ்திரங்களைத்தெரிந்தபண்டிதர்களாலும்,அநுபவிக்கத்தக்கது. இவற்றுண் மூன்றுபாகம் அந்தர்முகமாயும் வைக

ரியெனுமொருபாகம் பகிர்முகமாயுமிருக்கும். அவ்வைகரியானது வெகுவிதமான வேதசாஸ்திர பாஷாவிசேஷங்களாக விகசித்து நிற்கும். அங்ஙனம் விகசித்துநிற்குமவ்வைகரி சுயமேகாக்ஷரமாகவிருக்கும். உபாதிசம்பந்தங்களால் ஏகமாயும் மூன்றாயும் பதினாறாயும் ஐம்பதாயும் அக்ஷரங்களின் ரூபமாகப் பேதித்துக்காணப்படும். அவ்வக்ஷரங்களை வர்ணங்களெனக்கூறுவார்கள். இவ்வன்பதுவர்ணங்களினும் அவர்ணம் கவர்ணம் லவர்ணமென வர்ணசத்தை யேகமாகக்காணப்படுவதனால், அவ்வேகமாகியவர்ணசத்தை, தந்தாலு ஓஷ்டமுதலிய ஸ்தலபேதங்களில் இச்சையாற்சலிக்கப்படுங் கிரியாசக்தியின்சம்பந்தத்தால், சற்கரை புளி லவணம் ஏலம் இதுமுதலிய சம்பந்தங்களால், நிர்க்கந்தமாயும் ஏக ரசமாயுமுள்ள ஜலம், வெகுரசகந்தபேதங்களையுடையதாய்க் காணப்படுவது போல, ஐம்பதுபேதமுடையதாகக்காணப்படும். அப்படியே விவகாரத்தின் பொருட்டு பதம்வாக்கியமெனச் சங்கேதிக்கப்படும். அவ்விதசங்கேதமும் ஈசனிச்சாசக்தியா னியமிக்கப்பட்டதுதான்.

அங்ஙனம் ஈசனிச்சாசக்திபொருந்திய வைகரிரூபமான சாஸ்திரப்பிரமாணமானது, பிரபலம் சாமாந்நியம் எனவுமிரண்டுபிரிவாகக் கூறப்படு

ம். பிரபலவாக்கியங்கள் அவற்றால் வாதிக்கப்பட மாட்டாது. சாமாந்நியவாக்கியங்கள் வாதிக்கப்ப டுவதுபற்றி யவற்றைவசனிக்குஞ்சாஸ்திரம் அப் பிரமாணமாகத்தகாது. இங்ஙனம் சாஸ்திரத்திற் றனேபிரபலமானஏகதேசவாக்கியங்களாற் சாமா ந்நியமாகிய ஏகதேசவாக்கியங்கள் வாதிக்கப்பட லாமாயின், அந்நீதிகொண்டு உபாதிசம்பந்தங்க ளால் நாநாபேத முடையவையாய்க் காணப்படும் வர்ணபேதங்களும், அவற்றின் சம்பந்தவித்தியா சங்களாற் பதம்வாக்கியமென்ற பேதங்களும், அ வற்றினிரூபணபேதங்களாற் சாஸ்திரபேதங்களு ம், அவற்றாற் குறிக்கப்படும் வஸ்துபேதங்களும், பி ரபலம் சாமாந்நியமென விருபிரிவுடையதாகி, அ வற்றுட் பிரபலமெனுமொருபிரிவாற் சாமாந்நிய மெனுமொருபிரிவு வாதிக்கப்படலாம். முக்காலத் தும்வாதிக்கப்படாம லுபாதிகளினுதவியின்றிச் சு யஞ்சித்தித்திருக்கின்றபொருள் பிரபலமெனப்ப டும். அதனைப்பற்றிய சாஸ்திரம், அச்சாஸ்திரத்தி ன்கருத்தையுடைய வாக்கியங்கள், அவற்றின்கருத் தான பொருள்கள், அவைகளும்பிரபலமெனப்படு ம். மற்றியாவுஞ்சாமாந்நியமெனப்படும். ஏனெனில் சுயஞ்சித்திக்கவல்லமையில்லாததேகாரணம்.

இங்ஙனமாயின், பிரபலமாகவுஞ் சாமாந்நிய

மாகவும் பிரமாணவாக்கியங்கள் வர்ணங்களின்சே
ர்க்கைவிசேஷமாக வந்தபொருள்களையிட்டுப் பிர
யோகிக்கப்படுங்கால், நிர்விகாரமாகிய நாதப்பிர
மமெனும் வர்ணசத்தை உபாதிகளின்கிரியாபே
தங்களால் அகராதிபேதங்களாகவிகாரப்பட, அவ
ற்றை நிர்விகாரமாக வியாபித்தவர்ணசத்தை, அ
வைகளை அந்தந்த வர்ணங்களாகப்பவிக்கச்செய்
து, அவ்வுபாதிகளின்கிரியைநீங்குங்கால் அவ்வர்
ணசத்தாமாத்திரமாகச்சேஷித்துநிற்கும். வர்ணச
த்தையென்பது ஞானத்தின் ஸ்பூர்த்திக்குக்கார
ணமாகவிருக்கும். வர்ணங்களிலேகமான அவ்வர்
ணசத்தையைப் பகுத்துக்காணும் விவரமேதெனி
ல், உபாதிகளின் கிரியாசம்பந்தத்தால் நாதம் அ
திசூக்ஷமமாகத்தொனிக்க, அக்கிரியையின்பேதத்
தால் அத்தொனியில் மாத்திரையின் பேதங்கள்
தோற்றி, அந்நாதத்தோடு அபேதமாகக்கலந்து, வ
காகாரமாக அகாராதிவர்ணங்களாகக் காணப்பெ
றும். அக்கிரியாவிகாரங்களானமாத்திரைகள் அச்
சம்பந்தநீங்குங்கால் நீங்கிவிடும். அம்மாத்திரைக
ள் நீங்குங்கால் அந்நாதமும் தனது நாதமாகியவ
ர்ணத்தின் சத்தாமாத்திரமாக நீங்கிநிற்கும். இங்
ஙனஞ், சகலசாஸ்திரங்களாகப்பிரகாசிக்கின்ற வா
க்கியபேதங்களையுடைய ஐம்பது வர்ணங்களையுமுச்

சரிக்குங்கால் அவற்றையுமொவ்வொருவர்ணங்களி லுமுள்ளமாத்திரைகளையும் நிதானித்து, ஒவ்வொருவர்ணங்களில் ஒவ்வொரு மாத்திரைகூடவுங்குறையவும் அத்திசையில் அவ்வர்ணங்கள் மாத்திரையின்கூடுதல்குறைதலாலுண்டாகிய வர்ணங்களின்றேற்றியொடுங்குந்தன்மையையுங்கண்டு, அங்ஙனந்தோற்றியதாயு மொடுங்கியதாயுமுள்ள மாத்திராபேதங்களையுடைய அந்தந்தவர்ண மிருக்கின்றவியல்புப்படி அவ்வர்ணத்தினிருக்குகையை யாலோசித்தநுபவிக்கில், கடமாகவிருக்கின்ற விருக்குகை யிருத்தினதுபோலும், படமாகவிருக்குகைதந்துவினதுபோலும், அகாராதிவர்ணங்களாகத்தோன்றியமாத்திரைகளினிருக்குகை நிர்விகாரமானநாதமாத்திரத்தினிருக்குகையாக விளங்கும். ஒருக்காலும்பிரகாசமிருளாகாததுபோல, அவ்விருக்குகை யொருக்காலு மின்மையாகாது. இங்ஙனமாயின் இந்நாததத்துவம் அகாராதிவர்ணங்களாகத்தோற்றுங்கால் மாத்திரைகளின்சம்பந்தமுடையதாயும், நாதமாத்திரமாகப்புவிக்குங்கால்மாத்திரைகளின்சம்பந்தநீங்கினதாயும்புவிப்பதில், அந்நாதம் அமாத்திரையாயும் சமாத்திரையாயும், மாத்திரைகளினுபாதியான கிரியாசக்தியின் சம்யோகவியோகங்களாற் பவித்துநிற்குமேயன்றித்,

தனதியல்பா யங்ஙனமிராது. அக்கிரியாசக்தியின் சம்யோகமேமாத்திரையெனுமுதிப்பும் அதின்வியோகமே அமாத்திரையெனுமுதிப்புமாகும். மாத்திரையாகவும் அமாத்திரையாகவு முதிக்கக்காரணமாய்நின்ற சம்யோகவியோகங்களை, அக்கிரியாசக்திநீங்கி நாதமாத்திரமாக ஸ்புரிக்கும் ஸ்தலத்திலச்சக்திமாத்திரமாகவிளங்குங்கால், அந்நாத தத்துவமாத்திரம் பிரகாசித்துநிற்கும். அஃதுபிரகாசிக்குங்கால் தன்னிடத்தில் மாத்திரைகளின்சுபாவமாவது, அமாத்திரைகளின் சுபாவமாவது, அவைகளின் விகாரங்களாகிய ஐம்பதுவர்ணங்களின்சுபாவமாவதில்லாததினால், அவற்றாற்றோற்றுநின்ற பேதமுடைய விஷயஞ்ஞான ஸ்பூர்த்தியின்றி, நிர்விஷயமான ஞானமாத்திர ஸ்பூர்த்தியைக்கொடுத்துநிற்கும்.

அவ்விதநாதந் தன்னுபாதியாகிய முற்கூறிய கிரியாசக்தி யிச்சாசக்தியி னுதவிகொண்டே யுதித்தொடுங்குவதால், இச்சாசக்தி விஷயஞ்ஞான ஸ்பூர்த்தியைமுன்னிட்டே யுதிப்பதால், அஃதிவ்விடத்தில்லாததினால் அவ்விச்சாசக்தி நாதத்தினாதரவாகிய கிரியாசக்தியைநீங்கிநிற்கும். அக்கிரியாசக்தியும் அந்நாதத்தின்ஸ்பூர்த்திக்காதரவான வுபாதிஸ்தலத்தைநீங்கிவிடும். அத்திசையில் அந்நா

தம்மிருக்குந்தன்மையுடையதாக விவகரிக்கப்படுவ
தால், இருந்ததே யிருக்கிறதாகத்தோற்றவேண்டு
ம். ஆதலால் நாதமாத்திரமாகத்தோற்றிய அவ்வ
ர்ணத்தை நிதானத்துடனநுபவித்து, அதனிருக்
குகையைப்பிறித்தறிந்து, அவ்விருக்குகை நிர்வி
காரமாதலால், அவ்விருக்குகையினால், விகாரமா
கிய கிரியாசக்தியின் சம்பந்தத்தாற்றோன்றியவுபா
திமயமான நாதாம்ஸத்தை வியாபித்திருந்த விய
ல்பின்படி கண்டிடின், நாதம் ஸ்பூர்த்தித்திருக்கு
ம்போதே யுபாதியம்ஸங்கள்நீங்கி நிர்விகாரமான
சுயந்தனதிருக்குகைமாத்திரமாகப் பிரகாசிக்கும்.
கிரியாசக்தியொடுங்குங்கால் அப்படியே நாதத்தி
ன் சுயமிருக்குகையைத் தங்களுக்குவேறாகக்காட்
டாமற், றங்களையே அவ்விருக்குகைபோற் காட்
டாநின்ற சத்தாகிய அவ்வுபாதியம்ஸங்க ணீங்கிய
சுயமிருக்குகைமாத்திரமாகச் சேஷித்துநிற்கும்.

இவ்விருக்குகை அழிவில்லாததுபற்றி, அக்ஷ
ரமெனக்கூறப்படும். அவ்வகந்தையையே வர்ண
மெனக்கூறுவார்கள். நாதமுதித்தொடுங்குமிடமா
தலால், இவ்வக்ஷரசத்தையைப் பரையெனவும், இ
ஃதே யுபாதிசம்பந்தத்தால் நாதமாக விகசிக்குங்
காற் பசியந்தியெனவும், இந்நாதத்தில் மாத்திரை
களாகவுதிக்குங்கால் மத்தியமையெனவும், அம்

மாத்திரையின்சேர்க்கையால் அகராதி ஐம்பதுவ
ர்ணங்களாகவிகசிக்குங்கால் வைகரியெனவுங் கூ
றுவார்கள்.

இவ்வைகரியே வேதவேதாங்கங்கள் முதலிய
சகலசாஸ்திரங்களாகியும், வெகுவிதபாஷைகளா
கியும்பவித்து, இகபரங்களான விஷயங்களைத்தோ
ற்றிப்பித்துப் பகுத்தறிவை ஸ்புரிக்கச்செய்வதாற்
சாஸ்திரங்களனைத்தையும், ஐம்பதுவர்ணங்களாக
வும் அவற்றின் சேர்க்கைவிசேஷங்களாகவுங்கண்
டு சேர்க்கையைவர்ணங்கள்மாத்திரமாகப் பிரித்து
அவ்வர்ணங்களைமாத்திரைகள்மாத்திரமாகப்பிரித்
து அவற்றைக்கலந்துநின்ற நாததத்துவத்தி னிய
ல்பைத் தனித்துக்காணில், வைகரிமத்தியமையி
லும் மத்தியமைபசியந்தியிலுமாகவடங்கி நாதமா
த்திரமாகப்பிரகாசிக்கும். அப்பொழுது சாஸ்திர
ங்களும் அவற்றாற்கூறப்பட்ட பொருள்களும் கட
படாதியாகக்காணப்பட்ட பிருதிவிவிகாரங்கள் பி
ருதிவிமாத்திரமாகக்காணப்படுங்கால், அவ்விகார
ரூபங்கள் மாறுவதோடு அந்நாமங்களு மந்நாம
ரூபங்களையிட்டபேதஞ்ஞானத்தின் ஸ்பூர்த்தியுமா
றுபட்டு, பிருதிவிமாத்திரமான வியாபகவிளங்கு
தலையடைவதுபோல சகல நாமரூபங்களும் அ
வைகளைப்பற்றிய பின்னபின்னஞானஸ்பூர்த்தியுந்

ங்கி, வியாபகமான பசியந்தியெனுநாதத்துவமு
ம் அதன்பொருளான நிர்விகாரவியாபகஞானமு
மே ஸ்பூர்த்திவிஷயமாகி அநுபவிக்கப்படும். அங்
ஙனம் அநேகபின்னபின்னநாமரூபங்களாகத் தோ
ற்றிய அண்டபிண்டசராசரங்களைப் பின்னபின்ன
ங்களாக ஸ்புரிப்பிக்கக்காரணமாகநின்ற வைகரீம
த்திமை, அவற்றின்பொருளாகிய இடபரமெனும்
விஷயம், இவையொன்றோடொன்று உபாதிநீங்
குதலமுன்னிட்டொடுங்கி, நிர்விஷயமாகித்தங்க
ளுக்காதாரமானபசியந்திமாத்திரமாகப்பவிக்கும்.
பசியந்திநாதத்துவமாதலால், நாதத்துவந்
தன்னியல்புப்படி ஞானத்தைஸ்புரிக்கச்செய்யு மா
கையால், தான்பேதமின்றிநிர் விஷயமாகியும் வி
யாபகமாகியுமிருப்பதுபற்றி, அப்படியே ஞானத்
தை ஸ்புரிக்கச்செய்யும். இங்ஙனம் பசியந்தியின்
றுபவத்தைநிதானித்து, அதில் அதினிருக்குகை
யை முற்கூறியபிரகாரங்காணில், பசியந்தியெனு
மந்நாதந் தனதுபாதிவிகாரங்களை நீங்கித்தன்துகா
ரணமான பரையெனுமக்ஷரத்தின் சந்தாமாத்திர
மாகச்சேவித்துநிற்கும்.

இவ்விதமாகியபரை, சகலசாஸ்திரங்களினந்
தரங்கமாகிய சர்வஞ்ஞ சக்திபொருந்திய ஞானசி
தியாகும். வியஷ்டி சமஷ்டியாகிய பிரபஞ்சஞ்சிரு

ஷ்டிக்கப்படுங்கால், ஈசனுக்குச் சர்வவித்தியாஞா
னலயமாகியவிப்பரையே, சர்வஞ்ஞசத்தியாகவிரு
ந்து, அவரதுசொரூபஞ்ஞானத்தையும் பிரபஞ்ச
ஞ்ஞானத்தையுங்கரதலாமலகம்போலக்காட்டி, அ
வரதுசொரூபஞ்ஞானத்துக் கனந்நியமாயவரதுச
த்தாமாத்திரமாகப்பிரகாசித்துநிற்கும். வியஷ்டியி
ல் சீவர்களுக் கவனதுசிருஷ்டியாகிய சாக்கிரசொ
ப்பனசுழுத்தியெனும் அவஸ்தைகளுக்கு, ஆதிகா
ரணமாகிய அஞ்ஞானமெனுமாவரணஸ்பூர்த்தியா
கவும், அவ்வுபாதியுடைய சீவனுக்குக் கிஞ்சிஞ்ஞ
சத்தியாகவும், விவேகத்தால் அபரோக்ஷசாக்ஷாத்
காரசமயத்தில் அதிஷ்டான சொரூபஞ்ஞானத்து
க்குவேறின்றிய சர்வஞ்ஞசத்தியாகவும்பவித்து, அ
வனதிஷ்டான சொரூபசத்தாமாத்திரமாகநின்றி
லங்கும்.

ஆதலால், நாதப்பிரமமெனும்பரையாம்அக்ஷ
ரசத்தை, சத்ரூபமாகிய வதிஷ்டானபிரமத்திற்கு
வேறாகவிருந்திடின், அசத்தாகிவிடும். பிரமமோ
அத்துவிதவஸ்து. அதில் தருமங்கூடாது. ஆதலா
ல், அதிஷ்டான பிரமமே, விவகாரத்தையபேக்ஷி
த்துப் பரையெனுநாதத்துவமாகவுரைக்கப்படுங்
கால், சத்தையெனவும், அவ்விவகாரத்தைநீங்குங்
கால், சத்தெனவுங்கூறப்படும். இவ்விதமாக ஏகா

க்ஷரமாமதிஷ்டான பரமான்மவஸ்து, பரையெனு
நாதப்பிரம சத்தாமாத்திரமாகச் சேஷித்தபிரபஞ்ச
த்தைச், சன்மாத்திர அதிஷ்டானப் பிரமத்திற்கு
வேருகவில்லாமற், சன்மாத்திரமாகக்கூறிய பிரகா
ரம் அநுபவிப்பாயாகவெனவருள:

மாணுக்கனும், அப்படியேசமாதிபெலத்தால்
வைகரிநாதத்தையும், அதன்பொருளாகியபிரபஞ்
சத்தையும், மத்திமையெனுநாதசத்தையால்வியா
பித்து, அவற்றைமதற்குவேருகவில்லாம லதுமா
த்திரமாகநிஷேதித்து, அம்மத்தியமையெனுநாத
சத்தை பசியந்தியெனுநாதசத்தையால் வியாபிக்க
ப்பட்டு, அஃது மதற்குவேருகவில்லாம லதுமாத்
திரமாக நிஷேதிக்கப்பட்ப், பசியந்தியும் பரையெ
னுமக்ஷரசத்தைக்குவேருகவில்லாமலகண்டமான
பரைமாத்திரமாக அநுபவித்து, அப்பரையெனும்
க்ஷரத்தை யதிஷ்டானமாகிய அக்ஷரவஸ்துவான
சன்மாத்திரபிரமசொரூபமாகத் தர்மதர்மிபேதமி
ன்றியநுபவித்து, அவ்விதசர்வவித்தியாதிஷ்டான
சத்ரூப அக்ஷரமெனும் பிரமம், அவ்வநுபூதியிற்பி
ரத்தியக்கான தானுகவேபிரகாசிப்பதனுல்,தன்னை
சர்வவித்தியாதிஷ்டான்மாகிய அக்ஷரப்பிரமமாக
வும் தனதுசத்தையாற் சகலசாஸ்திரங்களுஞ் சன்
மார்க்கங்களை ஆஸ்திக்கத்துடன் போதிப்பிக்கும்வ

லினைமயுடையனவியானைத்தாகவுங்கண்டு, அச்சாஸ்திரங்களு மவற்றாற்போதிப்பிக்கப்படும் பிரபஞ்சமுந்தன்னுசத்தைக்குவேறாக வில்லாத்துபற்றிச், சத்துரூபனாகிய தனக்குத்தன்னுசத்தையெப்படிவேறாகவில்லையோ, அப்படியே தனதுசத்தாரூபமான அவைகள் தனக்குவேறாகவில்லையென, அனைத்துஞ்சத்துரூபனனதானாகவே பிரகாசிக்கு மநுபூதியையடைந்து, ஆனந்தக்கடலாடினான்.

முற்றிற்று.

ஆறாவது;

சித்தநுபவநிரூபணப்பிரகரணம்.

மாணாக்கன்—திரும்பவும் மேலான சிரத்தையுடன் ஆசிரியரதுசரணத்துவயங்களையும்வணங்கி இங்ஙனம் பரமான்மாவின் சத்சொரூபத்தைவிசாரிக்குங்கால் அனைத்துஞ்சத்சொரூபமாகவேசித்தித்து, சன்மாத்திரமான வநுபூதியை யடைந்திருந்தாலுஞ் சித்தநுபவமுமருள்வேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—பிரத்தியக்ஷமாக வநுபவிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்திற்குப் பஞ்சபூதத்தைத்தவிர பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணப்படி வேறுதாவு காணவில்லை. அங்ஙனமிருக்கின்ற பஞ்சபூதங்களுக்கு சாஸ்திரங்களா லிலக்கணங்கூறுங்கால் பிருதிவி அப்பு தேயு

வாயு ஆகாயம் என்றவிவைகள், கந்தம் ரசம் ரூப
ம் ஸ்பரிசம் சப்தம் என்றவிக்குணங்களைக்கிரமமா
கவுடையனவென்னவும், அவற்றுள் பிருதிவி தன்து
குணமொன்றுடன் மற்றக்காரணகுணங்கள் நான்
கையுமுடையதெனவும், மற்றப்பூதங்களுமப்படி
யேயெனவு நிரூபிக்கப்படும். இவற்றைச் சோதிக்
கில் இந்தப்பிருதிவி கந்தகுணமுடையதென்பதில்
கந்தகுண மிலக்ஷணமாகவும் அதனையுடையபிரு
திவி யிலக்ஷியமாகவுமாயிற்று. "இந்தப்பிருதிவி"
என்றதனால் இஃதுதான் பிருதிவி யெனப்படும்.
இஃதென்றால் பிரத்தியக்ஷாநுபூதி விஷயமாகும்.
இங்ஙனமாயின் அபரோக்ஷமாயுள்ள பிருதிவியெ
னக்காணப்படுவதால் அதனையுஞ்சோதிக்கில், மு
ற்கூறியவிகாரம் ஐந்துகுணங்களையுடைய பிருதி
வியானது இதுகந்தகுணமுடைய பிருதிவியென்ற
வநுபவத்தில் பிரத்தியக்ஷமா? அப்பிரத்தியக்ஷமா?
கந்தகுணங்கிராணேந்திரியத்தாலும்ரூபகுணம்நய
னேந்திரியத்தாலும் இரச குணம் ரசனேந்திரியத்
தாலும் ஸ்பரிசகுணம் தொக்கிந்திரியத்தாலுஞ் ச
த்தகுணஞ் சிரவணேந்திரியத்தாலுமாகக் கிரகிக்க
ப்படும்; இவற்றைத்தவிர பிரத்தியக்ஷாநுபூதி சாம
க்கிரியை வேறில்லாததால் பிருதிவி பகிரிந்திரியங்
களிற்காணப்படாமனிர்விஷயப்படும்; ஆதலாற்பி

ரத்தியக்ஷவிஷயமாகாது. அத்திசையில் இஃது பி
ருதிவியென்றவிவகாரபெலங்கொண்டு பிருதிவித
த்துவம்பாதிக்கப்படினும் இஃதென்றஞானம்பாதி
க்கப்படமாட்டாது. அங்ஙனம் பிருதிவிதத்துவம்
பிரத்தியக்ஷத்திலில்லாவிடின் எல்லாவிடத்துங்கு
ணியாதாரமாயுங் குணமாதேயமாயும் ஆதாரமின்
றி ஆதேயமிருக்கத்தகாததாயும் சகலபிரமாணங்க
ளாலுங்காணப்படுவதினாற்பிருதிவி தத்துவமாங்கு
ணியெனு மாதாரம்பிரத்தியக்ஷத்திற் சித்தியாதது
பற்றி அக்குணங்களுஞ்சித்திக்கத்தகாதவைதான்.
மேலும் பிருதிவி பிரத்தியக்ஷமாகப் பிரகாசித்திடி
ன் அக்குணங்களும் பிரகாசிக்கும். பிருதிவிமுற்கூ
றியபிரகாரமில்லாததுகொண்டு விஷயப்படாமன்
மறைந்திடின் அக்குணங்களுமறையவேசெய்யும்.

ஆனல் குணி அப்பிரத்தியக்ஷமாயினுங் குண
ம்பிரத்தியக்ஷமாகவிருப்பதுபற்றி குணியும் இருக்
கலாமெனில், இஃதுபிரத்தியக்ஷமா? அநுமானமா?
பிரத்தியக்ஷமாயின், பிரத்தியக்ஷத்தில் அநுமானங்
கூடாதென்ற பிரமாணத்தால் "இஃதுபிருதிவி" எ
ன்றபிரயோகம் நிஷேதிக்கப்படும். அநுமானமாயி
ன், பிரத்தியக்ஷாநுபூதியையிட்ட பஞ்சேந்திரியங்
களாகிய ஐந்துசாக்ஷிகளில் ஒவ்வொருகுணமொவ்
வொருசாக்ஷியாநிர்ணயிக்கப்படினும், கன்னன்கு

சாக்ஷிகளாற் குணமனைத்தும் பாதிக்கப்படுவதுபற்றிக் குணகங்களுஞ் சுயஞ்சித்தித்தலின்றிக்குணியையுஞ்சாதிக்கவல்லமையுடையதாகா.

ஆனால்குணியாகியபிருதிவியாகியும் அதன்குணமாகிய கந்தாதியாகியும் பிரகாசித்தபானமநுபவிக்கப்படுகிறதே; அவ்விதபானம் எவ்வஸ்துவினதாகலாம்? அஃதும் பிருதிவி யதன்குண மிரண்டும்பாதிக்கப்பட்டதுபோல்பாதிக்கப்படுமா? எனில் இந்தபிருதிவி கந்தகுணமுடையதாகப் பிரகாசிக்கின்றதென்ற பிரத்தியக்ஷாநுபூதியின்பிரகாசபெலங்கொண்டே ஒருவஸ்துபிரகாசிக்கவும் பிரகாசியாமலிருக்கவுமாக வேண்டியதாயிருப்பதாற், பிருதிவியும் அதன்குணமும் பாதிக்கப்பட்டதனால் அவைகளாகப்பிரகாசித்தபிரகாசம் பாதிக்கப்படமாட்டாது. அஃதெங்ஙனமெனில், சர்ப்பமாகப் பிரகாசித்த ரச்சுவில் இதுசர்ப்பமென்ற விவகாரங்கொண்டு சர்ப்பம் பிரகாசித்தபோதிலும் விவேகபெலத்தால் இஃதுசர்ப்பமன்றெனச் சர்ப்பம் நிஷேதிக்கப்பட்டிடினும் இஃதென்றபானம் ரச்சுவைப்பற்றி நிஷேதிக்கப்படாமல் பிரகாசிப்பதுபோல், இவ்விடத்தும் இஃதென்றபிரகாசம்பாதிக்கப்படாமற் பிரகாசித்து நிற்கும். இஃதென்பது ஞானரூபமாதலாலும் பிருதிவியென்பதும் அதன்

குணமென்பதும் ஜடமாதலாலும் சர்ப்பமாகப் பி
ரகாசித்தசர்ப்பஞானம் அவ்வாரோபிதசர்ப்பத்தை
இடைவிடாமல்வியாபித்து, அஃதுவாதிக்கப்படுங்
கால் இஃதுசர்ப்பமன்றென்ற விவகாரத்தாற்றோ
ன்றிய சர்ப்பத்தினின்மையையும் இடைவிடாமல்
வியாபித்துப்பிரகாசிப்பித்தும், பிரதீதியிலவை
களையெதிரிடாமலிருந்திடின் இஃதென்ற பிரகாச
மாத்திரமாகப்பிரகாசிப்பதுபோல்; இவ்விடத்தும்
இஃதென்றசிற்பிரகாசமாத்திரமாகப்பிரகாசித்துநி
ற்கும்.

ஆயின் ரச்சுசர்ப்பம்போல் குணியான பிருதி
வியும் அதன்குணமானகந்தாதியும் பிரத்தியக்ஷா
நுபூதியில் ஆரோபிதமாகச்சொல்லுவது நீதியா
குமாவெனில்; பிரத்தியக்ஷத்தில்வாதிக்கப்பட்டும்
பிரதீதியிற்காணப்பட்டுமுள்ளவஸ்து ஆரோபித
மென்பது பிரபலநியாயமாக விருப்பதால், அவ்
விதநியாய மெந்தவிடத்திலுளதாகுமோ அவை
எல்லாம் ஆரோபிதமென்பதிற்குற்றங்கிடையாது:
ஆதலாற் பிரதீதிமாத்திரமாகத்தோன்றிய பாவா
பாவங்களான விஷயங்கள் பிரகாசிக்குங்காலும், நி
ஷேதிக்கப்படுங்காலும், ஆரோபிதமான ஜடாம்ஸ
ந்தோற்றமறைவுமேயன்றி யிங்ஙனம்பிரகாசித்தபி
ரகாசம் இஃதென்றஞானரூபமாக விருத்தலால்

பாதிக்கப்படமாட்டாது. இங்ஙனமாயின் பிருதி
வியாகப்பிரகாசிக்கவேண்டுமாயினும், நிஷேதிக்க
ப்படுங்கால் அதின்மையாகப்பிரகாசிக்கவேண்
டுமாயினும் பிருதிவிதத்துவமானது தனக்கந்நிய
மான பிரகாசத்தின்பெலங்கொண்டே பிரகாசிக்க
வேண்டும்; அந்தப்பிரகாசமும் நீக்கமறத்தன்னை
வியாபித்திருக்கவேண்டும். இப்படியே மற்றப்பூத
ங்களும் பிரகாசிக்கவேண்டுமாயின், ஒன்றுக்கொ
ன்றுவிருத்தங்களான விகாரங்களையுடையதாக வி
ருப்பதனால், அவைகள் விகாரிகளான பேதமுடை
யவையாகவும் அவற்றைக்கலந்துநின்று பிரகாசிப்
பித்த நிர்விகாரமானபானம் ஏகமாகவுமிருக்கவே
ண்டும்.

அப்படியானால் பானம் ஏகமாயும் நிராகார
மாயுமிருக்கின்றது; பூதங்கள் விகாரிகளாயும் பின்
னங்களாயுமிருக்கின்றன; அவைகளெவ்விடத்தும்
அணுமாத்திரமேனுந் தங்களிற்பிரகாசவியாபக மி
ல்லாவிடின் அவ்விடம் பிரகாசியாது. அக்கினியி
ன்வியாபகத்தில் அதற்குவிருத்தமான தமசின் வி
யாபகஞ்சித்தியாததுபோல, ஜடத்துக்கந்நியமா
னதுபற்றித்ரூபமான சிற்பிரகாசம் ஜடமாகியபி
ருதிவியையிடைவிடாமல் வியாபித்திருக்குங்காற்
றனதுவிகாரமானஜடத்தன்மையாம் அந்தகாரமு

திக்கவிடமின்றி நீங்கிவிடும். ஜடத்தன்மை நீங்கில் அச்சடத்துவத்தைத்தவிரத்தனக்குரூபம்வேறில் லாத்தனுற்சொரூபமின்றிப் பிருதிவியும்பானமாத் திரமாகநிர்ச்சேஷமாய்நீங்கிவிடும். அதினின்மையு மப்படியே நீங்கிவிடும். அதின்குணமு மப்படியே யாகும். இங்ஙனம் பிருதிவித்துவம் பானமாகவ நுபவிக்கப்படின் அப்படியேமற்றப்பூதங்களுமாகத் தகும். அவ்விடத்தும் இஃதுபஞ்சப்பூதமென்றவிவ காரப்பிரகாசமேபலத்தால் இஃதென்ற ஞானப்பிர காசமாத்திரம் பஞ்சபூதங்களாகத்தோற்றிய வியா பகத்தையும், அவைவாதிக்கப்படுங்கால் அவற்றின் இன்மையாகத்தோற்றியவியாபகத்தையும், தனது வியாபகத்துக்குவேறின்றித் தனதுவியாபகமாத்தி ரமாகப்பிரகாசித்த இஃதென்றஞானப்பிரகாசமா த்திரம்அகண்டவியாபகமாகவநுபவத்துக்குவரும்.

அவ்வித இஃதெனும் அகண்டசிற்பிரகாசாநு பூதியினின்றும் முன்பிரதீதிமாத்திரமாகத் தோன் றிய திருசியமானபஞ்சபூதங்களையும் அவற்றின்கு ணங்களையுங்கற்பனையாலெதிரிட, அவைகளும் இ தெனும்பூரணசிற்பிரகாசத்துக்குள் தோற்றிநிற் கும். அவ்விதப்பிரதீதியைச்சங்கற்பத்தாலெதிரிடா விடின், அவைதோற்றமற் பிரகாசமாத்திரமாகச் சொரூபமின்றிநீங்கிவிடும். தோற்றிய அம்சம்பிர

ந்தியைப்பற்றியதாகவும் பிரகாசித்த அம்சம் பான த்தைப்பற்றியதாகவும் விளங்கும். பானம்நிர்விகா ரசித்ரூபமாதலால் அவ்விதசித்ரூபபானமின்றி ம ற்றவாரோபிதமாகவெந்தவஸ்துவும் ரூபீகரித்து ப்பிரகாசிக்கக்காரணமில்லாததால் அனைத்துக்கு ஞ் சித்ரூபபானமே புண்மையான சொரூபமாகு ம். இங்ஙனம்பிரகாசிக்கும் ரூபம் எவ்வஸ்துவுக்கி ல்லையோ அஃது வந்தியாபுத்திரன்போல அவஸ் துவெனப்படும்.

இப்பிரகாரம் இஃதெனுமகண்டசித்ரூப பா னத்துக்கந்நியமானயாவும் அவஸ்துவாகப்பவிக்கி ன் அவஸ்துவை வஸ்துபோற் றோற்றுவிக்கக் கா ரணமாய்நின்ற பிராந்தியைச்சோதிக்கவேண்டும். பிராந்தியென்பது ஒன்றைமற்றொன்றாகக் காட்டு ந்திறமையுடைய மனமெனுங் கற்பனுவிருத்தியா கும். அவ்விதமனம் அகண்டமாகிய இதுவெனும கண்டசிற்பானத்தைத்தவிர அந்நியமா? அதுவே தானு? அஃதெவ்விடத்தினின் றெவ்விதமாகப்பி ரகாசிக்கின்றது? இந்தப்பானத்தைத்தவிர அதற் குவேறிடமில்லாததினுல் இதினின்றேபிரகாசிக்க வேண்டும். அங்ஙனம்பிரகாசிக்கினும் பானத்துக் கந்நியமாயின் ஜடமாய் முற்கூறியபிரகாரம் அவ

ஸ்துவாகும். பானமேரூபமாயின் பானம்நிர்விகா ரமாதலாற் கற்பனைக்கிடமாகாது. அதனைக் கற்ப னுவிருத்தியாம் மனமெனவுங்கூறக்கூடாது.

மேலும் அகண்டசிற்பானத்தில், யூகிக்கில் இஃதென ஒருபாதிகாணப்படுகிறது. அஃதுபான த்தைச்சார்ந்ததா? மனதைச்சார்ந்ததா? பானத் தைச்சார்ந்துநிற்கில், அதனையுஞ்சோதிக்கவேண் டும். இஃதெனப்பிரகாசிப்பதில் இஃதெனச்சுட் டப்படுவதாற் சுட்டப்படுந்தன்மைதிருசியமாகிய ஜடத்துக்கேயன்றி சிற்பானத்துக்குக்கிடையாது. ஆனாற்சிற்பானத்தின் சம்பந்தத்தாற் பிரகாசிக்கி றதெனில், நிர்விகாரமாகியசிற்பானம் அசங்கியா னதால் அதன்சம்பந்தமுமிதற்குக்கிடையாது. இ ங்ஙனமாயின் அகண்டமாகப்பிரகாசிக்கின்ற சிற் பானத்தில் இஃதென்றுசுட்டப்படுங்குறிப்பு அக ண்டமாகவிருப்பதால் அவ்வகண்டக்குறிப்பே இ ஃதெனுமுபாதியாகக்காணப்படுவதால் அதனையு ஞ்சுயஞ்சிற்பிரகாசத்தால்வியாபித்துப்பார்க்கின், இதம்விருத்தியில்லாமற் சிற்பானமாத்திரமாகச் சேஷிக்கும். அங்ஙனம் நீங்கின் சுயம்பானமானசி த்து அகண்டமாயேனுங்குறிக்கப்படாமல் மஹா மௌனமாகப்பிரகாசிக்கும். விவகாரத்தால் முற் கூறியஇஃதெனும்விருத்தி பிரதிமாத்திரமாகவு

திப்பதாயின் சொரூபத்திலிஃதெனும்விருத்தியில்லாததால் இதனின்மையையே சொப்பிரகாசத்தினின்மையாகக்காட்டும். அதனின்மை சொப்பிரகாசத்தினின்மையாகக்குறிக்கப்படின் அவ்விடத்தகமெனுமோர்தன்மையைத் தோற்றுவிக்கும். அங்ஙனமுதித்தவகந்தையின்சம்பந்தத்தால் நானெனதெனவிருதன்மையாகும். நானெனதெனவுங் கற்பனைவரவேண்டுமானல், அஃதுமனதையேசாரத்தகும். ஆதலாற்குறிக்கக்கூடாமற்சூநியம்போன்றமனதினோர்பாகமாகியவிருத்தி அகங்காரமெனவும் பகிர்முகமாகக்குறிக்கப்படுமொருவிருத்தி இஃதெனவுமாகின்றது. முன்இஃதென்றவிருத்தி சிற்பானமாத்திரமாகநிஷேதிக்கப்பட்டதுபோல சூநியம்போன்ற இதம்விருத்தியினின்மையான அகம்விருத்தியையும் ஜடமாக்கண்டு அவ்வித ஜடத்தன்மை சொப்பிரகாசத்தினுதிக்கவிடமின்மையால், அதனை முக்காலத்திலும் அவஸ்துவாகநிஷேதிக்கில் இதம் விருத்தியாகத்தோற்றமும் லயமெனும் அகம்விருத்தியாகவொடுக்கமுமாகக்கர்ணப்பட்டமனஞ் சொரூபமற்று தோற்றியொடுங்கவிடமின்றி முக்காலத்திலும் அவஸ்துவாகப் பவித்து சொப்பிரகாசத்துக்குவேறுகவில்லாம னீங்கிவிடும். இங்ஙனமநுபவிப்பாயாகவெனவருள:

மாணாக்கன்—அப்படியேபஞ்சபூதங்களையுஞ் சொரூபமில்லாமற்செய்து அதனையுள்ளும்வெளியும் வியாபித்திருந்த சொப்பிரகாசபானத்தை பிரத்தியக்ஷரூபனானதானாகக்கண்டு, தன்னில்இஃதெனவும் அகமெனவுமுதிக்கக்காரணமாய்நின்ற அகண்டவிருத்தியாமனதை லயரூபமாகவும், ஸ்பூர்த்திரூபமாகவும் உளதாகநோக்கி, அதனையுந்தனது சொரூபத்தானிலேயழித்து, சுயம்பிரத்தியக்ஷ பிரமப்பிரகாசமாகப்பிரகாசித்துக், காலத்திரையத்திலுங்கண்டாகண்டவிநிர்முக்தமாகிய சிற்சோதியாந்தன்னைத்தவிர இரண்டாம்வஸ்து இல்லையெனச் சிதானந்தசுதாசிந்துவில்மூழ்கினான்.

முற்றிற்று.

ஏழாவது,

ஆனந்தாநுபவ நிரூபணைப்பிரகரணம்.

மாணாக்கன்—பின்பு ஆசிரியரதிருதாளைவணங்கித்தேவரீரது அபாரமகிமைபொருந்திய கருணாகடாக்ஷத்தாலருளிய பிரகாரங் கிருதார்த்தனாயினேன். ஆனந்தாநுபவத்தை யுபதேசிக்கவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—இந்தக்கடம் எனக்குமிகுந்தவிஷ்டமாயுள்ளதென்பதுபோல, புத்திர மித்திர களத்திர க்ஷேத்திராதிகளில் இஃதெனக்கிஷ்டம்; என

மிருந்தபிரியங்காணப்படுகிறது. அதனைச்சோதிக்கில், இப்பிரமாண்டமனைத்துஞ் சுயமானந்தவடிவ்மாகவேகாணப்படும். இகமுதற்பரம்வரை பிரபஞ்சத்திலானந்தத்தின் பிராப்தியானது, விஷயரூப்மாகியும் ஆன்மரூபமாகியும் இருவகையாகக்காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் விஷயானந்தமானது,இகத்திற் பெண்டு–பிள்ளை–தனம்–தானியம்–யௌவனம்– இராச்சியம்– சிரக்கு–சந்தனம் முதலியவற்றின் போகங்களை முன்னிட்டுதிப்பதுவும், அப்படியே சொர்க்காதிகளிலுள்ள விஷயபோகங்களைமுன்னிட்டுதிப்பதுவுமாகும். அதனைத்தெய்வானந்தமெனவும், இகத்திலுதிப்பதை மானுடானந்தமெனவுங்கூறப்படும் விஷயபோகங்களைநீக்கிக் கரணகருவிகளையுமொடுக்கித் திருசியநீங்கிய ஆன்மாபரோக்ஷாநுபவத்தைமுன்னிட்டுதிப்பது, ஆன்மானந்தமெனப்படும்.

இவற்றுள் அந்தக்கரணத்தில் ஆன்மானந்தமுதிக்கவேண்டுமானால், அவ்வானந்தம் எவ்விடத்திருந்து உதிக்கின்றதெனக்காணில், ஒருவஸ்துவே ஏககாலத்திலொருவனுக்குச் சுகஜனகமாயும் மற்றொருவனுக்கு துக்ககாரியாயும் இருப்பதினாலும், கணபேதத்தால் ஒருவஸ்துவே ஒருபுருடனுக்கு விருப்பு வெறுப்பிற்குக்காரணமாகிறதினாலும், வி

ஷயங்கள் பூர்த்தியாயிருந்தும் தானில்லாவிடிற்பிர காசிக்கக்கூடப்பிரசக்தியில்லாமையினாலும், விஷ யசம்பந்தமில்லாத சுழுத்தியில் தானே சுகமாகவ நுபவிப்பதினாலும், விஷயங்களினின்று முதிக்கத் தகாது. ஆன்மாவினிடத்தினின்றுமே யுதிக்கவே ண்டும். ஆனால் பரமான்மா எல்லாவிடத்து மெப் பொழுதும் ஏகசொரூபனாக நிறைந்திருக்க,எக்கா லத்துமவ்வானந்தந் தோற்றலாமேயென்னில்; ஆ னந்தரூபனாகியபரமான்மா எவ்விடத்துமெக்கால த்தும் ஏகரூபனாகவியாபித்திருந்தபோதிலும்,கோ வினது க்ஷீரங் கோவின் சர்வாவயவங்களினு நிரம் பியிருந்தபோதிலும் அக்ஷீரத்தின் பிராப்தி முலை த்துவாரத்தைமுன்னிட்டேசித்திப்பதுபோல, இ வ்வான்மானந்தமும், ஆனந்தமயகோசத்தைமுன் னிட்டே யுள்ளத்திற் பிராப்தியாகும். ஆதலால் ஆனந்தப்பிராப்தியின்பொருட்டு ஆனந்தமயகோ சஞ் சாத்தியமெனவும்,விஞ்ஞானமயகோசஞ்சா தனமெனவும்படும்.

இகபரங்களாகிய விஷயங்களைமுன்னிட்டு ஆ னந்தம் பிராப்தியாகிறதாகப் பிரத்தியக்ஷப்பிரமா ணத்தாலுஞ் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தாலுங் காணப் பட்டிருக்க, அவ்வானந்தம் ஆன்மானந்தமாகவெ ங்ஙனங் கூடும்? அவ்வானந்தம் ஆன்மாவினதாயி

ன், பிரபஞ்சத்தில் ஆனந்தப்பிராப்தியின்பொருட்டு கிருஷி—வாணிச்சியம்—இராச்சியம்—தவம்—யாகாதிகள்முதலான இக்கர்மங்களைச்சிரமத்துடன் ஏன் செய்கின்றார்களெனில், அவ்விதசிரமம் அவிவேகத்தாலேயன்றி விவேகத்தைமுன்னிட்டன்றெனத் தெளியவரும். அஃதாவது—ஒருவஸ்து இரண்டு சொரூபமுடையதாகவிராது. ஒருசொரூபமுடையதாகவேயிருக்கும். இரண்டுசொரூபமுடையதாகக்காணப்படின் ஒன்று அவிவேகநிமித்தமாகும். இங்ஙனமாயின் பெண்டு—பிள்ளை—பெண்—தனமிவற்றில் மிகுந்தபிரியமுடைய ஒருவன்வழிபோகுங்கால், அவர்களுடன்நதிப்பிரவாகத்தைச்சந்தித்து மிகுந்தபிராணபயத்தையடைந்து, அவைகளையுந் தன்னையுமிரக்ஷிக்கும்பொருட்டாலோசித்து, கையிற்பிடித்திருந்தனதுகன்னிகையைவிட்டுக்கொஞ்சத்தூரஞ்செல்ல, பின்னுஞ் சிரமமுண்டாகித் தோளிலிருந்த குமாரனையும்நீக்கிப்போக பின்னும் பிரவாகவாதையினன் மற்றொருகையிற்பிடித்திருந்ததாரத்தையும்நீக்கியேக, பின்னுஞ்சிரமத்தையடைந்து இடுப்பிற்கட்டினகனம்பொருந்திய திரவியத்தையும் "உடலிருந்தாலெவ்வளவோதிரவியஞ்சம்பாதிக்கலா" மென்றுநீக்கிச் சென்றான். இப்படிச்சென்றவனுக்கு முந்தியகாலத்திற் சுகத்தைக்

கொடுக்காநின்ற அவைகளின்சம்பந்தம், பிரவாக வாதையிற் பிராணஹாநியைச்செய்யத்தக்க அநிஷ்டபதார்த்தங்களாகக்கருதி நீக்கப்பட்டவை யாயிற்று.

மேலும் சக்கரவர்த்தியாகிய வேராரசன் சாமந்தவர்ச்சர்களாற் கப்பம்வைத்துக் காணப்படுங்கால், அவர்களதுவணக்கத்தாலுந் தோத்திரங்களாலுமிகுந்தகௌருவத்தைப்பொருந்தி, அவர்களாற் புகழப்பட்டுவெகுநேரம் அவர்களுடன் பெருமையானசல்லாபங்களைச்சல்லாபித்துப், பின்பு அவ்விதமகிழ்ச்சியுடன் அந்தப்புரத்திற் சென்று, அவர்களுடன்கிரீடித்துத்தனதுசக்கரவர்த்தித்தன்மையை மேலானசுகவிலாசமாகநினைத்து சுகித்திருக்குங்கால், சுழுத்தியையடைந்தவனானான். மறுநாள்காலாதிக்கத்தின்பேரிலெழுந்தவனாகி, இவ்டர்களாலிவ்வளவுநேரஞ் சக்கரவர்த்திகள்நித்திரை செய்யலாமாவென வினவப்பட, "நேற்று இராச்சியபாரத்தால் அதிகச்சிரமம்நேரிட்டதுபற்றி அவைகள்நீங்கும்பொருட்டதிசமாகச்சுகமாய் நித்திரைசெய்தேன்" எனக்கூறினான். எல்லோர்களாலுந் தன்னாலுமிகுந்துபிரியப்படத்தக்க சக்கரவர்த்தித்தன்மை மேலானசுகத்தைக்கொடுப்பதாயின், அதனைநீக்கவேண்டி சுகமாகத்தூங்கினேனெனச்சக்

கரவர்த்தித்தன்மையையிகழ்ச்சியாக்கூற வேண்டுவதேன்? அவ்வரசன் தூங்குங்காலுதித்த சுழுத்தியானந்தம், ஒரு சக்கரவர்த்தியொருதரித்திரனை மதியாததுபோல, சக்கர்வர்த்தித்தன்மையைத்துச்சப்படுத்திக்காட்ட வேண்டுமானால், அச்சுழுத்தியானந்தம் மேலானதாகவிருக்கவேண்டுமே. அவ்வானந்தத்தையபேக்ஷித்து சக்கரவர்த்தியானந்தந் துக்கமென்பபடும். சக்கர்வர்த்தித் தன்மையின் சொரூபம் ஆனந்தரூபமாயின்,ஒருசமயத்திலுந்துக்கரூபமாகக்காணக்கூடாது. ஆதலால்அவிவேகத்தார்ற் சக்கரவர்த்தித் தன்மை ஆனந்தம் போலும் அஃதில்லாமைதுக்கம்போலுங் காணப்படுகிறதேயன்றி, விவேகித்திடிற்றுக்கரூபமேயாகும்.

அஃதெங்ஙனமெனில், கடகமகுடகுண்டலாதிகளைத்தரித்தல் சிர முதலிய அவயவங்களுக்குத்துக்கத்தையேகொடுக்கும். இராச்சியபாரத்தையிட்டபரியாலோசனைபுத்திக்குவருத்தத்தையேகொடுக்கும். ஈர்ககல்களின்கூட்டங்களைக் கட்டைவாரியலெனஅபிமானிப்பதுபோல,சைந்நியம்—ஆயுதம் ஆடை—ஆபரணம்—தனந்—தானியம்—விஸ்தாரமான பூமி—தனகோசம் இவைகளையிட்ட விதிவிலக்கானவதிகாரம் அதற்காதாரமான சண்டாளர்வீதிபோன்ற ரத்தம்—மாமிசம்—சுக்கிலம்—மேதசு—நரம்பு—எ

லும்பு—தோல்—மலம்—மூத்திரம்—கபம்—நகம்—மயிர் இவற்றையே சொரூபமாக வுடைய யௌவனம் பொருந்தியதேகம், இவ்வனைத்தையும்பகுத்தறிவின்றிக்கூட்டிச்சேர்த்து, “நான்சக்கரவர்த்தி, எனதிராச்சியம்” எனவபிமானிக்க, அவ்வபிமானத்தாற்சுகம்போற்றோன்றினும் விவேகித்திடிற்றுக்கரூபமாகவேயாகும்.

சுழுத்திதிசையில் அரசனிறந்தவனாகக்காணப்படவில்லை. அவ்விடத்தவனெங்ஙனமிருந்தானெனப்பார்க்கில், கடகமகுடாதியாபரணமென்ன, அவற்றைத்தரிக்குந்தேகமென்ன, அவற்றைக்கண்டு மகிழுங்கரணகருவிகளென்ன, அவற்றினதிகாரமென்ன, அதற்குவிஷயமாகிய விராச்சியமென்ன, இவற்றைத்தனதாகவபிமானிக்குமஹாவகங்காரமென்ன, இவ்வனைத்தையுநீங்கிச், சுககாரணமாக யாதொருசாதனமுமின்றித் தானேதனக்கானந்தவடிவமாகவிருந்தவனாகின்றான்.

அவ்வித ஆனந்தவடிவமே தனதுவடிவமென விவேகமில்லாமையால், விழிக்கும்போது நான்சுகமாய்த்தூங்கினேனென்று தனதுசுகவடிவை யகங்காரத்துடன் கூட்டிக்கண்டு, அவ்வகங்காரியான தன்னைத் தேகசம்பந்தத்தாற்றேகவடிவமாகப்பார்த்து, மகுடாதியாபரணசம்பந்தத்தாற் றன்னைக்கி

ரீடியெனமகிழ்ந்து, அப்படியேமற்றவிராச்சியங்க ளையும் அபிமானித்து, நான்சக்கரவர்த்தியெனஅ விவேகத்தால் மிகுந்தபிரியவிலாசத்தையடையுங் கால், "நானோ! எனதிராச்சியமோ! எனததிகார மோ!" என அவ்விஷயவடிவங்களைக்கண்டு, சித் தவிருத்திகொள்ளாமற் சலநமின்றி யற்பநேரம்நி ற்க, அத்திசையில் இந்திரியம் விஷயம் இவற்றை முன்னிட்டு அந்தக்கரணஞ்சத்துவாகாரமாகப் ப ரிணமிக்க,அக்கணத்தில் கரணகருவிகளின்சம்பந் தமின்றிய சத்துவவிருத்திஆனந்தமயகோசத்தின் ஆபாசமானதால் அதிலான்மானந்தம் ஆனந்தமய கோசத்தின்வழியாக வுதித்துநிற்கும். அவ்வானந் தத்தை ஆன்மானந்தமெனவறியாமல், அவ்விஷய மார்க்கமாகவுதித்ததாய்க்கொண்டதனை விஷயான ந்தமெனவபிமானிப்பான். விஷய நீங்குங்காலும் விஷயம்விரோதப்படுங்காலும்விவேகமின்மைபற் றிமூடவிருத்தியுண்டாகி, அம்மூடவிருத்தியாற்ச த்துவவிருத்திதிரோதானப்பட, அவ்வானந்தமுந் திரோதானப்பட்டுநான்றுக்கியெனவிவகரிப்பான்.

ஆதலால் அவர்களது அவிவேகத்தை யபே க்ஷித்துத், தேகசம்பந்தமாயும் மனோசம்பந்தமாயு முள்ள விசித்திரங்களான கர்மங்களை, உலகவழக் கத்தாலுஞ் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தாலும் விதிக்கப்

படும். அவ்விதகர்மங்களைத்தெரிந்து செய்யச்சாதனம் புத்தியைத்தவிரவேறில்லாததனால், அதைக்கொண்டே இகபரமிரண்டுஞ்சாதிக்கப்படுவதுபற்றி விஞ்ஞானமயகோசத்தைச்சாதனமென்றும்,இகத்திலாவது பரத்திலாவது ஆனந்தமுதிக்கவேண்டுமானால் ஆனந்த மயகோசத்தினின்று முதிப்பதனால், அவ்வானந்த மயகோசத்தைச் சாத்தியமென்றுங்கூறினோம். இவ்விஞ்ஞானமயகோசஞ்சூக்ஷமமாகி எவ்வளவு விஸ்தாரப்பட்டதோ, அவ்வளவு ஆனந்தமும் விஸ்தாரமாகப் பிராப்தியாகும்.

இங்ஙனமாயின் பஞ்சபூதங்கள் அதன்குணமானசப்தாதிகள் அதன் விகாரங்களாகிய கடபடமுதலானவிகபரமென்னு முலகங்கள் இவ்வனைத்துஞ்சத்துவம் இரஜசு—தமசு—என்றமூன்று குணங்களின் விகாரங்களாகும். விஷயாநுபூதிதிசையில்விஷயங்களையிந்திரியங்களாற் புத்திவியாபிக்குங் கால், விஷயங்கள்அனைத்தையும் வியாபித்த அந்தபுத்தியை விஷயாகாரங்களாகப் பேதப்படுத்தி அவைகளில்மோஹத்தால்மயங்கச்செய்ய, அம்மயக்கங்கொண்டு அவ்விஷயங்களையுந் தன்னையுந் தனததிஷ்டானமான ஆன்மானந்தத்தையும் பகுத்தறியவல்லமையின்றி க்ஷணமாத்திர மூர்ச்சித்துநிற்கும். அத்திசையில்விக்ஷேபமில்லாததுபற்றி சத்

துவகுணமிருந்து அதன்வழியாக ஆனந்தம்பிரா ப்தியாகும். விஷயாகாரமாகப்புத்தியைப் பேதிப் பித்தது, புத்தியினுடையவும் விஷயங்களுடைய வும் ரஜோகுணமாகும். அவ்விஷயங்களையும் இப் புத்தியையும்மோஹத்தாற்பேதப்படுத்திப் பேதத் தோற்றமின்றி மூர்ச்சிக்கச்செய்தது, புத்தியினு டையவும் விஷயங்களுடையவுந் தமோகுணமாகு ம்.

ஆனால் ரஜோகுணத்தாலுந் தமோகுணத்தா லும்வாதிக்கப்பட்டபுத்திக்குச் சத்துவ குணத்தி லுதிக்கங்கிடைக்கக்காரணமேதெனில்,இரண்டுகு ணத்தாலும்புத்திமூர்ச்சிக்கு மவதரத்தில், தனது வல்லமை விஷயத்தைநாடச் சாமர்த்தியமின்றித் தன்துகாரணமான சத்துவவிருத்தியிலொடுங்கிநி ற்கும். அப்பொழுது ஆனந்தமயகோசத்தின்வழி யாக ஆனந்தம்பிரதிபலிக்கும். அவ்வானந்தாநுப வத்தை விஷயமாகக்கொண்டு முன்போற்பகிர்மு கமாகவுதித்திடும். அங்ஙனமுதிக்க, அவ்வானந்த த்தைப் புத்தியைக் கலந்துநின்ற தமோகுணமும் ரஜோகுணமுந் தங்கள் சக்தியாற்கலந்து, விஷயா காரங்களாக அதனைப்புத்திக்குக்காண்பிக்கும். அ வ்வானந்தத்தைப் புத்தியும்விஷயானந்தமென ம திக்கும். ஆதலால் ரஜோகுணத்தையும் தமோகு

ணத்தையும் புத்தியிலும் விடயத்திலு மிருக்கிறப டியறிந்து, அவற்றைநீக்கி யவற்றுள் மறைந்துநின் றசத்துவகுணத்தோடும், இரண்டுகுணங்களுநீங்கி ய புத்தியையும் விஷயத்தையும் ஐக்கியப்படுத்திடி ல், ஆனந்தமயகோசத்தின்வழியாகவே புத்தியினு தரவால் விஷயங்களிற்பிரதிபலித்த ஆனந்தம் அ நுபவிக்கலாகும். அவ்விடத்து விஷயத்தோற்றமி ல்லாததனுல், அவ்வானந்தமான்மானந்தமென வ நுபவிக்கப்படும்.

விஷயம்புத்தியிரண்டிற்கு மிரண்டுசொருப ங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றுவிகாரமும், ஒ ன்றுநிர்விகாரமுமாகும். தமோகுணமும் ரஜோகு ணமும் விகாரவடிவங்களைப்பற்றியிருக்கும். சத்து வகுணம் நிர்விகாரவடிவைப்பற்றியிருக்கும. அத னையறியும்பிரகாரத்தை விசாரிக்கில், "இந்தநமது இராச்சியம் நமக்குமிகுந்தலாபத்தைக் கொடுக்கு ந்திறமையுடைய இஷ்டவஸ்து" என விருத்தி யுதி க்குங்கால், விசித்திரங்களான குணபேதங்களையு டைய நானவஸ்துக்களுடன்கூடினவிராச்சியம் அ வ்விருத்தியிற்பின்னபின்னமாகக்காணப்பட, அத னைத்தன்புத்தியிலுள்ளபடிசுட்ட, அப்பொழுது இ ஷ்டவஸ்துவாக இராச்சியம்பிரகாசிக்க, இங்கிது நமதிஷ்டவஸ்துவெனப்பிரியந்தடித்துமகிழ, அப்

பிரியத்தால் முற்கூறியபிரகாரம் க்ஷணமாத்திரமூ ர்ச்சித்து விஷயத்தோற்றமின்றியானந்தாநுபவமு திக்க, அஃதுடன்விஷயவிஷயியாகபேதத்தோற்ற ங்காண, அவ்வானந்தத்தைவிஷயங்களிலுணர்ந்து மகிழ்க்காணப்படுவதால்; நானா விஷயங்களாகத் தோன்றிய இராச்சியவடிவமான பின்னபின்னவி ஷயங்களும் அவ்விஷயாகாரவிருத்திகளுங் கண்ட ங்கண்டங்களாக விருந்தபோதிலும், அவற்றிற்கா தாரமான விஷயமும் அவ்விஷயாகாரவிருத்தியுங் அகண்டமாகவிருப்பதாற், கண்டமாயும் அகண்டா மாயுமிரண்டுருவங்களை விஷயமும் விஷயாகாரற் மாகப்பரிணமித்தவிருத்தியு முடையவையாகும் அப்படியேயதனை யிஃது விஷயமென்று சுட்டிஆ புத்தியுங், கண்டமாயும அகண்டமாயும்பரிணமிவ துவியாபித்துச்சுட்டுவதால், அஃதுங்கண்டமாய் ம் அகண்டமாயும் இரண்டுருபமுடையதாகும்.

அப்படியே யிஃதுநமதென வான்மசத்தை யாற்கண்டமாயும் அகண்டமாயும் அகங்காரம்பரி ணமித்து வியாபித்து அவற்றைச் சொந்தமாகக் கொள்ளுவதால், அவ்வகங்காரவுபாதியுடையவா ன்மசத்தையும் இரண்டுருபமுடையதாகும். இவ ற்றிற்கண்டங்களாயவுருவங்கள் ரஜோகுணத்தின் விகாரங்களாகும். அகண்டங்களாயவுருவங்கள்த்

துவகுணத்தின்விகாரங்களாகும். கண்டாகண்டங்களைப் பிரித்துக்காணவொட்டாமல் ஏகாகாரமாகச்சொரூபத்தை மறைத்துப்படுத்தி மூர்ச்சிக்கச்செய்தல், தமோகுணத்தின்விகாரங்களாகும்.

ஆனதினால் அகண்டவிஷயத்திலுதித்த கண்டங்களானவிஷயங்களை நிதானித்து, அவற்றிற்காணப்படுங்குணங்களையு நிர்ணயித்து, அக்குணங்களையும் அக்குணிகளாகும்விஷயங்களுக்கு வேறாகக்கண்டு, அவற்றைப்பஞ்சேந்திரியங்களால்விஷயிக்க, அவ்விடத்துவிஷயங்களாய்த்தோன்றிய அங்கணிகள்காணப்படாமற் சூநியமாக நீங்கிவிடும். ன்னிகளாகியவிஷயங்கள் நீங்குங்கால், ஆதாரமற்ற அக்குணங்களு நீங்கிவிடும். அக்குணிகளாகிய விஷயங்களுடையவுங் குணங்களுடையவும் அளவைபோன்ற விருத்திகண்மாத்திரம், கண்டாகண்டங்களாக வாகாசத்திற்குறிக்கு மிரேகைகள்போலத்தோற்றப்படும். அப்படியேமுன்கண்டங்கண்டங்களாகத்தோற்றிய பௌதிகங்களான விஷயங்களுக்காதாரமாய்நின்ற பூதங்களான அகண்டவிஷயங்களையுமில்லாமனீக்கில், அவைகளுநீங்கி, அவற்றினளவைபோன்ற ரூபாதிவிகாரமற்ற வியாபகவிருத்திமாத்திரமாகக்காணப்படும். அத்திசையிற்கண்டமானவிஷயங்களும், அவற்றினாதாரமான வகண்

டவிஷயங்களும், பூதபௌதிகவிகாரங்களை விட்டு
க் கண்டாகண்டங்களான விருத்திமாத்திரமாகவி
ருப்பதுபற்றி, அவற்றை யிஃதென்று வியாபித்த
புத்திவிருத்தியும், பூதபௌதிகவிகாரங்களை யெதி
ரிடாமற் கண்டா கண்டங்களாகிய விஷயாகாரங்க
ளாய்ப் பரிணமித்துவியாபித்துத்,தனதுசக்தியால்
இஃதெனக்குறித்துநிற்கும்.

அப்படியே ஆன்மசத்தையையுடைய அகங்கார
மும் அவற்றையெனதென வியாபிக்குங்கால், கண்
டா கண்டங்களான அவ்வாகாரங்களி னளவை
போன்ற பரிணாமத்தையடைந்து, அவற்றைவியா
பித்துச் சொந்தத்தன்மையாகிய தனதுசக்தியினாற்
பேதப்படுத்திநிற்கும். சொந்தத்தன்மையாகிய வ
கங்காரத்தின்சக்தி ஆன்மாவின்சக்தியாதலால், ஆ
ன்மாவே யானந்தவடிவமாகவிருப்பதால், அனைவ
ர்களுக்கும் ஆனந்தமேயிஷ்டவஸ்துவாகக்காணப்
படுவதால், அவ்விஷ்டவஸ்துவையே சொந்தமெ
ச்சொல்லுவதால், அவ்வான்மசக்தியாகிய சொ
தமெனும்பிரியவிருத்தி யவ்வகங்கார வியாபகத்
தோடும் அனைத்துங்கலந்துநிற்கும். அவ்விதபிரிய
ருத்தி ஆனந்தவடிவாகிய ஆன்மாவின் சக்தியா
லால், அதின்மார்க்கமாக ஆன்மானந்தமும் அவ

ற்றிற்பிரதிபலித்து உள்ளும்வெளியும்நீக்கமறத் ததும்பிப்பிரகாசிக்கும்.

இவ்வானந்தத்தையும் இஃதெனும்புத்தி வியாபகத்தையும் கண்டாகண்டங்களாய விஷயவிருத்திகளேயும் வியாபித்து அபேதமாகக்காட்டிப் பகுதிஞானத்தைமறைத்து மூர்ச்சிக்கச்செய்தது,அகங்காரத்தின்தமோகுணம் ஆதலால், அதனை நீக்கின் கண்டாகண்டமாகிய இவ்வகங்காரமும், அதனால் வியாபிக்கப்பட்ட இஃதெனும் புத்திவிருத்தியும், அதனால்வியாபிக்கப்பட்ட கண்டாகண்டமாகிய விஷயவிருத்தியும், அவற்றையுள்ளும்வெளியும் வியாபித்து ஆன்மானந்தத்தையவைகளிற் றதும்பச்செய்து பிரகாசித்தவான்மசக்தியாஞ் சொந்தத்தன்மையென்னும் பிரியவிருத்தியும்,பகுத்தறிவுடனநுபவத்துக்குவரும். அவைகளைக்கூறியபிரகாரம் நிதானத்துடனநுபவித்து ரஜோ குணத்தையுநீக்கவேண்டும்.

அதற்குபாயமேதெனில், பின்னபின்னங்களாகத்தோற்றிய விஷயவிருத்திகள் பௌதிகங்களின் அளவைமுன்னிட்டுவந்ததால், அவைகள் நீங்குங்காலவ்வளவையுநீங்கிவிடும்.அவைநீங்கியவிடம்அவற்றின்மையாகவிருக்கும். அவற்றின்மையை யவ்விடங்களிலநுபவித்திட, அவற்றினளவைபோன்ற

விருத்திகளுமின்மையாகக்கொண்டு கண்டவிருத்திகளைத்துநீங்கிவிடும். அப்படியே யகண்ட விஷயவிருத்தியையுநீக்கில், அவற்றைவியாபித்த புத்திவிருத்தியும்அதனைவியாபித்தவகங்கார விருத்தியுங் கண்டாகண்டவிநிர்முக்தங்களாகநீங்கிவிடும். அப்பொழுது பாவாபாவத்தோற்றமின்றிக் கண்டமெனவும் அகண்டமெனவுங்குறிக்கக்கூடாமலெல்லையற்று ஆன்மசத்தியாம் பிரியவிருத்திமாத்திாம்; ஆனந்தகனமாகவநுபவத்துக்குவரும். அவ்விடத்தில் அவ்வுபாதியைநீக்கில், ஆனந்தமாத்திாமாகச்சேஷித்துநிற்கும். திரும்பவும்பிரியவிருத்தியுதிக்கின், முன்போற்சூக்குமதிரிபுடியுடனநுபவத்துக்குவரும். அதினியல்பைத்தெரிந்து விஷயவிருத்திகளைக் கற்பித்துவியாபிக்க, அவற்றில் இவ்வானந்தமே நீக்கமறப்பரவிநிற்கும். இதனைத்தெரியாமல் அவிவேகத்தால் விஷயானந்தமெனக்கொள்ளுவார்கள். ஆதலால் முற்கூறியவிசார விவேகத்தாற் பிரமானந்தமாகவநுபவிப்பாயாகவென்றருள:

மாணாக்கன்—கூறியபிரகார முபாதிகளைநீக்கி, சேஷித்ததன்னையானந்தரூபனாகவநுபவித்துத், தன்னிலாரோபிதமாகியவனைத்தையும் அசத்தெனவும் ஜடமெனவும் துக்கமெனவுங்கண்டுவாதித்து ஆனந்தரூபனானதான் அவையெல்லாம்வாதிக்கப்ப

ட்டும் வாதிக்கப்படாததுபற்றிச் சத்தெனவும், அவை அவஸ்துவானதாற்பிரகாசியாமல் ஜடமாயினுந் தான்சுயம்பிரகாசிப்பதுபற்றிச்சித்தெனவும், சேஷித்தவிடத்துத்தனக்கந்நியமாகவேறொருவஸ்துவில்லாததனாற்சத்தேசித்து, சித்தேயானந்தம், ஆனந்தமேதானானதால், சுயஞ்சச்சிதானந்தவகண்டைகரசமெனவும், தானானதன்மகிமையையேயிஷ்டவஸ்துவெனவு மகிழ்ந்துசுயமானந்தக்கடலாடினான்.

முற்றிற்று.

எட்டாவது. §

மனோநாசமார்க்கநிரூபணப்பிரகரணம்.

க-வது பாகம் தேகத்திராயாத்தியாசநிவிர்த்தி.

பரமகுருவாகிய என்பிராணநாதரே! சகலசாஸ்திரங்களிலும் ஆன்மஞ்ஞானமடைந்தபெரியோர்களின் சரித்திரங்களிலும் மனோநாசமன்றிமஹாவுபசாந்தபதவியான அபயப்பிரமப்பிராப்திகிடையாதெனவும், அம்மனோநாசத்தி னிமித்தம் வெகுபெரியோர்கள் மிகுந்த வருத்தத்தையடைந்தார்களெனவும், அம்மனோநாசம் அதிகடினமெனவும், சிலவிடத்தில் அதிலெகுவெனவும் காணப்படுகிறது. ஆனதினால் மனோநாசமடைந்து ஆனந்தம்பெ

§ இஃது பரிபூரணதிசைக்குச்சற்றுமுன்னருளியது.

றுமார்க்கத்தை அருளவேண்டுமென மாணக்கன் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—நீகேட்டது மிகவுமிரகசியமாயுள்ளதுதான். ஆத்மாவென்பவன் சராசரங்களானஅநேககோடிபிரமாண்டமண்டலங்களைத்தனது விஸ்தாரமாகிற வியாபகத்திலுதித்தமனதின் ஒருஅணுமாத்திரமாகிய வோரம்சத்தில் உளதோ இலதோவென அடக்கிவைத்து, அம்மனதை ரச்சுவில்தோன்றியசர்ப்பத்தைப்போல, தன்னில் தோற்றுவித்தும் தோற்றிவைய்யாமலும் பிரகாசித்துநிற்பான். இம்மனமானது தனதுசங்கற்பத்தாற்கற்பிக்கப்பட்டஸ்தூல சூக்குமகாரண மென்னு மூன்று சரீரங்களை ஸ்கந்தங்களாகவுடைய சந்தனவிருக்ஷத்துக்கு அவஸ்தாத்திரயங்களைச் சாகோபசாகைகளாக விளைத்து, சரீரத்திரயங்களி லியானெனதெனும் அபிமானங்களாகிறமூன்றுசிரங்களைப்பொருந்தியஅகங்காரமெனுங்கொடியவிஷங்களைக்காநின்றசர்ப்பத்தைத்தனதுசங்கர்ப்பத்தால் ஜநிப்பித்து, அதனால் அவ்விருக்ஷத்தைச்சுற்றச்செய்து ஆன்ம வஸ்துவாகியசர்வாதாரப்பிரமசைதந்நியமென்னும்பெருஞ்செல்வமான ஆனந்தநிதியைப்புசிக்கவொட்டாமற்றடைசெய்துநிற்கும். அன்றியும்மஹாமூர்க்கமானவிருதலைமணியனெனுஞ்சர்ப்பம்போலஆவரண

விக்ஷேபங்களாகிறகுணாமானவிஷத்தையதிகரித்து தாயுள்ளவிரண்டுசக்திகளைத்தனதிரண்டுகோடிகளி லுமிரண்டு சிரங்கள்போலுதிக்கச்செய்து, அவை களாலும் அவ்வானந்தநிதியை யாருமணுகவுபகா ரப்படாமல் விசரிம்பித்துநிற்கும். அன்றியும் தன் னில் விக்ஷேபசக்தியின்வல்லபத்தால் சராசரமாகி ய வநேககோடிபிரமாண்டமண்டலங்களெனும்பிர பஞ்சத்தைக்கண்ணாடியிற்காணுநகரம்போலக்ஷண மாத்திரத்திற்றோற்றுவிப்பித்து, அதற்கு பஞ்சகிருத் தியநடத்திவரும் பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேஸ்வர சதாசிவர்களென்ற பஞ்சகர்த்தாக்களை யக்கிருத்தி யங்களி லபிமானித்ததுபோலச்செய்து அதனைநீதி போ னடைப்பித்து யாவரையுந்துவைதப்பிரபஞ்சத் தைச்சத்தியமாகநம்பச்செய்வித்துநிற்கும். அன்றி யுந்தனதுசங்கற்பத்திலுதித்த தூலசூக்குமகங்களா கிய பஞ்சபூதங்களை யொருபாகஞ் சுத்தஜடம்போ லும் ஒருபாகஞ்சேதனம்போலுங் காண்பித்து, இ ச்சடாசடங்களானவிருவகுப்புக்குஞ்சாக்ஷியாய்சி ன்மாத்திரனாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற சர்வாதிஷ்டான சைதந்நியத்தை யிவைகளுக்கந்நிய மெனத் தெரி யவொட்டாமல் நிர்த்தகிபோலநிர்த்தித்துநிற்கும். மேலும் ஆகாசத்திற்சுழன்றுவருகிறகொள்ளிக்கட் டைபோல ஜநநமரணமெனுமிருகோடியிற்பிடித்த

கொடிய தீயைப்பொருந்திய ஜீவர்களை, சமுசார மெனும்பெரும்வெளியினிலேயன்றிச் சுழலச்செய்து அவர்களுக்கதனாலுண்டாகிய துக்கங்களைநீக்க மார்க்கந்தெரியாமற்றுக்கிக்கச்செய்யும். ஒருகாலத்தில் இப்பிரபஞ்சங்களை சூநியமாகக்காட்டி, மற்றொருகாலத்தில் ஒருதனுவில்நகமுதற் சிரம்வரையிலுதித்த ஆசிருத்தவிடமின்றியவசூரி யுபத்திரவத்தைப்போல, எவ்விடத்து நாமரூபங்களாகவேவிரம்பச்செய்யும். காலகூடவிஷத்தினுங் கொடியதாகிச்சகிக்கத்தகாத சுவாலாமாலாகுலமாயுள்ளகாலமெனுமொருதத்துவத்தைத்தனக்கபேதமானசக்தியாகக்கொண்டு,தேவதிரியக்பசுபக்ஷிமிருகாதிகளாகிய சரவஸ்துக்களென்ன,தூலபஞ்சபூதங்களாகிய அசரவஸ்துக்களென்ன, இவைகளை மஹாகாளராத்திரியெனும் மகாந்தகாரம் திருசியங்கள்தோற்றவிடமின்றிவிழுங்குவதுபோற், கபளீகாரஞ் செய்வதே சகசத்தொழிலாகக்கொண்டு யாருமூர்ச்சித்துநிற்கச்செய்யும். அன்றியும் தன்னாற்கற்பிக்கப்பட்ட சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாசபுராணாகமங்களெனும் சாஸ்திரங்களாற்கூறப்பட்ட புண்ணியபாவங்களெனும் அசனிபாதத்தாலியாருந்தலையெடுக்கவொண்ணாமல் தபிக்கச்செய்துநிற்கும். இவ்விதமாகிய இம்மனம் யார்க்கும்வசமாகி நசித்ததென்றவிவகார

மரித்தான். ஆயினுமதனைவென்று அவ்வானந்தநி தியைத்தடையின்றிப்புசிக்குமாறு உபாயங் கூறு வோம்.

அதிவிஸ்தாரம்பொருந்திய பிரமாண்ட கோ டிகளைத்தனதணுமாத்திரமளவையுடைய சங்கற்ப லேசத்திலடக்கி, யுளதோ விலதோவென சங்கிக் குமாறு அளவையில்லாதவியாபகமகிமையைத் தா ன்பொருந்தியிருந்திடினும்,வேதாந்தசாஸ்திரார்த் தங்களானிரம்பிய கருணாநிதியான சற்குருவினுப தேசவலிமையாலதனை நோக்கின்,அதின்வல்லபம் அங்ஙன மோகிக்கச்செய்யாது. கடபடாதிகளின் சத்தை மிருத்தன்றி யெங்ஙனஞ்சித்தியாதோ, வ ப்படியே இம்மனத்தின் சங்கற்பசத்தையின்றி மு ற்கூறியபிரபஞ்சமிருக்கத்தகாது. கடத்தைக்கண்க ண்டிடினும் அக்கண்ணை மனந்தெரிவதுபோல, இப் பிரபஞ்சமென்ன, அதற்காதார்ரமான அச்சங்கற்ப மென்ன,அஃதுதிக்குமிடமான கேவல்ம்மனமென் றுசொல்லப்பட்ட நிர்விகாரம்போன்ற அளவையி ல்லாத வியாபகவிருத்தியென்ன,இவைகளெங்ஙன ந்தோற்றிவிளங்குகின்றனவென விவேகாநுபூதியா ஞேகின், உள்ளங்கைக்கனிபோல நிச்சயமுசயமா ய் நோக்குவானுடைய ஞானதிருஷ்டியில் திருசிய மாக நோக்கப்பட்டு,முற்கூறியதிட்டாந்தப்படி இ

ந்நோக்குவானது ஞானதிருஷ்டியிலடங்கியதாயும் ஜடமாயும் தன்பிரகாசத்தால் தோற்றிப்பிரகாசிக்கின்றதாயும் கடத்தைமிருத்துவியாபித்து அக்கடமோர்பொருள்போல் பிரகாசிக்கினும், அஃதுமுக்காலத்திலுந்தனக்குவேறாகத்தன்னில் வாராததுபோல், அத்திருஷ்டியிலவைமுக்காலத்திலுமிலதாகியும் அநுபவத்துக்குவரும். அங்ஙனம் வரின் அவ்வநுபூதியின் பெலங்கொண்டு இடைவிடாமலவ்வநுசந்தானஞ்செய்து அவற்றைச்சேதிக்கின், வியாபக ஞானதிருக்குமாத்திரமாயும் ஒவ்வொருகாலத்துத்தோற்றியொடுங்கிடினும்அவைகளுக்குசாக்ஷியாகியும் இவ்வான்மஞ்ஞானநுபவம் பங்கப்படாமல்பிரகாசித்துநிற்கும். இவ்விவேகாநுபூதியால் அம்மனத்தைவெல்லவேண்டும்.

அப்படியேஸ்தூலசூக்ஷமகாரணமெனும் சரீரத்திரயங்களைச் சாகோபசாகைகளாக வுடையதாகியுமுள்ள சமுசாரசந்தனவிருக்ஷத்தைச் சூழ்ந்தமூன்றுசரீரங்களின் அபிமானங்களாகிய முச்சிரங்களைப்பொருந்திய சங்கற்பத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட அகங்காரமெனும் அச்சர்ப்பம், அச்சமுசாரமாகியசந்தனவிருக்ஷத்தைநீங்கிச் சேதிக்கப்பட்டுஅச்சுகநிதியைநிர்க்களமாய்ப் புசிக்குமாறும் உபதேசிக்கின்றோம். ஸ்தூலதேகமென்பது, ரத்தம்—மாமிச

ம்—எலும்பு—நரம்பு—தோல்—ஜலம்—மலம்—ரோமம் தந்தம் கபமிவைகளின் சேர்க்கையின் கூட்டமாயுள்ளது. அதனைவிவேகதிருஷ்டியாற்பிரித்து தனக்கெதிராக வோர்கயிறுகட்டினதாகப்பாவித்து அதனிலிவற்றை வெவ்வேறாகத்தொங்கச்செய்துபார்க்கின், தான்அசரீரியானஞானசொரூப திருக்காயுமுன்சரீரம்போற்றோன்றியதனுமுன்தொங்கப்பட்ட அவ்விகாரங்களாகுஞ் சேர்க்கைநீங்கி வெவ்வேறாக அநுபவிக்கப்படுவதுகொண்டு, சரீரமெனும் நாமத்தின்பொருளே நீங்கிநிற்கும். இங்ஙனம் இடைவிடாமல் திடதராப்பியாசஞ்செய்யின்,அஃதொருக்காலுஞ்சரீரமாகத்தோற்றாமல் கடத்தில் நாமென்னவநுபவமியாருக்குமுதியாததுபோல, இத்தனுவில் நானென்ற அத்தியாசமுதியாமல் தானேநீங்கிவிடும். அப்படியே யித்திருஷ்டாவும் தன்னிற் றனுசம்பந்தம் காணப்படாததனால் அசரீரியான திருஷ்டாமாத்திரமாகப்பிரகாசித்துநிற்பான். இவ்வநுபவம்திடதரமாகச்சித்தித்திடின்அவ்வகங்காரமாகியசர்ப்பத்தின் கொடூரமான ஒருசிரம் விவேகவாளால்வெட்டப்பட்டு நிர்ஜீவனாய்மாளும். அச்சர்ப்பத்தின் மற்றச்சிரங்களு மாளுமாறு உபதேசிப்போம்.

தனுசம்பந்தம்நீங்கி அசரீரியான இவ்வான்

மா ஞானதிருஷ்டிமாத்திரனுகப்பிரகாசிக்கில், கேளிவில்லபமுதலியபதினேழுசக்திபொருந்திய சூக்குமசரீரம் அவனையபேதமாகக் கலந்துநிற்கும். பின்னபின்னலக்ஷணம்பொருந்திய அப்பதினேழு வல்லபங்களேயும் ஸ்புரிக்கச்செய்து, அவற்றை ஆகாயத்திற்சிதறிய பின்னபின்ன லக்ஷணம் பொருந்திய நக்ஷத்திரங்களைப்போல் காக்ஷிப்படுத்தி, சூரியனைக்காண்கின்றதிருக்குக்கும் அச்சூரியனுக்குமுள்ள தூரத்தினளவைமதிக்கக்கூடாதது போல, ஆன்மதிருஷ்டிக்கு இப்பதினேழுதத்துவமும் அதிதூரத்தில் காக்ஷிப்படுமாறுநோக்கில், ஆன்மசம்பந்தத்தைநீங்கி கடாதிகள்போல, அனான்மவஸ்துக்களாகபவித்துநிற்கும். இவ்விவேகானுபூதியால் அநவரதமும் கூறியபிரகார மவைகளைநோக்காநின்றஞானதிருஷ்டியில்ஆன்மத்துவேஞநுசந்தானமும், அப்பதினேழுதத்துவங்களாகியகாக்ஷிப்பொருள்களில் அனான்மபுத்தியநுபவத்தால் நேரிட்ட அகமத்தியாசநிவிர்த்தியும், திடதரமாகில் அகமத்தியாசமுதியாது. இங்ஙனங்கூறியபடி திடமாகச்சித்தித்திடி னிவ்விவேகாநுபூதியெனும் வாளால் தறிபட்டுநிர்ஜீவனாய் அவ்வகங்காரமெனும் சர்ப்பத்தின் இரண்டாஞ்சிரமுமாளும்.

அப்படியே அகங்காரமெனும் சர்ப்பத்தின்ம

த்தொருசிரமும்மாளுமாறு அனுக்கிரகிப்போம். இப்பதினேழுகருவியைநீங்கி அசரீரியான ஞானதிருஷ்டிமாத்திரமா யிவ்வான்மாபிரகாசிக்கினும், இவ்விலிங்கசரீரம் சுத்தமாய்நீங்கினதுகொண்டு ஒருகாலத்துதிரிபுடிசூந்நியமாய் விருத்தியின்மையாகிற, ஸ்பூர்த்தியில்லாத சுழுத்தியெனு மோரவஸ்தையுண்டாகி, அவ்விதஞானதிருஷ்டியை இழந்ததுபோல் தோற்றிப்பித்துநிற்கும். அஃது மீஷத்துவிகாசமுடையஞானதிருஷ்டியின் விழித்தலேமுன்னிட்டுத்தான். இதனைச்சோதிப்பதுபரிபாகமுடைய அதிசூக்கும விவேகம்பொருந்திய அதிகாரியாற்றான் கூடுமாதலால் அதனைக்கேட்கக்கடவாய்,

ஒருதோற்றமுமிலதாகியும் அவ்விடத்தில் ஞானதிருஷ்டியிருக்கிறது, இல்லையெனமதிக்கக்கூடாததாயும் அவ்வவஸ்தையிருந்திடினும் யாதொன்றுந்தெரியாமல் சுகமாய்த்தூங்கினேனென்று அஞ்ஞ—இஞ்ஞ—யாவரும் சாதாரணமாய்ப் பிரதீதியில்விவரிக்கப்படுவதால், அப்பிரதீதியின் பெலங்கொண்டு விவேகத்தால் யாதொருதோற்றதலுமில்லாதபிரகாரம் அவ்வநுபூதியை உள்ளபடியித்திசையில் விஷயீகரிக்க அங்ஙனமே ஓரநுபவமுதித்துநிற்கும். அவ்வநுபூதியை அதிசூக்குமமானவி

வேகவிருத்தியநுபவத்தால்நோக்கி அவ்விடத்தி
ற்றானே சங்கற்பசத்தையின் சம்பந்தமின்றி நேரா
க்கிய திருக்கநுபவத்தால் அதனைக்காக்ஷிப்படுத்த
அஃது திருசியத்தன்மைபொருந்தி அஞ்ஞானமவஸ்
துவாகிமுன்சூரியமண்டலதிருஷ்டாந்தம்கூறியது
போல வெகுதூரத்தில்விலகிநிற்கும் அங்ஙனமே
இவ்வான்மாவினது திருக்கநுபூதியும் யாதொரு
தோற்றமுமிலதாகியும் திரிபுடிசூந்நியமாகியுஞா
னதிருஷ்டியிருக்கிறது, இல்லையெனமதிக்கக்கூடா
தநுமான அவ்வவஸ்தையை, அவ்விரண்டவஸ்
தையைதிருசியமாகத்தோற்றிப்பித்து தான் ஞான
திருஷ்டிமாத்திரமாகநின்றதுபோல,மூன்றாமவஸ்
தைக்கும் சூக்குமமாய் திரிபுடிசூந்நியஞான சொ
ரூப மாத்திரமாய்ப் பிரகாசித்து நிற்கும். இ
வ்வநுபவமதிசூக்குமமானதால் அதனைச்சுவாநுப
வத்தால் அவலம்பித்துநிற்பது மிகவும் அரிது. ஆ
யினும் அதிலதற்கபின்னமாய்ஒருசாக்ஷிதர்மத்தை
யாரோபித்து முற்கூறியஅவஸ்தாநுபூதி காக்ஷிப்ப
ட்டதுகொண்டும் இஞ்ஞானதிருக்கநுபூதி சாக்ஷி
யாகவிருப்பதுகொண்டும் தன்னை சாக்ஷியாகவநு
பவித்து; அதனைசாக்ஷியமானவனான் மாவாகையா
ல் அஃது ஒருக்காலும் அகம்பொருளாகாதெனக்
காணில் அதிலடிக்கடி ஆத்துமாத்தியாசம் நிவிர்

த்தியாகிவிடும்.

அவ்வவஸ்தாநுபூதியாமொன்றுந்தெரியாமை யாகிய அஞ்ஞானமேகாரணசரீரமாதலால் அஃது இவ்வான்மாவினது ஞானதிருக்கைமறைத்ததென் பதுகூடாது. ஏனெனிலிவ்வஞ்ஞானமெத்தன்மை யுடையது? எதனைக்காரணமாயுடையது? எவ்வல் லபத்தால்மறைத்தது? விவேகாநுபூதியால்நோக்கி ன், அதற்குக்காரணம், அந்தகாரத்துக்குக்காரணஞ் சூரியனாகாததுபோல் சிதான்மாவாகான். அவ்வஞ் ஞானமே சகலதுவைதப்பிரபஞ்சத்துக்குங்காரண மாயிருப்பதால் அதற்கந்நியமான வெந்தப்பொரு ளுங்காரணமாகத்தகாது. நிர்ஹேதுகமா யொருவ ஸ்துசித்தித்திடத்தகாது. அல்லது சித்தித்திடின், அஃது சொப்பிரகாசவஸ்துவா யிருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் சொப்பிரகாசமாகக்கூறின், அனைத்தையு ம்பிரகாசிக்கச்செய்யும் ஆதித்தனிடத்தில் மறைக் கும்வல்லமைபொருந்திய அந்தகாரஞ்சித்தியாதது போல், ஆவரணரூபமாயுள்ள மறைக்கும்வல்லபம் கெட்டு தன்துநாமத்தின் பொருளைப் பொருந்தா ததாகி, ஆத்துமஞானதிருஷ்டிக்கு வேறாயில்லாமல் அவ்வஸ்துவாகிநீங்கிவிடும். அங்ஙனமில்லை: அஃது எ தனையும் மறைக்கும்வல்லமைபொருந்திய ஜடவஸ் து: ஞானப்பிரகாசத்தினுதவிகொண்டே தனதுவ

ல்லபத்தைச் செலுத்தி நிற்குமெனில்; கடாதிகள்
போலுள்ள இவ்வஞ்ஞானம் மறைக்குந் திறமையு
டையதாகப்பவிக்குங்கால், அவ்வல்லபங்களைத்தெ
ரியுமாறு பிரகாசிப்பிக்கின்றசாதனமான அந்தஞா
னப்பிரகாசத்தைமறைக்கவேண்டுமானால், தன்னை
ப்பிரகாசிப்பிக்கின்ற அதினுதவியிருக்கும்வரை அ
தனைமறைக்கவுபகாரப்படாது. அவ்வுபகாரத்தை
நீங்கினகாலத்து மறைக்கலாமெனில், அவ்விடத்து
த்தனக்கு சுதந்திரமாகவிளக்கமிலது கொண்டு க
டம்போல் தானேயிருக்கிறது—இல்லை என்ற பிரதீ
திக்குக்கூடவிஷயமில்லாமல் சூந்நியம்போல் பவி
த்து நிற்கும். அன்றியும் யாதொருகுறிப்பாலுங்கு
றிக்ககூடாத சுபாவம்பொருந்தியதாதலால் யுக்தி
க்கு அநர்ஹமானதுபற்றி கர்த்தும் அகர்த்தும் அ
ந்நிதாகர்த்தும் வல்லபமுதலியயாவு மதினிடமா
கவிளையாடிநிற்கும்: அதனையார்நிர்ணயித்துக்கூறவ
ல்லார்! எனில்; அங்ஙனமாயினுங் கூறியபிரகாரம்
ஓர் இருக்குகை அதற்குச்சித்தியாவிடின் அவஸ்து
வாகிவிடும். பிரகாசியாவிடினும் அங்ஙனமேயாகத்
தகும். இவ்விரு தன்மையும் அதிலிருக்கின்றதாக
வொப்பின் கடமிருக்கின்றது; படமிருக்கின்றது;
பிரபஞ்சமிருக்கின்றது; அஞ்ஞானமிருக்கின்றது;
அப்படியே இவைகள்விளங்குகின்றது; என்றவிவ

காரபலத்தால் சோதிக்குங்கால் பின்னபின்னவிகா
ரங்களைப்பொருந்திய இவ்வஸ்துக்கள் அந்தந்நா
மங்களின்பொருள்களாகும். அப்படியேயிவைகளி
ற்காணப்பட்ட "இருக்கின்றது" 'விளங்குகின்றது'
என்றசொற்கள் மாறுபடாம லிருப்பதினு லிவை
களின்பொருள் அவற்றிற்கன்னியங்களாகவேண்டு
ம். அங்ஙனமாயின் அவற்றின் விலக்ஷணத்தன்மை
யைப்பொருந்திநிற்கும். அஃதும் அவைபின்ன பி
ன்னங்களானவிகாரங்களைப்பொருந்தியிருப்பதால
வ்விகாரத்தன்மைக்குவிலக்ஷணமானநிர்விகாரத்த
ன்மையைப்பொருந்திநிற்கும். இந்தப்பிரகாரம் வி
விவேகாநுபூதியாற்கண்டு ஓர்பர்வதத்தில் விஸ்தா
ரம்பொருந்திய குகையெனும்வெளியில் சிலையின்
காடின்னியம் காணப்படாததுபோல், அரூபமாகி
யும் நிர்விகாரமாயுமுள்ள அவ்விருதன்மையையும்
அநுபவத்தாற்பார்த்து அவற்றையவ்வஞ்ஞானமல
ாயுள்ள முற்கூறியவஸ்துக்களில் கோர்த்துப்பா
ர்க்கின், அவைதனதுவிகாரங்களையும் தனதுரூபங்
களையும்நீங்கிஇல்லனவாகப்பவிக்கும்.அவ்வின்மை
களையும் அத்தன்மையாகவேபார்க்கின் ஆன்மஞ்
ஞானநுபூதிக்கு வேறாகவில்லாமல் அதுமாத்திர
மாகவேசேஷித்துநிற்கும். இங்ஙனம் இருக்குகை
யை அவைகளுக்கொப்பாவிடினுஞ் சத்தையில்லா
மையால் அப்படியே அவஸ்துவாகும்.

இப்பிரகாரம் இக்காரணசரீரமாகிய அஞ்ஞானத்தை விவேகாநுபூதியால் அவஸ்துவாகநிராகரித்து, அப்படியேமுற்கூறியஅநுசந்தானவிசேஷத்தால் தோற்றிய சுழுத்தியாங் காரணசரீரமெனுங் காக்ஷிப்பொருளாகிய அநான்மவஸ்து, ஆன்ம சம்பந்தமின்றி வெகுதூரத்தில்முன்னிலைப்பட,அதில் அகமத்தியாசத்தை விவேகாநுபூதியால்திடதரமாகநீக்கி எக்காலத்தும் அதில் அகமத்தியாசமுறாதியாமலிருக்குமாறுசெய்து, இம்மூன்று சரீரங்களையுங் கடந்து அஸங்கோதாசீனனாய்ப்பிரகாசிக்கின்ற அத்துவிதீய வஸ்துவான அகம்பதத்தி னுண்மைப்பொருளாகிய சாக்ஷியாமிவ்வான்மஞானத்தில்அகமர்த்தஞானம் எக்காலத்தும்நழுவாமலிருக்குமாறு,விருத்தியினுதவியின்றி விவேகாநுபூதியின்பெலங்கொண்டு இடைவிடாம லப்பியசிக்கின்ற அப்பியாசதார்ட்டியத்தாற் கூறியசுவாநுபவஞ்சித்திக்கும். அங்ஙனஞ்சித்திக்கின் அவ்விவேகாநுபூதியாம் வாளால் அவ்வகங்காரமாஞ் சர்ப்பத்தின் மூன்றுஞ்சிரமும்வெட்டப்பட்டு நிர்ஜீவனாய்புனருத்தானத்துக்கேதுவின்றி மாண்டுவிடும்.

அக்காலத்து"ஒன்றுந்தெரியாமல்தூங்கினேன்" என்றபிரதீதியோடும்"சுகமாய்த்தூங்கினேன்"என்றோரானந்தாநுபவங்காணப்படுவதால், "ஆனந்த

மேபிரம்மம்'' என்றசுருதிப்பிரமாணத்தால்ஆனந்த சொரூபம்அப்பிரம்மத்துக்கேயன்றிமற்ற எப்பொருட்குஞ்சித்தியாது. அங்ஙனமாயினும் விஷயானந்தமென்றுஞ் சுழூத்தியானந்தமென்றுங் கூறப்பட்ட ஆனந்தம்,இவ்வாவரணவிக்ஷேபசக்திகளால் வாதிக்கப்பட்டதுபற்றி விஷமிசிராக்ஷீரம்போல ஆத்தியந்திக துக்கநிவிர்த்தியைக்கொடாநின்ற நித்தியானந்தமாகப்பவிக்கவில்லை. இவ்வாவரணவிக்ஷேபங்கள் அகங்காரத்தோடும்நீங்கி நிஷ்பிரபஞ்ச அத்துவிதீய ஆன்மசின்மாத்திரமாகமஹாவுபசாந்த பதவியாய்ச்சித்தித்ததுகொண்டு திரிவிதபரிச்சேத சூந்நியமான எக்காலத்துமுள்ளநிஜானந்தமாகவே பிரகாசிக்கும் என்றருள:

மாணாக்கன் உபதேசித்த பிரகாரஞ் சமாதியுற்றுதேகத்திரயாத்தியாசம்விட்டுப்பிரகாசித்தான்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவதுபாகம்.

ஆவரணவிக்ஷேபநிவிர்த்தி.

சுவாத்மானந்தரஸாம்புதியின்மூழ்கினவனாயிருந்தமாணாக்கனை ஆசிரியர் ஆலிங்கனவிசேஷத்தால் பகிர்முகப்படுத்த,பிரதக்ஷிணநமஸ்காரபூர்வமாய் தனதாசிரியரதுபெருங்கருணையைப்பலவிதமாய்ப்

புகழ்ந்து சுவாமி! தீநரக்ஷகா! தேகத்திரயாபிமான மாகியமூன்றுசிரங்களுடையதாயும்இருதலைமணிய ன்போல் ஆவரணவிக்ஷேபமாகியவிரண்டுசிரங்களு டையதாயும்வர்ணித்ததில்,முன்னுரைத்தமூன்றுசி ரசுகளையுஞ்சேதிக்குமுபாயம்அநுக்கிரகித்ததுபோ லவே, மற்றவையைநீக்குமார்க்கத்தையும் உபதேசி த்தருளவேண்டுமென்றுமாணாக்கன் விண்ணப்பஞ் செய்ய:

ஆசிரியர்—இருதலைமணியனுக்குச்சமானமா னவிக்ஷேப ஆவரணசக்திகளை இருகோடியிலுமு டையதனதுசக்தியால் ஆனந்தநிதியையாரும் அ ணுகவொட்டாமற்செய்யினும் அதனையும் வெல்ல உபாயமுளது.

இருதலைமணியனெனுஞ்சர்ப்பம்வெகுதூரதி ருஷ்டியுடையது. அதின்திருஷ்டியி லெந்தவஸ்து எதிர்ப்படினும்நீறிவிடும். அதனையும்அதிசரித்ததா யுங்காளகூடவிஷத்துக்குமேலானகொடுமைபொ ருந்திய ஆவரணவிக்ஷேபங்களாகிறசக்திகள்மிகவு ங்கொடியன. அவற்றில்விக்ஷேபசக்தியென்றது த ன்னூற்றோன்றிய தர்ப்பணநகரம்போல் இலக்கமி ட்டதகாதசராசரமானஅநேகபிரமாண்ட கோடிக ளைத் தோற்றிப்பிக்குமென்றதில், இந்திரஜாலவித் தையால் அநேக ரதகஜதுரகபதாதிகள் கற்பிக்கப்

ப்பட்டு யாவராலும் பிரத்தியக்ஷமாயநுபவிக்கப்பட்டும், அவ்விந்திரஜாலக்காரனுக்கு அஃதுமித்தை எனவும் இந்திரஜாலவித்தையினால் கற்பிதமெனவுந் தெரிவதுபோல், தன்னால்கற்பிக்கப்பட்டபிரபஞ்சத்தைமித்தையென்றுவது, தன்னாற்கற்பிக்கப்பட்டதென்றுவது, விவேகமின்றி அதனைவிருத்தி செய்ய நாடிநிற்கும். அதிலுபஹிதஜீவசைதந்நியங்களுக்குவிருத்தியின்விவேகங்களைத்தவிர சொந்தமாக விகாரங்கள்கூடாததனால், அவ்விக்ஷேப சக்தியிலுதித்ததுக்கசாகரத்தில் முழுகி முழுகி சுபாவமாய் அவினாசியாகையால் மரிக்கவிடமின்றி சகிக்க அசக்கியமாயிளைப்பாற இடமுமின்றிப்புசிக்கின்றான்.

இங்ஙனமிருந்திடினும் இவ்விக்ஷேபசக்தி அளவையில்லாத பிரபஞ்சாகாரமாய்ப்பவிக்கவேண்டுமானால் நிர்நிமித்தமாய்ப்பவியாது. அந்நிமித்தத்தைநோக்கின் புறக்கரணங்களின் பஞ்சபூதபாஞ்சபௌதிக பஞ்சவிஷயங்களை முன்னிலைக்கொண்ட சம்பந்தத்தைமுன்னிட்டு, அவ்விஷயாகாரங்களாகத்தானே பரிணமித்து, அவைகளை அப்பரிணாமத்தின் வழியாகஅந்த அந்தநாம ரூபங்களோடுங் கூடநிர்ணயப்படுத்தி, தன்னில் உபஹிதமான பிரத்தியக்சைதந்நியத்தின்பிரகாசபெலத்தாற்பிரகாசிப்பித்துநிற்கும். இங்ஙன்மாயின் இப்புறக்கரணங்க

ளுக்கு முன்னிலைப்பட்ட விஷயங்கள் அந்தவந்த நாமரூபங்களோடுங்கூட விஷயப்படாது. அப்படியே அகக்கரணமாம்விக்ஷேபசக்திக்கும் தனக்குள்ளபடி விவகாரத்திற்கிடைத்த இலக்கணத்தால் அவ்விடயங்கள் விஷயப்படாது. ஆனால் அகக்கரணத்துக்கு சாளீசிநேத்திாத்துக்குப் புஸ்தகாவலோகனவிஷயத்தில் உபநேத்திர முபகாரப் படுவதுபோல, இப்புறக்கரணங்களினுதவியால் இவ்விடயங்கள் விஷயப்படலாமெனில்; அந்தனுக்கு உபநேத்திரம் உபகாரப்படாததுபோல், இவ்விரண்டுகரணங்களும் சடமானதா லுபகாரப்படாது. இவைசடங்களாயிருந்திடினும்சைதந்நியத்தின்பெலங்கொண்டு இவற்றிற்கு விடயங்கள் விஷயமாகலாமெனில், அச்சைதந்நியத்தில்யாவும் விக்ஷேபசக்தியோடுங்கூடஉண்மையிற்கற்பிதமாகையால், இரச்சுவுக்கு தன்னிற்கற்பிதமானசர்ப்பத்தின்ஸ்திதிநாசங்கள் எங்ஙனந்தெரியாதோ, அங்ஙனமேமுற்கூறியஉற்பத்தி ஸ்திதிநாசங்களில்லாததாகையின் அஃதுகூடாது. ஆதலாலிப்பிரகாரமாலோசித்து உதித்தஅநேகபிரமாண்டங்களையும் புறக்கரணங்களையும் அப்பிரம்மாண்டத்தையுதிப்பித்த விக்ஷேபசக்தியையுமிந்திரஜாலதிருஷ்டாந்தத்தால் கூறிய அதின்விவேகத்தையும் அதின்ஜடத்தன்மையையு

ம், புறக்கரணம் விக்ஷேபசக்தி பிரத்தியக்சைதந்நி யம். இவற்றிற்கு முற்கூறியபிரகாரம் கற்பிதப் பிர புஞ்சம் விஷயப்படாமையையும், விவேகானுபவ த்தால் நோக்கிய பிரதீதிதிசையில், முன் சூக்கும சரீரத்தையனான்மாவாகும்படி செய்து, அதினின் றும் அகமத்தியாசநிவிர்த்தி செய்யப்பட்டிருக்கிற துபோல, இவைகள் விவேகாநுபூதியால் பின்ன பின்னலக்ஷணம்பொருந்திய காக்ஷிப்பொருளான அநான்மவஸ்துவாய் ஆன்மசம்பந்தம்நீங்கி வெகு தூரமிருப்பதுகொண்டு, அவற்றில் அகமத்தியாச த்தைநிவிர்த்தித்து, பிரத்தியக்சைதந்நியத்தில் தி டதரமரகவிருத்தியினுதவியின்றி அகமநுபவம் சி த்தித்திடின், இச்சைதந்நியத்துக்குவேறுகவில்லா மல் தானும் தனதுகாரியமான பிரபஞ்சமும்சேஷி த்து, மஹாஉபசாந்தஸ்தானமெனும் விசிராந்திபூ மியையடைந்து இச்சீவர்களும் இந்திரஜாலத்திற் கண்டபொருள்களைமித்தையெனஇந்திரஜாலக்கா ரன் கண்டிருப்பதுபோல், தன்னில் முக்காலத்து ம் முற்கூறியவை யில்லையென அத்துவிதீய நிஜா னந்தசுதாசிந்துவாகப்பிரகாசித்துநிற்பார்கள்.

மாணாக்கன்—ஆனல் முற்கூறியலிங்கசரீராதி களைப் போலல்ல: இவ்வெழுகடல்களையும் ஒருசா தனமுமின்றி திவலை ஜலங்கூடசேஷியாமற் சுழல

ஆகாசத்தில்வீசிஎறியவும் அஷ்டகுலாசலங்களும் சப்தமேகங்களும்பஞ்சபூதங்களும் தூளிதூளியாய் ஸ்திதியின்றிச்சுழலவும்சந்திரசூரியநக்ஷத்திராதிகள் நிலைபேர்ந்துஅவசமாய்ச்சிதறவும் இங்ஙனம் செய்யாநின்ற மஹா பிரளயவாதம்போல்; யார்க்கும்பயங்கரமாய்ச் சலிக்கின்ற இவ்விக்ஷேபசக்தியைவெல்வதும் அதின் அசைவை நிறுத்துவதும் எங்ஙனங்கூடும்? எனவினவ:

ஆசிரியர்—நீபயந்து சங்கித்ததுசரிதான். ஆயினும் ஒரு தாசி பரதசாஸ்திரப்பிரகாரம் ராகபந்தஅடைவு கற்றுத்தாளமுதலியவையோடும் சபையில் நிர்த்திக்குங்காலத்தில், அவளது நேத்திரம் ஹஸ்தமுதலிய அவயவங்கள் பாவசூசனநிமித்தம் க்ஷணத்தில் வெகுவக்கிரங்களான சுழல்தலையடையினும் அதனைநோக்காநின்ற திருஷ்டாவின்திருஷ்டி மந்தமாயாவது அதிவேகமாயாவதுசலிக்கக்காரணமில்லை. இப்பிரகாரம் நீரனுகிவிக்ஷேப சக்தியின்வல்லபத்தை நோக்கிக்கொண்டிருந்திடின், இவ்வான்ம சைதந்நியத்துக் கந்நியஙகள் போலத்தோற்றிப்பிரகாசியாநின்ற சராசரமாகியபிரபஞ்சங்கள் அனைத்தையும் நசிப்பித்தும் உதிப்பித்தும் க்ஷணத்தில்தானுந்தொழிலின்றிநீங்கிவிடும்.விவேகாநுபூதியால்அவற்றின்சிரமத்தையும்உற்பத்திகா

சங்களையுங்கண்டு, தன்னை அவினாசியாகவும் அதின்கொடுமைபொருந்திய சலனசக்தியென்ன சராசரங்களான ஜடவஸ்துக்களின் நலம் தீங்கென்ன இவைகள்தன்னைச்சம்பந்தியாததுகொண்டு, அபரோக்ஷமாகத்தன்னை அசங்கோதாசீனனாயும்நோக்கி ஆனந்தித்து, பிரோதசமானமாய்ஜடமாய்திருசியமாய் அநான்மவஸ்துவாய் கற்பிதமாயிருக்கிறவிக்ஷேபசக்திமுதலானவைகளில் நிச்சேடமாய்க கூறியபிரகாரமத்தியாசம் நீங்கினதுகொண்டு, கடமடாதிகளைமிருத்து திருஷ்டியாய்நோக்கின், அவைகாணப்படாததுபோல இவ்வான்மதிருக்காலவையனைத்தையும்நோக்கின், அத்துவிதீயமான அத்திருக்கிலயித்தும்மிலதாகி அத்துவிதீயநிஜானந்தசொரூபமாகவேயபரோக்ஷமாய்ச்சித்தித்திடும். அக்காலத்துமனதின் ஒருகோடியையவலம்பித்த விக்ஷேபசக்தியாம் ஒருசிரம்வெட்டப்பட்டுமாளும்.

மற்றொருசிரமாகிய ஆவ்ரண சக்தியென்பது முற்கூறியவிக்ஷேபசக்தியையும் அதிலுதித்தபிரபஞ்சத்தையும் தனக்கந்நியமாக வில்லாமற்செய்து அந்தகாரம்போன்ற தனது ஆவரணவல்லபத்தால் பிரபஞ்ச ஸ்பூர்த்தியைக் கபளீகரித்ததுபோல அதிஷ்டானவான்மசைதந்நியத்தின் ஸ்புரணத்தையுங் கபளீகரித்தபிராயமாகஜடம்போல்; பிரத்தியக்கை

யாரும் நினைக்கும்படிசெய்வித்துநிற்கும். அங்ஙன முள்ள ஆவரணசக்தி சுழுத்தி மூர்ச்சை பிளயமி வைமுதலானவற்றிற்கூறியபிரகாரமநுபவிக்கப்படு ம். அதனைச்சோதிப்பதுமிகவுமரிது. சுழுத்தியிலி ருந்து உத்தானத்தையடையுங்கால், “ஒன்றுந்தெ ரியாமல் சுகமாய்த் தூங்கினேன்” எனச் சொல்லு கிருர்கள். மூர்ச்சைதெளியுங்கால் எந்தப்பயத்தை முன்னிட்டு மூர்ச்சித்தாஞே, அந்தப்பயகம் பரோ தனுதிகளுடனெழுந்திருக்கின்ருன். அப்படியேமர ணதிசையிலும்ஜீவர்கள் அவ்வாவரண சக்தியிலட ங்கிக்ஷணமாத்திரத்தில் பரலோகயாதனை ஜநநமி வைகளுக்காதாரமானகர்மவாசனை உத்தானதிசை யோடுண்டாகி, அதற்குத்தகுந்த சுகதுக்காதிகளை அவ்வந்தக்கரண உபாதியில் பிரதிவிம்பித் திருக்கி ன்றசைதந்நியத்தில் கற்பிக்கப்பட்டு, அவ்வாசனுப ரம்பரையால் அநேககோடி ஜநநமரணங்களை வெ ளியிலடைவுற்றவன்போல் புசிக்கின்ருன். சமாதி யினின்று முத்தானத்தையடைகின்றமஹாபுருட ன்சர்வாதிஷ்டானபிரத்தியகபின்ன நிஷ்பிரபஞ் ச அத்துவிதீயவான்மசைதந்நியத்தில் ஆரோபித மான சகல பிரபஞ்சங்களையும் விவேகாநுபூதியா ல் இல்லாமல் நிராகரித்து, சமாதியையெய்தியபிர காரம அவ்விடத்துத்திரிபுடியில்லாவிடினு மவ்வநு

பூதிமானுகஉத்தானத்தையடைகின்ருன். இங்ஙன ம் அதிவிருத்தமானபின்னபின்னவிசித்திரகாரியங் களுக்கு, தான் ஏககாரணமாயிருந்துநடப்பிக்கின் றது. அவ்வல்லபங்களைச்ருதியுக்தியநுபவங்களையு டைய சற்குருவின் கிருபையினுல் விவேகாநுபூதி கொண்டுநோக்கின், சூரியசந்நிதியில் ஹிமகணங்க ள்போலநீங்கிவிடும். (இதில்கீழ்க்கூறியஅவஸ்தை களில் ஆவரண சக்தியிலயித்துதித்ததாய்க் கூறினு ம், அதைநீங்கி கூடஸ்தபரமான்மாவிடத்தில் அயி க்கப்பட்டுப் பின் ஆவரணத்தினிடமாயுதித்ததென க்கொள்க.) இவற்றைச்சோதிக்கும்விவரமேதெனி ல், சுழுத்தியவஸ்தையில் கர்த்தாபோக்தாவாகிவி ளங்கிய விஞ்ஞானமயவான்மாவிஷயக்கிரவு ணசா மக்கிரிகைகளான கரணங்களைவிட்டு, தனதுபாதி யாகிய விஞ்ஞான விருத்தியையும் நீங்குங்கால் ஞேயம் ஞானமென்ற இவ்வுபாதிகள் அவனிடத் திலின்மையால் ஞாதிருமாத்திர உபாதியுடன்தனி க்க, ஞேயஞானங்களில்லாதஞாதிரு உபாதிதானி ருந்துமிலது போலுபகாரப்படாமற்பவித்து, அ ஃதும் நிராலம்பமாகநீங்கிவிடும். அக்காலத்து அ திலுபஹிதசைதந்நியம் தனதுசொரூபமாகியவிம் பமான கூடஸ்தபிரமசைதந்நியமாத்திரமாய்ச் சே ஷித்துநின்று, பிராரப்தகர்மவசத்தால் ஜாக்கிராவ

ஸ்தையைப்,பூர்வமடங்கியநீதிபோலஞாதிருஉபா
திமுதல்கிரமமாய்விஷயசாமக்கிரிகைகளானகரணா
ந்தமுபாதிகளையடைந்துநிற்கும். இதனை விவேகா
நுபூதியால்நோக்கின் கரணமுதல்ஞாதிருத்துவாந்
தமுபாதிகளைச்சம்பந்தித்திடின்,சாக்கிரஞ்சொப்ப
னமெனவும்அவற்றைநீங்கிடின்சுழுத்தியெனவு மா
கும். ஆனால் "ஒன்றுந்தெரியாமல் தூங்கினேன்"
என்ற பிரதீதியால் ஆவரணசக்தியவ்விடத்துளதா
ய்க்காணப்படுகின்றதெனில், இவ்வுபாதிகளோடு
ங்கூடியதிசையிலநுபவிக்கப்பட்ட விருத்திஞ்ஞா
னத்தையேஞானமெனவும், விருத்தியில்லாவிடத்
துச்சொரூபஞானஞ்சொப்பிரகாசமா யிருந்தும்
அவ்விவேகமில்லாததால் அதனை அஞ்ஞானமெ
னவும்கொண்டு,வாசனையாலவ்வாவரணசக்தி யுதி
த்ததேயன்றிவேறில்லை.மேலும் அவ்வாவரணநுபூ
தியோடுங்கூட "சுகமாய்த்தூங்கினேன்" என்று
ஒருபிரதீதிகாணப்படுவதால், இரண்டும் ஒருதிசை
யைப்பற்றியிருப்பதால், இச்சுகாநுபூதியைத்தவிர
மற்றயாதொன்றையுந்தெரியவில்லையென்றுஒன்று
ந்தெரியாமையாமாவரண சக்திக்குப்பொருள் கூ
றவேண்டிவரும். அங்ஙனங்கூறப்படின் இவ்வாவர
ண சக்திதனதுவல்லபத்தைநீங்கித்தானும் சொரூ
ப மற்று அவஸ்துவாகப்பவிக்கும். அப்படியே அ

ஞானனுபூதியைமாத்திரம் ஸ்தாபித்து நிரூபிக்கினும், அவ்வஞ்ஞானமாம் ஒன்றுந் தெரியாமையுடன் ஒருஞானம்கூட அதனைப்பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு அபாத்தியமானமாய்க்காணப்படுவதால் அதனலும் தன்வல்லபத்தையிழந்து அவுஸ்துவாகவேண்டும். ஆனல் இவ்வாவரணசக்தி அவஸ்துவாயின் யாவராலுமொன்றுபோலனுபவிக்கப்படக்காரணமேதெனில், இவ்வான்ம சைதந்நியம்நித்தியநிர்விகார திரிபுடிரஹிதகூடஸ்த சைதந்நியமாம். அப்படியே தனுவாதிகருத்திருத்துவாந்தம் உபாதிகள் திரிபுடி சூந்நிய ஜடவஸ்துக்களாகும். இவற்றில் ஆன்மசைதந்நியம் பிரதிவிம்பிக்க இவைகளே சேதனவஸ்துபோல் பிரகாசிக்கும். கூடஸ்தனதுசொரூபவிவேகமில்லாததால் இவற்றில் பிரதிபிம்பித்தசிசாபாசன் இவற்றைநீங்கிக் கூடஸ்தமாத்திரமாய் செஷித்த அளவு திரிபுடியின்றியதால் ஜடம்போற்றோற்றுகின்றஆன்ம சொரூபமும், ஞானமின்றியதுகொண்டு கரணதிகளுக்குச் சமானம்போல் தோற்றலாமாதலால், உத்தானதிசையில் வாசனரஹித நிராகாரதிரிபுடி சூந்நியவிருத்தியில் ஆன்மசைதந்நியம் பிர்திவிம்பிக்க,அவ்விருத்தியில், அதற்குப்பின்னப்படாமல் அதிசூக்குமமாய் வாசனையுதிக்க, அவ்வாசன விருத்தியில்

சைதந்நியம்பிரதிவிம்பிக்க, அதின்பெலத்தால்தன
க்குப்பூர்வமானவிருத்தியும் உபஹித சைதந்நியா
நுபூதி பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தும், அதனையும்
அதற்காதாரமான நிர்விசேஷகூடஸ்தனையும் வி
வேகமின்றிய த்வ்வாசனாஞானம் அவற்றில் தன
துவிகிர்திசம்பந்தமின்றியதுகொண்டு ஞானாபாவ
மாம். ஆவரணசக்தியையாரோபித்து, தனதுவிகி
ர்திசம்பந்தத்தால்தன்னையே பிரஞ்ஞாரூபமாக அ
பிப்பிராயப்படுத்தி விசிரம்பிப்பித்துநிற்கும். இஃ
தே ஆவரணசக்தியின் ஆரோபபீஜமாகும். இஃது
அநாதியாயுள்ளது. இஃது சூக்கும வாசனையால்
ஆரோபிக்கப்படினும் தனதுஸ்திதியின்றிய பூர்வா
வஸ்தையைப்பற்றிவந்ததினால், சொப்பனத்திலு
தித்தபுருஷன்தனதுபிதாவைத்தனதுகாரணமாகக்
கொள்வதுபோலிவ்வாவரணசக்தியனேத்துக்கும்கா
ரணமாகும்.மேலும்வாசனையில்பிரதிவிம்பித்த ஞா
னம்விகிர்தியுடன் கூடியிருந்திடினும்,அதற்கு முந்
தியவிருத்தியிலுதித்த ஞானம் விகிர்தியை நீங்கியி
ருந்திடினும், கூடஸ்தபரமான்மசொரூபஞானஞ்
சுத்தநீருபாதிகமாயிருந்திடினும், இவ்வளவிடங்க
ளிலுஞ் சுருதி யுக்தியநுபவங்களால் ஞானசொரூ
பம்அலுப்தமாகவேயநுபவிக்கப்படுவதால்,அதனை
க்கண்டிக்கயாரும் வல்லவர்களாகார்கள். ஆதலால்

எந்தப்பிரகாரத்தினுலும்விசாராஸஹநீயஇவ்வாவ
ரணசக்திவிசாரிக்கப்படின்அவஸ்துவாகவேசிதறிக்
கும். இப்பிரகாரம்விவேகாநுபூதியால்நிஷேதித்து
மலடிமைந்தனிடத்திலெப்படியந்நியபுருடனுக்கு
நானென்ற அத்தியாசம்வரப்பிரசக்தியில்லையோ?
அப்படியே அவஸ்துவாகி இவ்வாவரணசக்தியிலு
ம் அத்தியாசம் வரப் பிரசக்தியில்லையென அத்தி
யாசத்தைநீக்கி, அப்படியேயிதனை நிஷேதிக்கக்கா
ரணமாகக் கூறியசோபாதிகநிருபாதிகஸ்தலங்களிற்
கூறியபிரகாரம் ஞானதிருஷ்டியையுள்ளபடியநுப
வித்து இவ்வாவரணவிருத்தி அயற்சியிற்கூட வுதி
க்கவிடமின்றிரூபித்து அவ்வநுபவபெலத்தால் நி
ரவரணபரப்பிரம்மசைதந்நியமாத்திரமாக அகம்
ர்த்தாநுபவம், நீங்காத அநுபூதியாய்ச்சித்தித்திடி
ன், அவ்விவேகாநுபூதியாம்வாளால்வெட்டப்பட்
டு புனருத்தான் ரஹிதமாகமனமாம் சர்ப்பத்தின்
இரண்டாஞ்சிரமு மாண்டுவிடும் எனவருள்:

மாணக்கன்—சங்கித்துக்கூறுவான். மூர்ச்சைம
ரணம் பிரளயம் சமாதி இவற்றிலுமவ்வாவரணசக்
தியின் பிரவேசமிருக்க, சுழுத்தியாம் அவஸ்தையி
ன் அநுபூதிபெலத்தால் அஃதுமரித்ததென்றதெங்
ஙனங்கூடுமென:

ஆசிரியர்—மூர்ச்சாவஸ்தையிலும் அதிபயம்

பொருந்திய மனோவாசனை தனது அக்காலத்துள்ள இயல்புடன் யாதொன்றையுமெதிரிடாமல்வாசனுமிகுதிஞானத்துடன்மூடமாக ஆவரணசகதிமிலயித்து, அவ்விருத்தியும் நீங்கி, சிதாபாசன் கூடஸ்தமாத்திரமாகச்சேஷித்து, உத்தானதிசையில்பயகம்பாதிகளைப் பொருந்ினவனாக பூர்வவாசனா விசேஷத்தாற் காணப்படினும், மூர்ச்சாவஸ்தையில் எப்படியிருந்ததெனவினவ? சுழுத்தியவஸ்தையினநுபூதிபோலவே கூறுவான். அப்படியேபிரளயாவஸ்தையும் மரணாவஸ்தையும்பவிக்கும். சமாதியவஸ்தையோ வெனில்; ஆரோபிதமாகியசகலதுவைதத்தையும் சர்வாதிஷ்டானமாகியபிரத்தியக பின்னபரமான்மசொரூபத்தில் அதற்குவேறுயில்லாமல்நிஷேதித்து, சொரூபமாத்திரமாகப்பிரகாசிக்குங்கால், அத்திசையில்திருசியத்தோற்றம் விக்ஷேபமின்மையில்லாததினாலும், திரிபுடியில்லாததினாலும், இவ்விரண்டுகுணங்களுமிவ்வாவரணசக்திக்கும் அச்சமாதியநுபவத்துக்குஞ் சமானமாயிருப்பதினாலங்ஙனங்கூறியதேயன்றி, அவ்வாவரணவிருத்திக்குஅவ்விடத்துப்பிரவேசங்கிடையாதென்வருள:

மாணாக்கன்—சுழுத்திமுதல்முற்கூறிய அவஸ்தைகளில் ஜீவன்முடிவில் கூடஸ்தபிரமத்துக்குவேறில்லாமலயிக்கப்பட்டானென்றதனால், ஆன்மப்

பிராப்தியாவர்க்குஞ்சரியாயிருக்க,ஞானிஒருவன் மாத்திரம் பிரம்மப்பிராப்தியடைந்தவனென்றும், அவன்மாத்திரம்ஜநிபானென்றும், மற்றவர்கள் பிரம்மப்பிராப்தியடையாதவர்களாய்ஜநிப்பார்களென்றது எங்ஙனங்கூடுமெனா:

அவ்வவஸ்தைகளில்ஜீவர்கள்பிரம்மப்பிராப்தியுடைந்திருந்தும், பிரம்மஞானத்தாலவர்களாதுகர்மங்கள் தக்தமாகாததுகொண்டு, விசித்திர சக்திபொருந்திய அக்கர்மவாசனையால் பிரம்மவிலக்ஷணர்களாக அச்சீவர்கள் உத்தானதிசையிலுதிக்கின்றார்கள். ஆனால்மரணதிசையென்பது உத்தானத்துக்கு ஏதுவின்றியதால் அவர்களுக்குஎங்ஙனம் ஜநநம் வரலாமெனில்; விவகார உபயோகியானஉத்தானமில்லாததால் மரணமெனக்கூறப்பட்டதேயன்றி,லிங்கசரீரம்காரணசரீரமிவைகள்பிரம்மஞானத்தால் நீங்காதஅளவு அவ்வுபாதிபொருந்தியஜீவன், தேசாந்திரம்போன ஒருபுருஷன் அவ்விடத்துஜீவித்திருக்க அவன்சிலர்கள்திருஷ்டியிற் காணப்படாமலிருக்க வதனாலவன்எங்ஙனம் மரித்தவனாகானோ, அப்படியேமரித்தவனாகான். இப்பிரகாரம் பிரம்மஞானியொருவனேமுக்தனாவான். இப்பிரகாரந்தெளியெனஅப்படியேமாணாக்கன்தெளிந்தான்.

ஆசிரியர்—பின்னுஞ் சமுசய முதியாமற் காக்

கும்நிமித்தம் சிலரகசியங்களை யருளுகின்றார். மனோநாசார்த்தமாகபெத்தகங்கணனாய் நிற்கின்ற சுத்தவீரா! முன்விக்ஷேப சக்திபாதிக்கப் பட்டதுபோல இப்போது ஆவரணசக்தியும்பாதிக்கப்பட்டதால், துவைதப்பிரபஞ்சம் தர்ப்பணநகரம்போலுதித்தல், அதனையபிமானித்து பஞ்சகர்த்தர்கள் ஐந்தொழில் நீதியாய் நடத்துவதுபோற்காட்டிதுவைதத்தைநம்பச்செய்தல், இவையனைத்துஞ்சித்தியாது. ஆனால் § நீதியாய்நடத்திமயக்குகிறசுபாவத்தைசகலசந்தேகநிவிர்த்தியின்பொருட்டுஇன்னும் சற்றாலோசிப்போம். சாக்கிரம் நீங்கச்சொப்பனம் அநுபவிக்கப்படவும், இவ்விரண்டும் சுழுத்தியில்மறையவும், பின்புவிழிக்கப் பிரபஞ்சமுதித்துநிற்கவும்,காணப்படுவதில்,விவஸ்தையுளதா? இல்லையா? இம்மூன்றவஸ்தைகளுக்கும்பேதமெது? எனப்பார்க்கில்,சாக்கிரம் சொப்பன மிவ்விரண்டிலும் மநுபவிக்கப்படும்பொருள்களிற்பேதங்காணப்படவில்லை. ஆனால் அநுபவத்தால் பேதமுளது: சொப்பனத்திலொருதேசத்திற்சென்று அவ்விடத்துச்சிலர்களாற் சிரக்குசந்தனமுதலியவைகொண்டுபசரிக்கப்பட, அவ்வடையாளம் விழித்தபின் அவனதுஸ்தூலதேகத்தினிடமாய்க்காணுததினால்

---

§ நீதியென்பதுவிவஸ்தையை ஸ்தாபித்துநியாய விரோதமில்லாமலிருப்பது.

இவ்விரண்டவஸ்தைகளுக்கும்பேதஞ்சித்திக்கலா
மெனில்; சொப்பனம் வாசனாமயமானதால் வாச
னையென்பது சாக்கிராநுபூதியின் தாரட்டியமான
தாலஃது சத்தியமாகாது. ஏனெனில் ரத–கஜ–து
ரக–பதாதிகள் முதலியவஸ்துககள்சொப்பனாவஸ்
தையிலநுபவிக்கப்பட்டு உத்திரகணத்தில் திரோ
தானப்படுகின்றன. நன்றாயாலோசிக்குங்கால் கற்
பனாமாத்திரமேயன்றி சத்தியமாகாது. அசத்திய
மாகிய வஸ்துக்களினநுபவத்தையோரவஸ்தையா
கக்கூறுகின்றது நீதியாகாது. இச்சொப்பனாவஸ்
தை அசத்தியமும் சாக்கிராவஸ்தை சத்தியமுமா
னதுகொண்டு இவ்விரண்டவஸ்தைகளுக்கும்பேத
த்தைக்கொடுக்கின்றதெனக்கூறலாமெனினும், சா
க்கிராவஸ்தை உண்மையாய் சத்தியமாகச்சித்திக்
கின் அஃதுசரி. சித்தியாவிடின்பேதமும்சித்தியா
து. அஃதெங்ஙனமெனில் சாக்கிராவஸ்தையிலநு
பவிக்கப்பட்டபொருள்கள் சொப்பனாவஸ்தையி
ற்கண்டபொருள்களைக்காட்டிலும் பின்னப்படா
ததினால் பதார்த்தபேதஞ்சித்தியாது. அநுபவபே
தஞ்சித்திக்கலாமெனில், அநுபவமென்பது எதின்
வியாபாரமெனப்பார்க்கின், கேவலம் புறக்கரணங்
களுடையதுமல்ல. அகக்கரணங்களுடையதுமல்ல.
இரண்டின் சம்பந்தபலத்தினாலெனில், இவ்வனை

த்தும்ஜடமாதலால்ஆன்மப்பிரகாசத்தையபேக்ஷி
த்தே முற்கூறிய வநுபூதிசித்திக்கவேண்டும். அவ
னேதிருஷ்டா மற்றியாவுந்திருசியம், திருசியமெ
ல்லாங்கட துல்லியமானதால் கடத்துக்கெங்ஙனஞ்
சாக்கிராதியவஸ்தைகள்கிடையாதோவங்ஙனமே
யிவற்றிற்குங் கிடையாது. திருஷ்டாவுக்குளதாக
லாமெனில் அவஸ்தைகளைக்கடந்து சாட்சியாய்நி
ன்றவனையெங்ஙனஞ்சம்பந்திக்கும்? மேலு மிவ்வ
வஸ்தைகள் சுழுத்தியிற்காணப்படாததினுல் ஆன்
மசம்பந்தமிலதாகும். இவ்வான்மசம்பந்தத்தைநீ
ங்கி யெவ்வஸ்துவுமெவ்விடத்துமிருப்பதாகச் சி
த்திக்கமாட்டாததினுல் அவஸ்துவுமாகும். அது
வொதோற்றியுங் காணுமல்மறைந்தும்விவேகத்தா
ற்பாதிக்கப்பட்டுமுள்ளது. அதிஷ்டானத்துக்குமூ
க்காலத்தும்வேறுபடாமலதிஷ்டானமாகவே சித்
தித்நிடும். சொப்பன திருஷ்டாவாகிய ஆன்மா
வைத்தவிா சொப்பனவுத்தானசமையத்திற் சொ
ப்பனப்பிரபஞ்சம்யாவுமெங்ஙனம்வேறுபடாமல்
அவன்மாத்திரமாகவே சேஷிக்கின்றதோ, அங்ங
னமே அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாகிய திருஷ்டா
வைத்தவிர அவஸ்தாத்திரயங்கள் யாவும்வேறுப
டாமல் திருஷ்டாவின் திருக்கு தருமமாத்திர மா
கச்சேஷித்துநிற்கும். பூர்வமீமாம்சாள்மதத்திற்கூ

றியசொர்க்காதிபலஹேதுவான அபூர்வமும் இத்தி ருக்கு தர்மத்திலடங்கிசாக்கிர சொப்பனவஸ்தை களுக்குப்பேதத்தைக்கற்பிக்கவல்லமையற்று நீங் கிவிடும். ஆதலால்விவேகித்திடின் இத்துவைதப்பி ரபஞ்சத்தையும்மனமாகியதன்னையும் மித்தையெ னநம்பச்செய்துநிற்கும். அப்படியே மிருத்திகை, மிருத்திகையில் பவித்த லோஷ்டம், இரத்தினம் இவ்விரண்டும் எத்தன்மையினாலும் சமானமாயி ல்லாமற்பின்னபதார்த்தங்கள்போற்றோற்றிடினும் மிருந்ததெளிவுகொண்டு ரத்தினம் விவேகபுத்தியி ற்பிரதிவிவகாரத்துக்கு வேறாக மாட்டாததுபோ ல், அஜடமாகி ஒருபாகமுந் திருசியப் பகுதியில ட்ங்கியனான்மவஸ்துவாகக்கொண்டு விவேகபுத்தி யில்ஆன்மா இவைகளுக்கந்நியமெனத் தெரியுமா றுஸ்புரித்துநிற்கும்.

அப்பிரகாரமே ஜீவர்கள் சற்குரு கிருபையா ற்கிடைத்தவிவேகத்தாற்கர்மகாண்டத்திற்கூறியபு ண்ணியபாவங்களைப்பொருந்திய அநேககோடி ஜ ந்நமரணங்கள் ஜீவனைப்பொருந்தி யிருந்ததாகச் சொல்வதில், அவஸ்தைகளைப்போல ஜநநமரணங் களும் நிலையின்றிவந்துபோனவையாயிருக்க, அவ ற்றைப்பொருந்திய ஜீவன் அவிநாசியாயும் அவற் றின்சம்பந்தவியோகங்களால் விகாரமின்றியவனா

யும் அவற்றிற்கு சாக்ஷியாயுமில்லாவிடி னிவனும
வைகளைப்போலொருவஸ்துவாகிக்கெடுவான். அ
ங்ஙனமாயின் அவைகளும்ஜீவனும் சித்தியாமல்நீ
ங்கிவிடும். அஃதோ சுருதியுக்தி யநுபவமூன்றுக்
குமொவ்வாது. அந்நிமித்தம் அவனைமுற்கூறிய
பிரகாரமொப்பிடின் ஆகாயத்திற் பெய்கின்ற வ
ருஷத்தாலும் தகிக்கின்ற சூரியகிரணதாபத்தாலு
மெங்ஙனமாகாசத்திற்கு சீதோஷ்ண சம்பந்தங்கி
டையாதோ, அங்ஙனமேயிவ்வாத்மாவுக்குமுற்கூ
றியசம்பந்தங்கிடையாது. தோற்றுகிறதேயெனி
ல்அளவில்லாதபிரவாகம்போற்காணப்படினும் ம
ருமரீசிகாப்பிரவாகத்தால் பூமியெங்ஙனம்நனையா
தோ, அங்ஙனமேயிவைகளின்சம்பந்தம்ஆன்மாவு
க்குக்கிடையாது. இங்ஙனமாலோசிக்கின் ஜநநமர
ணங்கள்நீங்கிமோக்ஷமார்க்கம்ஜீவர்கட்கு வெளி
ப்படும்.

அப்படியேகரையின்றியசமுத்திரம் காற்றின்
சலனவிசேஷத்தால் அலை நுரை குமிழி முதலிய
வைகளால் விகாரம்பொருந்தினதாகவும் அஃதுநீ
ங்கினவிடம் நிர்விகாரமாகவுங்காணப்படினும், ஜ
லம்ஜலமாகவேசித்தித்திருப்பதுபோல,விக்ஷேபம
விக்ஷேபத்தினீக்கம் சாக்ஷிசைதந்நியத்துக்குக் கி
டையாதெனவாலோசிக்கின் நீங்கிவிடும். காலத

த்துவந்தனக்கந்நியமாகியபிரபஞ்சமியாவையுமன்
னைப்படுத்துவதுகொண்டு பிரபஞ்சத்துக் கந்நிய
மாகியும் சாக்ஷியாலேயேபிரகாசிப்பதனால் சித்வி
லக்ஷணமாகியும் சர்வசம்ஹாரமாகவிருப்பதுகொ
ண்டுதனதுசம்ஹாரசக்தியால் பிரபஞ்சத்தை வி
யாபிக்குமளவில்,அனைத்தும் அதின்பரிணாமத்தை
நீங்கி பாவாபாவஸ்பூர்த்தியில்லாத மஹாசூந்நியம்
போன்ற மஹாகாலதத்துவத்துக்குவேறில்லாமனீ
ங்கிவிடும். அங்ஙனஞ்சருவசம்ஹார காலதத்துவ
த்தினநுபோகவிருத்தியுதிக்குங்கால்,தன்னிலுதித்
தமஹாகாலதத்துவத்தின்சம்ஹார சக்திகொண்டு
பிரவேசிக்குங்கால், கற்பூரமலைதீப்பட்டாற்போல
வஸ்துக்கள்யாவும் அங்ஙனமங்ஙனமழிவதுடன்,இ
வ்விதமெனச்சொல்லத்தகாதவிதையையும்விசலா
த்தையும் பயகம்பாதியையுமடைந்து அப்படியே
யழிந்து, காலதத்துவமாகியதனதநுபூதிக்குவேறி
ல்லாமனீங்கிவிடும். அவ்வநுபூதியினின்றுஞ் சரு
வசம்ஹாரகாலதத்துவம் பிரபஞ்சவிலக்ஷணமாகி
யும் சைதந்நியத்துக்கந்நியமாகியும் சருவசம்ஹா
ரசக்திபொருந்தியதாகியும் அநுபூதியிலுதித்தபடி
நோக்கப்படின் அங்ஙனமுதித்த வநுபூதி விருத்தி
யின்குணத்துக்குவேறில்லாததாகியும் ஜடமாகியு
ம்பவித்துமுற்கூறியபிரகாரந்திருக்குதருமத்தில்

டங்கி அதற்குவேறில்லாமல் நீங்கிநிற்கும். அவ்வான்மதிருஷ்டியேகாலத்தைக் கடந்திருப்பதினால்காலகாலனாகியபிரத்தியக்கைக்காலதத்துவமொருக்காலுஞ்சம்பந்தியாது. இங்ஙனம் விவேகித்தநுபவிக்க துவைதமனைத்தையும் சம்ஹரித்து ஆன்மசொரூபத்திலதற்கந்நியமாகவில்லாமல் அவ்வான்மதிருக்காற்புசிக்கப்பட்டு அஃதுமாத்திரமாகச்சேஷித்துநிற்கும். அவ்விடத்து அன்னத்திரவியம்போன்றதுவைதப்பிரபஞ்சமும் உபகரணம்போன்றகாலதத்துவமும்பட்சிக்கப்பட்டவளவில் பிரத்தியக்கேகரசமாகவிலாசிக்கும். அவ்வநுபூதி நிலைமையையார்மதிக்கவல்லார்! யார்நோக்கவல்லார்! இங்ஙனங்காலதத்துவத்தைவென்றிடின் அவ்விடத்தில் திரிபுடியில்லாததினால் மனமுநசித்துவிடும். அதனால் வந்தஜநநமரணாதி சகலதுக்கமுநீங்கிவிடும். அப்படியேசகலவிதிநிஷேதங்களாகிய சாஸ்திரங்களாற்கூறியவெகுவிதமாகியபுண்ணியபாவங்கள், சொர்க்கநரகாதிகள்உச்சநீசங்களான ஜநநாதிகள், இன்னும்சம்பத்துதாரித்திரம்பிணிமுதலியவைகளியாவும் கருமத்தின்பலமாகக் கருத்தாவைச்சம்பந்தித்ததாகக் கூறப்பட்டபோதிலும், அவைகள்ஜாதிவருணாச்சிரமதர்மநீதி குலகோத்திராதிகளுக்காசிரயமாகிய பிரேதமான சரீராத்தியாச

த்தைமுன்னிடசித்தித்திருப்பதனால், சரீராத்தியா
ச நீங்கிடின்கருமபந்தமுநீங்கிவிடும். கருமபந்தம்நீ
ங்கியகருமபோதகமாகிய அதிபயங்கரசாஸ்திரத்தி
ன்நிமித்தமானபயமுநீங்கிவிடுதலால், கும்பீபாகா
திநரகமென்ன அசிபத்திராதிகோரவனங்களென்ன
பிரம்மாதிதம்பாந்தமுள்ள யோனிகளில் ஜநநமெ
ன்னஇவ்வனைத்தும் தேகாத்தியாசத்தைநீக்கிதேக
சாக்ஷியாகிய பிரத்தியகபின்னபரமான்மசொரூப
த்தைஅநந்நியமாகவநுபவிக்க, அவ்வான்மசொரூ
பம்ஜாதிகுணக்கிரியாசூந்நியமாய்திரிவிதபரிச்சே
தசூந்நியமாய்சஜாதீயவிஜாதீய சுதபேதரகிதமாய்
அத்துவிதமாய்சின்மாத்திரமானஅகண்டைகரசஅ
பரோக்ஷசாக்ஷாத்காரமாய்ப்பிரகாசிப்பதனால், ஆகா
யத்தில் மேடுபள்ளம்போற்சொரூபத்தி லிப்பிரப
ஞ்ச மிப்பிரபஞ்சகற்பகமானமனம் யாவுமுக்காலத்
துமுதிக்கவிடமில்லையெனவான்மாநுபூதியுண்டா
யக்கணமேமனோநாசஞ்சித்திக்கும். இஃதேமுமுக்ஷி
யாதிகாரிகளின்மனோநாசத்தின்மார்க்கநிரூபணம்.

மந்திமாதி காரிகள் மனோநாசமடையும்படி
அடையோகங்களி னிமித்தமாகும். இவ்விருமார்க்
க்கங்களாலன்றி மனோநாசநிமித்தமாக மார்க்காந்தர
மில்லை. ஆன்மா தானாகவிருப்பதுபற்றி மனோஜயஞ்
சுலபமாகவும் முமூக்ஷுவாலான்மாசிரவணமுதலிய

சாதனங்கொண்டு மறப்புடன்தேடுவதனால் மனோ
ஜயங்கடினமாகவு மாயிற்று. இப்பிரகாரந் தெளி
வாயாகவென:

மாணாக்கனும் அங்ஙனமே ஆசிரியரதுகருணா
நோக்கமெனும்வாளாயுதத்தைவிவேகமெனுங்கை
யிற்றாங்கி ஞானசூரனாய் அகமுகப்பட, தேகத்திரா
யாத்தியாசமாகியமூன்றுசிரமும் ஆவரண விக்ஷே
பமென்ற இருதலையும் அவைகளையுடைய மனமெ
னும் மூர்க்கசர்ப்பமும் ரச்சுசர்ப்பம்போற்காணா
தொழிய ஓஹோ! நினைக்கினுந் திடுக்கிடத்தகுந்த
மனமெங்கே? உலகமெங்கே? காலனெங்கே? மாதா
வினுதரமெங்கே? என்ன ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!
என்று மகிழ்ந்துமனோஜயத்தையடைந்துநிஷ்டை
யடைந்து பின்பு பகிர்முகனாகி ஆசிரியரை வணங்
கி சச்சிதானந்தவகண்டைகரசமாகிய எனக்குவே
றாகியொன்றுங்காணவில்லை. ரசுசர்ப்பமாகிய ம
னம் என்னையெங்ஙனந்தீண்டும்? நானே யெக்கால
த்திலுமுளன்; என மாணாக்கன் ஆனந்தபரவசனாகி
நிற்க: பிரதிபந்ததொம்சார்த்தமாகவோ, பிரம்மான
ந்தலகிரியினாலோ, கருணாதிக்க விசேஷத்தாலோ,
ஆசிரியர்திரும்பவும்மேலருளியவற்றின்சாரத்தை
யதிசங்கரகமாகவருளுவார்.

திருசியந்திருக்கென விரண்டுபொருளுளவா

கும். அவற்றுள் திருசியம்ஜடமெனப்படும். திருக்கு சித்தெனப்படும். ஜடமாகிய திருசியமுந்திருக்கினுபாதியாகவும், திருசியத்தினுபாதியாகவுமிருபிரிவுடையதாகப்பவித்து, ஆன்மானன்மவஸ்துக்கள் போற்றோற்றிநிற்கும். அவ்விததிருக்கினுபாதியும், கருத்தா போக்தா ஞாதா சுகி என்ற ஜீவோபாதிகளாகவும், அசங்கவுதாசீனசாக்ஷிகூடஸ்தபிரம்மபரமான்மாவென்றபிரத்தியக்பிரம்மவுபாதிகளாகவும், பவித்துநிற்கும். கணடாகண்டங்களாகியபிரபஞ்சங்களைப்பகிர்முகமாயாவதுவிஷயீகரிக்குங்கால் விஷயாகாரங்களாகப்பரிணமித்துத்தோற்றியவிருத்திகள் பலமெனச் சொல்லப்படும். அவற்றுடன் கூடி கடம்படமடமென்றகற்பனையுடன்விஷயங்களைச்சுட்டியபுத்தி சிதாபாசவிருத்தியெனப்படும். இப்பலசிதாபாசவிருத்திகளுதித்தும் மறைந்தும் அவைகளைக்குறியாமற் பிரகாசிப்பிக்கக்காரணமாய்நின்ற நிர்விகாரவிருத்திசாக்ஷிவிருத்தியாகும். இச்சாக்ஷிவிருத்தியிற்பிரகாசிப்பதுகொண்டுபரமான்மாவை சாக்ஷியெனவும், கற்பனைவிருத்தியிற் பிரதிபலித்ததுகொண்டு சிதாபாசனெனவும் பலவிருத்தியிற்பிரதிபலித்ததுகொண்டுவிஷயமெனவும், சிதாபாசவிருத்தியுதிக்குங்காலும் அதற்காதாரமாய்நின்றநிராகாரசாக்ஷிவிருத்தியிற்பிரதிபலித்த சைதந்நியத்

தைத்தனது சொரூபமாகக்கொண்டு தனது சாக்ஷி சுபாவமறைந்ததுபற்றி யந்தரியாமியெனவும், தனது மறைவால் அவன்காணப்படாததுபற்றி யவ்வந்தரியாமியாகிய ஈசன் பரோக்ஷனெனவும், விவேகாநுபூதியால் அவனைத்தானாகவநுபவிக்கத்தானே யபரோக்ஷமான பிரம்மசொரூபமெனவும், சுருதியுக்திகளைநீங்காதவநுபவமாகக்கூறலாகும்.

இங்ஙனமறிந்துபந்தமோக்ஷவிவகாரத்துக்காதாரமானதுவைதாத்துவைத விகாசபேதமெல்லாமுற்கூறியவிருத்திபேதத்தைத்தவிரவேறில்லாததால் அவ்விருத்தியுங் கற்பிதமானதுபற்றி யுண்மையில்லாததனாற் கடபடமுதலியஇகபரங்களாய்ப் பரிணமித்தபலவிருத்தியை அதைச்சுட்டாநின்றசிதாபாசவிருத்தியிலும், அதனை யதிலிருந்தும் மறைந்தும் அதையறியாநின்ற சாக்ஷி விருத்தியிலுமாக வொப்பித்துசாக்ஷி விருத்திமாத்திரமாய்நிற்க, திருசியங்களனைத்தும் திருக்காகவேகாணும். அத்திருக்குபாதியில் திருசியநீங்கியிருந்திடினும் அவ்விடத்திலுதிக்கும்விவேகத்தால் அத்திருக்குபாதி திருசியமாகி நிருபாதிக திருக்குமாத்திரமாய்ச் சேஷித்து சுயந்தானாகப் பிரகாசிக்கும். இதுவேசகலவேதாந்தங்களின்சுருக்கமாகும்.

துவைதந்திருசியமாகும். திருக்கேயத்துவைதமா

கும். அஃதேசுயம்வஸ்து. ஆன்மாவைநாடினும் ஜக த்தைநாடினும் சுயம்வஸ்துவாய்நாடில் பிரத்தியக பின்னபிரம்மமாம்கூடன்றனாகியதானுகவே யனைத் தும்பிரகாசிக்கும். அஃதெங்ஙன மெனில், சுயங் கோபுரமென்றவிடத்தில் அதிற்காணப்படும் பொ ம்மைகளைக் கோபுரமன்றென நிஷேதித்திடில், அ வ்வுபாதியைநீங்கிநிற்கும். அப்படியே ஒவ்வொரு பாதிகளையும்நீக்கிக்காணில் நிரூபாதிகமாகி திருசி யாதிருசியத்தோற்றமின்றிப் பேதிக்கப்படாத சுய ந்தானுகவேபிரகாசிக்கும். அப்படிசுயம்ஜகத்தென ப்பார்க்கில் இச்சகமுந்தன்னுபாதிகளை நீங்கிதிருசி யாதிருசியத்தோற்றமின்றிசுயந்தானுகவேபிரகாசி க்கும். ஆதலால் நீ நான் அஃது இஃது ஜகம் ஈசன் ஜீவன் குரு சீஷன் பந்தம் மோக்ஷம்முதலியபேத ம், இவைகள் நீங்கிய அபேதம், இவ்வனைத்துந் த ன்னைத்தவிரவேறில்லை. தானேதிரிவிதபரிச்சேத ர கித அசகாயஞானனசுயம்பிரகாசமாம் சுயம்பெரு மையாகிய சுயம்பிரபுவாதலால், இப்படிப்பிரகாசி க்கிறவுனக்கு இனியென்னவுபதேசிக்கத்தக்கதென வருளி, இருவருந்தானுகவே சுயமாய்விளங்கிநின் றூர்கள்.

சுத்தாத்துவைதபாகஞ்சம்பூரணம்.

ஒன்பதாவது.

வேதாகமசப்பிரதாயநிரூபணப்பிரகரணம்.

மாணாக்கன்—கிருதகிருத்தியனாகிய ஆப்தகாமனாயிருந்திடினும், திருஷ்டிருதெரிசனந்திருசியம் என்னுந்திரிபுடிகடந்துநின்ற சொப்பிரகாச அவாங்மானஸகோசர நிஜானந்தமகிமையெனுஞ் சிங்காசனாதிபதியாகிய பரமகுரோ! திருவாய்மலர்ந்தருளியகருணைமொழியுபதேசத்தாலினிச் சம்ஸயாதிகளுக்கு இடமின்றி ஞானநிர்ப்பயனாகினேன்; ஆனாலும் வீசீதரங்க மாலாஸமாங்தோளித த்வளதர அதிசீதள கங்காப்பிரவாகத்தினுவமைகடந்தநிஜானந்தானுபூதி கேளீவிலாசமானவாணீப்பிரவாகமாதுரியரசபானத்தை சுரோத்திரமெனும் மதுகரம், புசிக்க விடமின்றி மதுரசபானமுடையதாயினும் நீங்கவிச்சையற்றது போல் இச்சையுடையதாகிவிகசிக்கின்றது; கடாக்ஷிக்கவேண்டுமெனா:

அநேககோடிஜன்மங்களில் ஈசுராராதன புத்தியாயநுஷ்டித்த எஞ்ஞதானதபசு எனும் நிஷ்காமனாகர்மத்தால் பரிசுத்தாந்தக்கரணத்தையுடைய அதிகாரிகள், சிரவண மனன நிதித்தியாசன தாரணை தியான சமாதி விசேஷங்களால், திரிவிதபரிச்சேதசூந்நிய பிரத்தியகபின்ன பரமான்ம சொரூப

மாகக் கேவலங்கருணையாற் பிரகாசிக்கத்தக்க பரமசிவத்தின் அபரோக்ஷசாக்ஷாத்காரமடைந்தபிரம்மஞானிகளாகிய இவர்கள் சர்வத்திரதுவேஷ மற்றவர்களும் சர்வத்திரவுதாசினவுள்ளமுடையவர்களுமாயிருப்பினும்பவித்திரதரசிதபவிதவுத்தூளனதிரிபுண்டர உருத்திராக்ஷதாரண சிவநாமபஜன லிங்கார்ச்சன சாந்திதாந்தி காசி சிதம்பராதிக்ஷேத்திரவாசங்களான அவசியம்பாவியாயுள்ள உத்தமப்பிரம்மஞ்ஞானசாதனங்களாகின்றவைதீகசின்னங்களையெதிரிடின்,தக்கதபடநியாயமாயாவது, பரவசமாய் ஆனந்தபாஷ்பவுரோமாஞ்சங்களால், எங்ஙனம் முதிதாந்தக் காரணர்களாகப் பவிக்கின்றார்களோ, அங்ஙனமேபிரத்தியக்ஷபரவைக்கியசிரவணபரவசமாகப்பவிப்பது,சாதுக்களுக்கியல்பாகவேயிருக்கத்தக்கதுதான். ஆதலால் அறியவேண்டியவற்றையுல்லாசமாய்விசாரிக்கலாமெனவருள:

மாணாக்கன்—இந்த அத்துவைதத்துக்கு அந்நியம்போற்றோன்றுகின்ற மதங்களினியல்பையும், அம்மதத்தர்கள இதனைத்தெரியாவிடினும் இதனையேயநுசரித்திருப்பதற்கு யுக்தியநுபவமும்,அங்ஙனமொப்பாவிடில் அவற்றிற்குற்றமும், அந்நூல்களுக்கிந்நூல்கள் விரோதப்படுதலும், அவிரோதப்படுதலும் வைதீக சிகாமணிகளின்கருமபக்தியோ

கஞானுநுஷ்டானசம்பிரதாயமும் அவசியமுபதே
சித்தருளவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—மைந்தா! சாமாநியமெனவும், வி
சேஷமெனவும், சாஸ்திர மிருபிரிவுடைய தாகும்.
அவற்றுள் சுருதியொன்றுமாத்திரஞ்சாமாநியமெ
னவும், மற்றச் சிவாகமமுதலிய ஆகமங்கள்விசேஷ
மெனவுங், கூறப்படும். சாமாநியமென்பது, கர்ம
பத்தியோகஞானமார்க்கங்களையும், தேவதாகுணை
சுவரியங்களையும், உள்ளவாறபிமானமின்றிப் போ
தித்துக்,குறித்துப்போதிக்கக்கூடாதவிடத்துஇலை
ப்பாறிநிற்கும். மநுவாதி மிருதிகளும் அங்ஙனமே
கூறிநிற்கும். விசேஷமென்பது,பொதுநூலிற்கூறி
ய ஒவ்வொருவகுப்புகளையும் ஒவ்வொருதேவ
தாபரமாக ஆக்கிப் பொதுநூலையநுசரித்து மநுச
ரியாததுபோல, விசேஷவகுப்புடையதாய்க்குறித்
துநிற்கும்.இதில்விசேஷநூலைச்சார்ந்தவர்கள்,அந்
தந்த விசேஷநூலையபிமானித்துப்,பொதுநூலைச்
சாமாநியமெனநிஷேதிப்பார்கள். அங்ஙனநிஷேதி
ப்பது, அச்சமயிகளின் அவிவேகமேயன்றி வேற
ன்று. ஏதெனில், பொதுநூலொன்றுதவிரமற்றச்
சமயநூல்களனைத்தும், பரஸ்பரம் விசேஷ நூல்க
ளாகக்கொண்டு வாதிகளாய்வாதிக்குங்கால்,உனக்
குத்தேவன் கடவுள், எனக்கித்தேவன் கடவுள், எ

னப்பலதேவர்களையுங் கடவுளாகச்சாதிப்பது நீங்கலாக சமாதானமின்றிப்பெருங்குற்றமுடையவர்களாய்ப்பவித்து, மனச்சூடுசகியாமற் பொதுவாரிடமாய்வாதந்தீர்த்துக்கொள்வதுபோலப், பொதுநூலாகிய சுருதியினிடமாகவே யவர்களதுமதவாதந்தீரவேண்டிவரும். அப்படித்தீர்த்துக்கொள்ளாதவிஷயத்தில், மதவாதிகளுக்குள் நேரிட்ட கடவுள் விஷயமானமயக்கநீங்காது. பொதுநூலை யபேக்ஷித்திடில் அம்மயக்கநீங்கிவிடும்.

ஆனால் இம்மயக்கைநீக்கும்படியானநீதியென்னவிருக்கிறதெனில் சேதனமென்றும் அசேதனமென்றும் இருவகுப்புடையது இப்பிரபஞ்சம். அவற்றுள் சேதனமெனும் ஒருவகுப்பு, அகமெனுமொருவிளக்கத்திலடங்கிநிற்கும். அசேதனமெனுமொருவகுப்பு இதெனுமொருவிளக்கத்திலடங்கிநிற்கும். இவ்விதவிளக்கம், அகமெனும் இதெனுமுபாதிவிகாரங்களை நீங்கிநிற்கின், சுத்தபரவஸ்துவாகும். அந்நூல்களாற் பொதுநூலிற்கூறிய அப்பரவஸ்துவையே, அகமெனுஞ்சேதனவுபாதியையுடையவிசேஷநூலகளிற்கூறிய அந்தந்தத்தேவர்களினுமரூபங்களைமுன்னிட்டுக்கடவுளெனக்கூறப்படும்.

ஆனல், நரபசுபக்ஷிமிருகாதிகளானசேதனமாமகமுபாதிகளிலும் பரவஸ்துவேயிருக்க, விசேஷ

நூல்கள், சேதனமாமகமுபாதியையுடையசிலதே வர்களின் நாமரூபங்களைமாத்திரமுன்னிட்டு, ஈசு ரத்தன்மையை நிரூபிக்கக்காரணமேதெனில்:

குணசக்திவைசித்திரியங்களோடுங்கூடிய அ கமுபாதி, தாரதன்மியமுடையதாகப் பேதிக்கப்ப டும். அப்படிபேதிக்கப்படின், நரர்முதலான சே தனர்களையபேக்ஷித்து இந்திராதிதேவர்களும், அ வர்களையபேக்ஷித்து பிரமனும், அவனையபேக்ஷித் து நாரணனும், அவனையபேக்ஷித்து உருத்திரனு ம், அவனையபேக்ஷித்து மஹேசுரனும், அவனைய பேக்ஷித்து சதாசிவனும், அவனையபேக்ஷித்து சர் வஞ்ஞத்துவாதியுபாதிபொருந்திய மாயியெனும் பரமேசுரனும், உத்தரோத்தரங்குணசக்திவைசித் திரியங்களினதிக்கியத்தைப்பொருந்திநிற்பார்கள். ஆதலாலந்தந்தவிடத்து அவ்விசேஷநூல்கள் அங் ஙனங்கூறுவனவாம்.

ஆனால் குணசக்திவைசித்திரியங்கள் இவ்வி தந் தாரதன்மியமுடையவையாயிருக்க, அத்தார தன்மியங்களைக்கூறாமல், அந்தந்தவிடத்தில் அவ் விசேஷநூல்கள் முடிவாகக்கூறி நிற்கக்காரணமே தெனில்:

பொதுநூலையுணர அதிகாரமில்லாதவதிகாரி

களுக்கு, இவ்விசேஷநூல்கள் ஆதிகாரிகதேவர்க
ளைவிசேஷப்படுத்திக்கூறி, அந்தந்தவிடத்து அவ்
வதிகாரிகளைத்தன் வழிநடப்பித்ததுகொண்டு, அ
வர்களுக்கு விசேஷநூலிற்கூறியதெய்வசம்பத்தா
கியதாரதம்மியமுடைய அபூர்வலாபத்தைக்கிடை
க்கச்செய்து,ஒருவிடத்தேனும்ஆஸ்திக்கியத்தை ய
வர்கள்நிலைபெற அடைந்துநிற்பதைக் கண்டுமகிழ்
ந்து,முடிந்ததேயாகும்.மேலும் இவ்வதிகாரிகள் பி
ரபஞ்சத்தையே சத்தியமாகக்கொண்டு அப்போக
ங்களையடையமுயற்சிசெய்வதைக்கண்டு, இவ்வநர்
த்தங்களையடையாமலிருத்தற்காக, இப்பிரபஞ்சத்
தை சத்தியமாகவும்,அநித்தியமாகவும்,துன்பநிறை
ந்ததாகவுங்கூறி, அந்தந்ததெய்வலோகங்களைசத்தி
யங்களாகவும்,நித்தியங்களாகவும்,ஒன்றைப்பிரத
னமாகக்கூறுங்கால், மற்றவை யநித்தியங்களாகவு
ம்,விசேஷநூல்களுரைப்பதில்,பொதுநூலிற்கூறிய
பரஜீவர்களையுங்கூறுகின்றன. அங்ஙனங்கூறினும்,
முற்கூறியதுவைதத்தைப்பேதியாமல்இவர்கள்கரு
த்துக்கிசைவாகநிரூபிக்கின்றன.

ஆனால் விசேஷநூல்களையுடையவர்கள் அந்
நூற்படியே நடக்கின்றவர்களா? அல்லது பொது
நூலையுமடைந்திருக்கின்றவர்களா? எனில்:

சைவசாக்தவைஷ்ணவர்கள்முதலான பிராம

ணர்கள், கர்ப்பாதானமுதற் பிரத்தியாப்தீக சிரா
ர்த்தம்வரை, பொதுநூலாகிய சுருதிஸ்மிருதிகளி
னுஞ்ஞையையும், தீக்ஷாசமஸ்காரத்தின்பின் தினந்
தோறுமநுஷ்டிக்கத்தக்கபொதுநூலி னநுஷ்டா
னத்தையும், அநுஷ்டித்துப், பின்பு விசேஷநூலி
ற்கூறிய வநுஷ்டானத்தையுஞ்செய்கின்றவர்களா
வார்கள். இங்ஙனம்பொதுநூலநுஷ்டானமில்லா
விடில், அவர்கள் பிராமண்ணியத்தைநீங்கித் தீ
க்ஷாசம்ஸ்காரமுடைய சூத்திராதியர்கள் போலப்
பவிப்பார்கள். தீக்ஷாசமஸ்காரமுடைய மற்றவர்
களும் தர்மாதர்மங்கள் பாத்தியாபாத்தியங்களி
யாவும், பொதுநூன்மார்க்கமாகவும், அவற்றுள்
கிஞ்சித்விஷயம் விசேஷநூலின் மார்க்கமாகவுமு
டையவர்களாவார்கள்.

இப்பொதுநூலார்களோவெனில்; கர்ப்பாதா
னமுதற் பிரத்தியாப்தீக சிரார்த்தம்வரையுள்ள க
ர்மங்களைப்பற்றியாவது, காமியநிஷ்காமியங்களெ
ன்ற கர்ம தானதவங்களைப்பற்றியாவது, தேவர்களி
னுபாசனையைப்பற்றியாவது, பரவஸ்துவின் பிரா
ப்தியைப்பற்றியாவது, விசேஷநூல்களி னுதவியி
ன்றிப்பொதுநூல்மார்க்கத்தாலேயே, யுள்ளபடிம
யக்கின்றிக் கதியையடைகிறவர்களாவார்கள். ஆ
னாலிவ்விருநூலார்களில், விசேஷநூலார்களுக்கு

மாத்திரஞ் சிலவாசாரகிரியாநாமங்கள் மத்தியில் வேறுபட்டிடினும் ஜாதிவருணாச்சிரம நீதிதர்மகுலகோத்திராதிகள் வேறுபடாவாம்.

இவ்விருவர்களுக்கும் லிங்கபேதங்களுளவாம். அவையாவன, விபூதி குங்குமஞ் சுவேதமிருத்திகை கோபிசந்தன முதலிய புண்டரங்களும், உருத்திராக்ஷந் துழசிமாலை முதலிய தாரணங்களும், மிருகடங்கபாசாங்குச சங்குசக்கரங்களின் தப்தமுத்திராங்கனங்களு மாகும். பொதுநூன்மார்க்கர்களுக்குஞ் சிவாகமத்தர்களுக்கும் விபூதியினுலுத்துளன திரிபுண்டரங்களும், உருத்திராக்ஷதாரணமுமேயாகும். ஊர்த்துவசிரோதசு அதசிரோதசு என்றசிவாகமப்பிரிவுடையவர்களில், அதசிரோதவான்களில் சிலருக்குமாத்திரம் மிருகாதி முத்திராங்கனமுளவாம். சாக்தர்களுக்கு விபூதிஉருத்திராக்ஷதாரணத்துடன் குங்குமதிலகமுளதாம். அஃதும் முன்போலிருபிரிவுடையதாகி, ஒருபிரிவில் சுமசகலாபேதமுடைய ஒருகலாவான்களுக்கு மாத்திரம், பாசாங்குசமுத்திராதாரணமுளதாம். வைஷ்ணவாகமத்தர்களுக்கு சுவேதமிருத்திகையினுல்திருபுண்டரதாரணந், துழசிகாஷ்டாதிதாரணம், சங்குசக்கிராதிமுத்திராங்கனம், இவை யுளவாம். அஃது மிருவகுப்புடையதாய் வைகானசமென

மொருவகுப்பில் கர்ப்பாதானத்தில் முத்திராங்க
னஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்றகருத்தினால் அது
நீக்கப்பட்டிருக்கும். இவ்விசேஷநூல்களிற்கூறிய
புண்டரங்களைப்பற்றிய தாரதம்மியவிசாரணைரூப
மான விவாதநேரிடிற், பொதுநூலிட்டமாகவே தீர
வேண்டிவரும். அப்படியே அர்ச்சனை தியாநமுத
லியவைகளும், பொதுநூலையபேக்ஷித்தே தீரவே
ண்டும். பொதுநூலி லிந்நூலர்களுக்குள் பிராம
ணர்களுக்குத் தேவன் சம்புவெனவும், சிவலிங்கத்
தி லர்ச்சியாமற்புசித்திடிற் கிருமிபுக்குக்களென
வும், பொதுநூல்கூறியதேவர்க ளநேகர்களாயிரு
ந்திடினும் சிவனொருவனே பிரதானமாகத் தியாநி
க்கத்தக்கவனெனவும், மற்றவர்கள் அப்பிரதான
மாகத் தியாநிக்கத்தக்கவர்களெனவுங் கூறுவதுட
ன், அத்தேவர்களைக் கடவுளெனத்துதிக்குங்கால்
இச்சிவனையே கருத்தில்வைத்து மற்றத்தேவர்க
ளை முன்னிலைக்கொண்டு துதித்தோமென்று, பொ
துநூல்கூறுகிறபிரகாரம், பொதுநூலிலுளர்கள் எ
த்தேவனைப் பொருந்தவிட்டமா யர்ச்சித்திடினும், தியாநி
த்திடினும், குணசக்திவைசித்திரியமுடைய யாதி
னும் மேலான அகமுபாதியுடையதாயும், யாதொ
ருபாதியுமில்லாததாயுமுள்ள சிவனே, அர்ச்சிக்க
வுந் தியாநிக்கவும் படுபவனெனக்கொண்டு அவ்

வத்துவைதவான்மாவினது அர்ச்சனையாகும்ஆத்மவிசாரணை இவற்றூற் பரவஸ்துவை அவன்கருணைகொண்டடைகின்றூர்கள்.

ஆனுல் பொதுநூலிற்பரவஸ்துவாகியபிரம்மமே கூறப்பட, நீர்விசேஷநூலிற் கூறிய சிவனைப்பரவஸ்துவாகக்கூறுவதேதெனில்: அஃதுகுற்றமல்ல. சிவம்—பிரம்மம்—என்றசொற்கள், கடம்—கலசம் என்ற பரியாய நாமங்கள்போலவேயன்றி, வேறுபொருளுடையவையன்றும்.

நாராயணுதி நாமங்களும் அங்ஙனமாகாதோவெனில்: பிரபஞ்சத்தை உள்ளும் வெளியும் வியாபித்ததுகொண்டு "நாராயணன்" எனவும், யாதோருபாதியுமில்லாமனீங்கித்திரிவிதபரிச்சேதமின்றிஞானைசுவரியமான தன்னிற்றூன் பிரகாசிப்பதுகொண்டு "மஹாதேவர்" எனவும், அந்தரப் பிரஞ்ஞை, வெளிப்பிரஞ்ஞை, இரண்டின் பிரஞ்ஞை, பிரஞ்ஞை அப்பிரஞ்ஞை, சத்து அசத்து, இவ்வளவுபாதிகளுமில்லாததாகியும், துவைதமின்றியதாகியும், அதனுலேயே சாந்தமாகியு, மூன்றவஸ்தைகளுங்கடந்ததாகியுமுள்ளது "சிவம்." எனவும், அவனே ஆன்மாவெனவும், அதனையே விசாரிக்க வேண்டுமெனவும், அடிக்கடி பொதுநூல்கூறுவதனுலும்; பிரம்மகுப்தமூன் திரிவித பரிச்சேதமின்றிய பொ

ருளையன்றிவேறுபொருளைக்குறியாததனாலும், பிரம்மத்தையே பிரத்தியகான்மாவாக வுபதேசிப்பதனாலும், நான்குவேதங்களுக்கும் பாஷியஞ்செய்து பொதுநூல் ஆசிரியரான வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளால், சிவமஹாதேவப்பிரம்மமென்ற நாமங்கள், சர்வாதிஷ்டானமாகிய பிரஞ்ஞையினாமங்களெனவும், மற்கூறியமற்றநாமங்கள் ஆதேயப்பிரஞ்ஞையினாமங்களெனவுங், கூறியிருப்பதனாலும், அங்ஙனமாகாதெனக்கூறியதாம்.

ஆதலாலிப்பொதுநூலினநுவாதங்களாகியவிசேஷநூலில், இஃதுபிரதிபாதிக்கப்பட்டதுபற்றி, அந்நூல்களுக்கோர் விசேஷமுளதாகலாமேயன்றி, அந்நூல்களுக்குளிப்பொதுநூலிற்கூறிய பொருள் ஒருக்காலும் அம்மதச்சார்புடைய தாகாது.

ஆனால்விசேஷநூலைச்சார்ந்தவர்கள் துவைதத்தையபிமானித்துப், பொதுநூலின்கருத்தான பிரத்தியக்பரவைக்கியஞானத்தைநிஷேதிப்பதில், ஒருபிரயோசனமுமடைகின்றவர்களன்று. ஏனெனில், அந்நூல்களில் அந்தந்தத்தேவர்களது தியானம் விதிக்கப்பட்டபிரகாரந்தியானஞ்செய்யத்தக்கதில், அவர்களுளத்தில் தியேயமூர்த்தியினாவிற்பாவம், இவர்களதுசாஸ்திரசமஸ்காரசுத்தசிவாதிதேவதாகாரமான புத்திபரிணாமமாகும். அப்படியே, அவ

விடத்து உபாசகனுகிய ஜீவனதுதர்மமும் புத்திப ரிணுமமாகும். இங்ஙனமாயின், அப்புத்தி பரிணும த்தையே ஈசனென வ்யாசிக்கின்றுர்களா? அல்ல து, அதில் ஈசனைப்பாவிக்கின்றுர்களா? அப்பரிணு மத்தையே ஈசனென்னில், புத்திக்குவேருக ஈசனில் லாதவனுவான். பாவனையெனில், அப்பாவனைக்கு அந்நியனுகியும் அதின்பலதாதாவாகியுமுள்ள ஈச ன், அப்பாவனுமூர்த்தியிலிருக்கின்றுனு அல்லது, வேறிடத்திலிருந்தேயிதிற்பாவிக்கப்படுகின்றுனு? இருக்கில்; பாவிப்பதனுவசியம. அந்நியத்தலத்தி ருக்கில், பூரணத்துவபங்கம். அன்றியும், பாவனை யிற்கூட ஒருபுத்தியின் பரிணுமமே ஜீவேசபேதத் தையடைந்துந்தன்னேகத்துவநீங்காதிருக்குமாயி ன்,இவ்விகற்பமற்றவுண்மைப்பொருளில் எங்ஙன ம் துவைதாகமனநேரிடும்?

விசேஷநூல்களும் உபாசனைகூறுகிறதில், பா ஹியமெனவும் ஆந்தரமெனவும் இருவகையாகக் கூறி, அவற்றுள் ஆந்தரத்தையும், அதனினும் லயத்தையும், அதனினும் ஞானத்தையும், சிலாக் கியமாகக்கூறுகின்றன. இவற்றையாலோசிக்கின், துவைதத்திற் பராமுகப்படுவதையே,பெருந்தன் மையென லக்ஷியப்படுத்துகின்றதாய்நிருபிக்கப் படுகின்றது. அன்றியும்ஆதியில் பராக்குவஸ்துபர

வசர்களாகிய பரிச்சின்னதிருஷ்டியுடைய அதிகா ரிகளையநுசரித்துத், துவைதத்தைச் சத்தியமாகப் போதித்து, அதிற்றுக்கத்தைக்காட்டி, அது நீங்கு மாறுஅந்தரமுகமாகத் துவைதபராமுகத்தையரு ளித், துவைதத்தோற்றநீங்கியிருந்தவிடத்துத் து ன்பமற்றபரானந்தத்திலிருத்திவைக்கின்றன. பொ துநூலோரெவ்வனில், அவ்விததுவைதத்தைவியாவ காரிகசத்தியமெனவும், அதனைமுற்கூறியதாரதன் மியமுடையதாயாவது, பிரம்மதிருஷ்டியாயாவது, தன்வழியொழுங்குப்படி காமியமாகவும், நிஷ்கா மியமாகவும், கர்மபக்தியோகங்களால்உபாசிக்கச் செய்து, அப்பயனைஅவர்களையடையச்செய்து, வே ண்டல்நீங்கியநிஷ்காமனையுடன் மூன்றுமார்க்கங்க ளாலுபாசித்த உபாசனையால்பரிசுத்தாந்தக்கரண முடைய அவர்கள், வைராக்கியமுதலான நான்கு சாதனம்நிரம்பியவுத்தமாதிகாரிகளாகப்பவிக்க, அ வ்வீசப்பிரசாதமுடைய அவர்களுக்கு, இப்பிரபஞ் சத்தைப் பிராதீதிகமெனவும், பிராதீதிகமெல்லா மிரச்சுசர்ப்பம்போலமித்தையெனவும், அஃதும் அதிஷ்டானமானபரவஸ்துவுக்குவேறில்லாதெ னவும், எப்போதுமுளது பரவஸ்துவேயெனவும், உபதேசித்து, அத்துவைதமாம் பிரத்தியகபின்ன ப்ரமான்மவஸ்துவில் உபசாந்தியுடனிலைப்பாறச்

செய்வித்துநிற்கும்.

இங்ஙனமாயினும், விசேஷசாஸ்திரங்களிலித்துவைதபராமுகத்தன்மைபேதமுடையதாகும். அதெங்ஙனமெனில், வைஷ்ணவமென்னும் விசேஷநூல், விஷ்ணுலோகநீங்கமற்றவுலகங்களிற்பராமுகப்படுத்தி ஸசரீரமாகவே பரஜீவர்களின் பேதத்தோற்றத்துடன்பரமுத்தியைவிதிக்கும். சிவாகமமேனும்விசேஷநூலில், அசரீரமாகவும், பரஜீவத்தோற்றமற்றதாகவும், பரஜீவபேதமேயின்மையதாகவும், இருவகுப்பாகப்பரமோக்ஷம்விதிக்கும். இந்தப்பிரகாரம் பொதுநூலிடமாக விசேஷநூல்மார்க்கர்கள், புண்டரமுதற் பரமோக்ஷம் வரையுள்ளதாரதன்மியங்களையும் உண்மைகளையும்நிர்மச்சரராளாகத்தெளிந்து, கலகநீங்கியுபசாந்தராகவேண்டிவதால், பொதுநூல் யாவர்களாலும் மானிக்கத்தக்கது. விசேஷநூல்கள் அம்மதத்தர்களால்மானிக்கத்தக்கவெனவருள:

மாணாக்கன்—அருளியபடிதெளிந்தேன். கருமாநுஷ்டானத்தியையும் அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—ஜோதிஷ்டோம முதலிய அத்துவரங்களை விஷ்ணு தத்துவமாகவும், அவ்வத்துவரத்தால் யஜிக்கத்தக்க அத்துவராதிபதி பரமேசா

தத்துவமாகவும் அறிந்தும்,தியேயவஸ்துவைதியா
நிக்கத்தக்க தியாநாகாரமானமானஸ ஏக்கியத்தை
விஷ்ணுதத்துவமாகவும், அவ்வித தியாநகர்த்தா
வையுருத்திரதத்துவமாகவும், தியேயவஸ்துவை
ப்பரமேசுரதத்துவமாகவும் அறிந்தும்,பாஹியமா
யும், ஆந்தரமாயுமுள்ள அத்துவரங்களைச் செய்ய
வேண்டியது.

அப்படியே ஞேயப்பிரம்மத்தைப், பிரத்திய
க்கானவகம்பொருளாக அறியச்சாதனமானசிவ
ஞதி ஜநிதவநேககோடிபிரமாண்டமண்டலங்களி
னுள்ளும் வெளியும்வியாபித்துப்பிரகாசிக்கின்றத
ரிசனவுபாதியுடையவிஞ்ஞானமயமாம்பிராஞ்ஞை
யை நாரணனெனவும், இவ்விதபிராஞ்ஞையி னுதிப்
புக்காதாரமாயும் இதின் லயாகாரமாயு மிருக்கிற
ஞேயம் ஞானம் இவற்றின்றோற்றமின்றிஅகண்ட
ஞாதிருபாதியாம் ஜீவனை உருத்திரனெனவும்,இவ்
விதவகண்டஞானஞாதுருவில்லாவிடம் இவற்றிற்
கு வியக்தமாகத் தகாததனுற், பரவஸ்துஅவ்விய
க்தமாகி ஜகத்காரணமாகப்பரோக்ஷப்பட,அதனை
யே உபநிடதங்கள்பிரத்தியகான்மாவானஅபரோ
க்ஷப்பிரம்மமாக உபதேசிப்பதாலும், அவ்வித ப
ரோக்ஷமான அவ்வியக்தவுபாதியுடைய சைதந்நி
யம், ஞாதுருஞானவுபாதிகளின்றிக், கண்டாகண்

டங்களாகத்தோற்றுகின்ற ஞாதுருஞானங்கள், அ
வற்றின்விஷயங்களான பிரமாண்டகோடிகள், அ
னைத்தையுந்தன்சந்நிதியிற்பிரகாசிக்கின்றவையாக
ச்செய்வதனாலும், அதைக்காட்டினும்ஜகத்காரண
வஸ்து வேறில்லாததனாலும், தனதியல்பு ஞாதுரு
ஞானங்களுடன் பிரபஞ்சத்தோற்றம், அதனின்
மை, இரண்டுமில்லாததாயும், அதனாலவ்வியக்த
மெனப்படின்அவ்வியக்தவுபாதியுடையதாயும், அ
வ்வுபாதியினால் ஜகத்காரணமானதுகொண்டு சர்
வஞ்ஞருமாயும், அவ்வுபாதிப்பிரகாசகசைதந்நிய
ம் பிரத்தியகான்மாவாகி அபரோக்ஷப் படுங்கால்,
அவ்வியக்த ஜகத்காரணசர்வஞ்ஞசைதந்நிய மாக
வே, பிரத்தியகான்மா அபரோக்ஷிக்கப் படுவான்.
அவ்வுபாதியான அநுபவவிருத்தியை ஈசனெனவு
ம், அவ்விதவபரோக்ஷனை பிரத்தியக்கெனும் பர
ன் சொப்பிரகாசனானதால், அவ்வநுபூதியில்அவ்
வியக்ததன்மையுண்மையாயில்லாதலாற் கற்பிதமா
கி, மூன்றுபரிச்சேதமுமின்றிய பிரத்தியக் பிரம்ம
சைதந்நியமாய்ச்சேஷித்திடும்; அங்ஙனஞ்சேஷித்
திடில் மிருத்தின்றிய கடம்போல, ஞாதுருஞானம்
ஞேய மிவையானகாரியப்பிரபஞ்சமுங்கற்பிதமா
கி, ரச்சுவின் அபரோக்ஷாநுபூதியில் ரச்சுவின் அ
வ்வியக்த தன்மையான ரச்சுவாவரணத்தோடும்

சர்ப்பம் ரச்சுமாத்திரமாகப் பிரகாசிப்பதுபோல, முக்காலத்தும் ஈசன் ஜீவன் ஜகம் என்றபேதமின்றியபிரத்தியக்பரவைக்கியமென்னுஞ் சொப்பிரகாசவகண்டை கரசம்,நிருபாதிகநிர் விசேஷ சுத்தசின் மாத்திரமாக அபரோக்ஷமாகும்: அதனையே பிரம்மமெனவும்,பிரத்தியக்கெனவும், சிவனெனவும்,மஹாதேவனெனவும், பரமான்மாவெனவும், சச்சிதானந்தமெனவும்,கூறியுங்கூறக்கூடாமற் சுருதியுபசாந்தமாகமுடியும். ஆதலால் பரவஸ்துவினுண்மையையாருரைக்கவல்லார்! யார் கேட்கவல்லார்! என அருள, இருவரும் ஒன்றாய்மதாதீதசிவானந்தசுதாசிந்துவாகப்பிரகாசித்தார்கள்.

முற்றிற்று.

௯-வது மதசங்கேதநிரூபணப்பிரகரணம்.

க-வது பாகம் நியாயம்.

மாணாக்கன்—பரமகுருவினளினசரணத்துவயங்களை வணங்கி விசேஷநூல்களில் ஊர்த்துவசிரோதமென்றுசொல்லப்பட்ட சிவாகமம் பொதுநூலிற் கூறிய சருவாம்சங்களும் பொருந்தியிருப்பதனால் அதனைமிகவும் உத்தமமெனத்தெளிந்தேன். ஆனால் தர்க்கம் நியாயம்பொருந்திய அருத்த சாஸ்திரமாயும்,வியாகரணம் சப்தசாஸ்திரமாயுமிருப்பது

னுல் அவற்றின் கருத்தும் மற்ற சாஸ்திரங்களின் கருத்தும் துவைதமா? அத்துவைதமா? என நிரு ணயித்து நிரூபிக்கவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—தர்க்கம் வியாகரணம் பூருவமீமாம்சை நீரீசுராசாங்கியம் சேசுராசாங்கியம் பௌத்தம் இவற்றின்பிப்பிராயத்தையும் மற்றத்துர்ப்பலமாகிய சிலமதக்கோட்பாடுகளேயும் ஸ்தூலமாகப் பார்க்கின் துவைதமென்பர்ர்கள். சூக்குமதிருஷ்டியாற்பார்க்கின் அத்துவைதமேயாகும்.

அஃதெவ்வணமெனின் நியாயமென்பதுகடம்—படம்—என்றதுமுதலான சொற்களின் பொருளான விப்பிரபஞ்சத்தை யோழுபதார்த்தமாகப்பிரித்து, அதற்குமூன்றுகுற்றமுமின்றி யிலக்ஷணத்தைவிதிக்கும். அதனைச்சோதிக்கின், கடமென்ற வசனம்“கம்புக்கிரீவாதி”மத்தானகடமென்றபொருளைப்போதிப்பதில், கம்புக்கிரீவாதி ஆதெயமும் கடமாதாரமுமாகும். பிரத்தியக்ஷத்தில், கம்புக்கிரீவாதி யநுபவிக்கப்பட்டிடினும், கடங்காணப்படாததனுலும், ஆதாரமின்றி ஆதேயமிராததனுலும், ஆதெயத்தோற்றத்தால் ஆதாரம் பிரத்தியக்ஷப்படாவிடினு மிருக்கலாமெனில், பிரத்தியக்ஷத்திலிருத்தாதாரமாயிருக்க,“அதிகற்பனம் அந்நியாயம்”எனப்படலாம். நையாயிகர்களொப்பிய

ஏழுபதார்த்தங்களில், ஆறுபதார்த்தங்கள் பாவ
வஸ்துக்களெனவும், ஒருபதார்த்தம் அபாவவஸ்து
வெனவும், பாவவஸ்துகளுண்டாவதற்குமுன் பி
ராகபாவமும், நசித்ததன்பின் பிரத்துவம்சமுங்கூ
றப்படுவதில், உற்பத்தி ஸ்திதி நாசமிவைகள் வி
ரோதிகளானதால், கணபேதங்களை யாதாரமாகக்
கற்பித்து, பாவாபாவவிவஸ்தைகூறப்படுகின்றது.
இங்ஙனமாயின், நசிக்குங் கணத்தில் பாவத்தன்
மையிருக்கக்கூடாது. அப்படிப்பாவத்தன்மைமு
தற்கணத்திலும், நாசமிரண்டாங்கணத்திலு முண்
டாகுமானால், வாரணாசியில் ஒருவஸ்துவிருக்க, அ
தன்தொம்சம்மதுரையிலுண்டாகலாமெனவரும்.
அஃதோ ஒருக்காலுஞ்சித்தியாது. அல்லாமலும்,
ஒருகணத்திற்றானே யொருபொருளின் பாவாபா
வங்கள், தமப்பிரகாசங்கள்போல, சித்தியாது. அ
ப்படியே, ஹேதுதெரிசனமுதல் அநுமானம்வ
ரையுள்ள ஞானங்கள், காரணகாரியங்களாக விதி
க்கப்பட்டு, முற்கூறியபிரகாரங், கணபேதங்களில்
அவைகளுக்கு உற்பத்திஸ்திதிநாசங்களை யந்தந்
தவரிசைப்படி கூறுவதால், அவைகளிலு மிந்தநி
யாயம்வியாபித்திடில், அநுமானாதி சித்திக்கத்திற
மின்றிப் பிரமேயபிரமாணபிரமாதிருவிவகாரஞ்சி
த்தியாமல், அசம்பவதோஷமுண்டாகி துவைதஞ்

சித்திக்கவல்லமையற்று அத்துவைதமாகவேமுடியும். ஆதலால் எந்தசாஸ்திரங்களும் கருத்தில் அத்துவைதத்தை நீங்கியிராது. ஆதலால் இந்தப்பிரகாரம் சுருதி யுக்தி யநுபவங்களால் மூன்றுபரிச்சேதமில்லாதஅத்துவைதப்பிரம்மமாம் "உன்னைத்தவிரஒன்றுமில்லை" என்றருள:

மாணாக்கன்—அப்படியே பரியாலோசித்து, 'கம்புக்கிரீவாதி'' ஆகும் தர்மம்பிரத்தியக்ஷப்படுவதேயொழிய,அத்தர்மத்தையுடையகடமாகின்றதாமியநுபவத்திற் காணுதுநீங்குவதுமன்றி, அநுமானத்தால் கிரஹிக்கலாமெனின் பூர்வம்பாகசாலையில் அக்கினியும்தூமமும் ஒன்றுபடக் கண்டிருந்தாலொழிய, தூமம்கண்டபர்வதசிகரத்திலும் அக்கினியுளதென்று அநுமானிக்கக் கூடாததுபோல, ஒரிடத்தேனும் தர்மதர்மியின்கூட்டுறவு பிரத்தியக்ஷமாகாதவிடத்தில், அநுமானங்கூடாது. பிரத்தியக்ஷப்பட்டதர்மமாகிலும் உளதோவெனின், தர்மமும் ஆதேயமாதலால், ஆதார இன்மையால் ஸ்தாபிக்கவுதவாது. ஆதலால் தார்க்கிகர்கள்சொல்லுகின்றபதார்த்தங்கள், அவிசாரதிசையில் உள்ளனபோற்றோன்றிப் பின்மறைவதால், வேதவசனப்படி அத்துவைதமாம் என்னிடத்திற் கானல்ஜலம்போலத்தோன்றும் கற்பிதங்களேயெனத்தெ

ளிந்து,மஹாவிவேகிகளாகிய நையாயிகசாஸ்திர கர்த்தர்கள் பூர்வபக்ஷமாக இங்ஙனம் ஸ்தாபித்த தேயன்றி அவர்களுடைகருத்து அஃதன்றெனவருள,தர்க்கமதசந்தேகம் நீங்கினன்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவதுபாகம்—வியாகரணம்.

மாணக்கன்—நியாயசாஸ்திரத்தின் அந்தரங்கத்தாற்பரியம் அத்துவைதமேயெனத்தெளிந்தேன். வியாகரணத்தினுட்கருத்தையும் அருளவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—நியாயசாஸ்திரம் அர்த்தத்தை லக்ஷணப்படுத்திக்கூறியதுபோல், வியாகரணம் சப்தத்தினிலக்கணத்தைக்கூறுவதா யிருப்பதனல், சப்தத்தைபிரயோகிக்குங்கால், அவர்கள் கோட்பாட்டின்படி, சப்தமென்பது வர்ணம்–பதம்–வாக்கியமென மூன்றுபிரிவுடையதாகும். அவற்றுள் பதம்–வாக்கியம்–இவ்விரண்டும், அநேகாக்ஷரங்களைப்பொருந்தியிருக்கும். அங்ஙனம் பொருந்துங்கால், பூர்வம்பூர்வமானவர்ணங்கள், உத்தரோத்தரங்களாகப் பிரயோகிக்கத்தக்க வர்ணங்களுக்குக் காரணமாகும். இக்காரியகாரணங்கள், பூர்வோத்தரங்களான வர்ணசமுதாயத்தைப்பொரு

ந்திியிருப்பதனுல், காரியமுண்டாகும் பூர்வக்ஷண த்தில், காரணம் அவசியம் இருக்கவேண்டும். ஓர் க்ஷணத்துண்டாய், ஓர்க்ஷணமிருந்து, ஓர்க்ஷணம் நசித்து, மற்றோர்க்ஷணத்துக்காரியப்படத்தக்க வோர்வர்ணத்துக்கு, மற்றோர்வர்ணம் காரணமாகவேண்டுமானுல், முன்னையாயிகமத கண்டனமாக நிருபிக்கப்பட்ட, ஓரிடத்துள்ளவன் மற்றோரிடத்திலிறக்கின்றானென்னும் விரோதமான நியாய மிதிலும், பிரவேசிக்க, வர்ணங்களுக்குக்காரியகாரணத்தன்மை சித்தியாது.

மேலும் அவர்கள் சங்கேதத்தில், வெகு வர்ணங்களைப்பொருந்திய வாக்கியம் பிரயோகிக்கப்படுங்கால், அந்தியஉச்சாரணகாலத்தில்முந்தியவர்ணங்களியாவும் நாசப்பட்டதால், சகலவர்ணங்களாலும் காரியப்பட்ட வாக்கியம், அர்த்தத்தைப்போதிப்பிக்கும் திறமையுடையதாக வேண்டுமானுல், எங்ஙனங்கூடும்? என்றசங்கைக்குச் சமாதானமாகக், கண்டமெனவும், அகண்டமெனவும், ஸ்போடம் இருவகையாக ஒப்பப்பட்டிருக்க, அக்குற்றம் அதிப்பிரவேசியாதெனக்கூறலாம். இங்ஙனங்கூறினும், அக்கண்டமாகிய ஸ்போடம் அவர்களுள் ஏகதேசிகளின் அபிப்பிராயமாகும். அகண்டஸ்போடமென்பது, அவர்களுக்குள் ப்ரௌ

டர்களது அபிப்பிராயமாகும். அம்மஹா ஸ்போடம், வாக்கியத்தின் பூர்வோத்தரங்களாகிய காரண காரிய வர்ணங்களில் வியாபித்து, அவ்வர்ணங்கள் நசித்திருந்தும் அவ்வாக்கிய சக்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கும் திறமையுடையதா மென ஒப்பியதனால், பொருளைப்போதிப்பிக்கும் திறமையுமுடையதாகலாமென்றது சரி. ஆனால் அதிலக்காரியகாரணங்களான வர்ணசமுதாயமுடைய வாக்கியத்தைஸ்போடம் வியாபித்திருந்து, அர்த்தபோதகமாகப்பவிப்பதில், அவ்வாக்கியத்தின் அந்தியவர்ண உச்சாரணசமயத்தில், வர்ணசமுதாயமுடையவாக்கியம் அந்தியவர்ணமாத்திரமாகவுளதா? அல்லதுவர்ணசமுதாயமாகவுளதா? வர்ணசமுதாயமே வாக்கியமாகஇருக்குமானால், அந்தியவர்ணோச்சாரணசமையத்தில், நசித்ததுகொண்டு வர்ணசமுதாயம் சித்தியாததனால், வாக்கியத்தன்மையும் சித்தியாது. அந்தியமாகிய ஓர் வர்ணமோ, ஓர் காலத்தும்வாக்கியமாகாது. வாக்கியமே சித்தியாவிடில், அதனைஸ்போடம் வியாபித்திருந்ததென்பதுகூடாது.

மேலும் ஸ்போடமென்பதுகாரணகாரியங்களாகிய வர்ணசமுதாயங்களை வியாபிக்குங்கால், பூர்வபூர்வங்களான வர்ணங்கள்நசித்தபின்னுண்டாகத்

தக்க உத்தரோத்தரங்களான வர்ணங்கள் அக்கா
லத்து இன்மையால், ஸ்போடம்நிராதரவாகி ஆசி
ரயமின்றி சித்தியாது. அந்நிமித்தமாக ஓர் ஆசிரய
ம் அவ்விடத்துக்கற்பிக்கவேண்டும். அவ்வாசிரய
மும் சத்தாகவிருக்கவேண்டும். இங்ஙனமாயின்,
நசித்தவர்ணங்களும் ஜநியாதவர்ணங்களும் அச்ச
மையத்துளதாகச்சித்தியாது. சித்தியாவிடின் வா
க்கியமுஞ் சித்தியாது. வர்ணசமுதாயம் வாக்கிய
மிரண்டுஞ்சித்தியாதவிடத்து, ஸ்போடம்வர்ணச
முதாயமானவாக்கியத்திற்கு அந்நியமான ஆசிரய
த்தைப்பொருந்தவேண்டும். அங்ஙனமாயின் அப்
பொருளையேபிரகாசிப்பிக்குமன்றி வாக்கியப்பொ
ருளைப்பிரகாசிப்பிக்கத்திறமையுடையதாகாது. ஆ
னால் பூர்வங்களான வர்ணங்கள் நசிக்குங்கால், அ
வைவாக்கியத்தின் சமுதாய வர்ணங்களானதால்,
அவ்வர்ணசக்திகளைத்தனது ஸ்போடத்தினிடமா
கச்செலுத்தியவைநசிப்பதனால், அச்சக்திகொண்
டும் மேலுச்சரிக்கத்தக்க வர்ணங்களின்சக்தியையு
ம் இப்பிரகாரமேயடைவதுகொண்டும், ஸ்போட
ம் வாக்கியார்த்தபோதகத்திறமையுடையதாகப்ப
விக்கலாமேயெனில், சக்தியென்பது ஆதேயமான
தனால், அஃது தன்னாதாரத்தையே பற்றியிருக்க
வேண்டுமானதால், தனதாதாரமானவர்ணம் நசி

க்கத்,தான் எங்ஙனஞ்சித்திக்கும்? உஷ்ணப்பிரகா சமுடைய அக்கினி, தனது உஷ்ணப்பிரகாசங்களை காஷ்டத்தினிடமாக ஆதேயப்படுத்தி, அதனிட மாக அச்சக்திகள் பிரகாசிப்பதுபோலாகுமெனி ல்;காஷ்டத்தினிடமாக ஆதேயப்படுத்திய உஷ்ண பிரகாசங்கள், காஷ்டத்தையாதாரமாகப் பிரகாசி த்தகாலத்தும், தனதாதாரமான அக்கினியைநீங்கி காஷ்டத்தினிடமாகப் பிரகாசியாததுபோல, வர் ணசக்தி ஆதாரமான வர்ணங்கள் நசித்த பின், ஸ் போடத்தினிடமாக, ஆதேயப்பட்டுப் பிரகாசிக்க மாட்டாது. வர்ணசக்திக்கு ஸ்போடசம்பந்தங்கி டையாததனால், நிராதாரமாகித்தன்னாலுந் தனது சம்பந்தமின்றிய ஸ்போடத்தாலும், உத்தரவர்ண ங்களுக்குக்காரணப்படாமல், நீங்கிவிடும். காரண மின்றிக்காரியமின்மையால் அவைகளுங்காரியப்ப டாது. இங்ஙனங்காரணகாரியமாகியவர்ணசமுதா யத்தைத்தவிர,வாக்கியமென்பது வேறில்லாததா ல், இச்சக்தியும் இதனையேசாதிக்குமேயன்றி வே றில்லாததாகும்.

மேலும் வர்ணசக்தியென்பது எவ்விலக்கண முடையதெனப்பார்க்கின், வாக்கியத்தின் சமுதா ய வர்ணங்களுக்குக்,காரண காரியத் தன்மையைக் கொடுக்கும் திறமையுடையதாகவும், ஸ்போடசம்

பந்தத்தால் வாக்கியத்தின்பொருளைக் கொடுக்கத் தக்கதாகவும் ஆகவேண்டும். வாக்கியத்தின் பொருளைக்கொடுக்கத்திறமையுடையதாயிருக்கவேண்டுமானால், பொருளைத்தெரிவிப்பதுஞானத்திற்கேயன்றி, அதற்கந்நியமாகிய ஜடவஸ்துவுக்குச்சித்தியாது. இச்சக்தி ஞானத்திற்கந்நியமாயின், தனது இலக்கணத்தைநீங்கித் தானுஞ்சித்தியாது. ஞானரூபமாயின் ஜடமாகியவர்ணத்தின் சக்தியாகாது. மேலும் இவ்விடத்து வாக்கியார்த்தம் ஈங்கிக்கவேண்டியே யிவைபொப்பப்பட்டிருப்பதால், அஃது ஞானத்தினிடமாகச்சித்திக்கின்,அந்தஞானத்தையேவாக்கியார்த்தபோதகமாகஅசாதாரணகாரணமாக ஒப்பவேண்டும்.

அவ்விதஞானம் இவ்வாக்கியத்தினிடமாகஅர்த்தபோதகப்படுங்கால், அவ்வாக்கியாதீனமா இஞ்ஞானம்? அல்லது இஞ்ஞானாதீனமா அவ்வாக்கியம்? முன்னதுவாயின், வாக்கியமே சித்தியாது. ஏதெனில், ஞானஹீனவாக்கியம் பிரயோகிக்கவுபகாரப்படாது. பின்னதுவாயினும், அப்பிராதானமாகக்கொண்டு வாக்கியம்அர்த்தபோதகமாகத்தகாது. அப்பிரதானமாயினும்,வாக்கியத்தினிடமாகவே அர்த்த போதகமுண்டாவதாகப்பிரதீதியிற் காணப்படுவதாலதனையநுசரித்து விவகாரரீதியா

ய் வாக்கியத்திற்குப் பிரதானங்கிடைக்கலாமெனி ல், அங்ஙனங்கிடைக்கினும் வாக்கியத்தினிடமாக உண்டாகுந்திறமையுடையதாகாது. ஞானம் ஓர்வ ஸ்துவைப்பிரகாசிப்பிக்குமேயன்றியுண்டாகச்செ ய்யாது. வாக்கியமோ மூன்னியாயப்பிரகாரம் வர் ணம்—அதன்சக்தி—அதன்சம்பந்தமுடைய ஸ்போ டம்—இம்மூன்றினாலுஞ்சித்திக்கத்திறமற்றதானது போல, ஞானத்தினிடமாகவும் அங்ஙனமேயாகின் றது. இலது உளதுபோற்றோற்றியதே பிரதீதியெ னப்படுவதால், பிராங்கினாலேயே சித்தித்திடவே ண்டும். ரச்சுவில் ஆரோபிதமானசர்ப்பத்தை சர் வாவயங்களோடும் வியாபித்து ரச்சுசத்தைப்பிர காசிப்பதுபோலும், அதனுதவியின்றித்தானே அ சகாயசூரமாய்ப்பிரகாசிப்பதுபோலும், இஞ்ஞான ந்தன்னிடத்திற் பிரதீதியாற்கண்ட பிரபஞ்சவியா பாரநிமித்தமான தன்னில் ஆரோபிதமாயுள்ள இவ் வாக்கியத்தை இவ்வர்ண சமுதாயமுடைய தாகக் கொண்டு வியாபித்துப்பிரகாசிப்பிக்கவும், அதனு தவியன்றித்தானே அசகாயசூரமாய்ப் பிரகாசிக்க வும், ஞானஞ்சித்தித்திடவேண்டும். அங்ஙனஞ்சித் திக்கின், உபாதியினால் பின்னம்பின்னம்போலும், தனதுசொரூபத்தால் ஏகமாகியும்பிரகாசிக்கின்ற இஞ்ஞானம், இச்சா-ஞானக்கிரியையென்ற தொ

பில்களைமுன்னிட்டுதித்த இவ்வர்ணங்களைச் சமு
தாயமாகப்பொருந்திய வாக்கியத்தில் சுயம்ஞான
சொரூபமாகவியாபித்து, அவ்வாக்கியோபாதியி
னால்விவகாரோபயோகியான பின்னபின்னப்பொ
ருள்களைப்போதிப்பிக்கும் பின்னபின்னஞானமாக
ப்பிரமையால் தோற்றுகின்றது.

வாக்கியமென்பது வர்ணத்தின்சமுதாயமாகு
ம். அதன்சக்தியென்பதுவர்ணசமுதாயத்தின்தோ
ற்றத்திற்கும், அவ்வுபாதிகொண்டு உதிக்கத் தக்க
அர்த்தபோதகமான ஞானத்திற்கும் நிமித்தமாகு
ம். ஸ்போடமென்பது, ஜநித்துநசித்ததாயும்,ஜநிக்
கத்தக்கதாயுமுள்ள வர்ணசமுதாயத்தை வாக்கிய
ப்படுத்துவதும், அதன்பொருளை அகண்டமாய்த்
தோற்றப்படுத்துவதுமாகும். இவற்றுள் சமுதாய
த்திற்கு வாக்கியம் அந்நியமாயின், சொரூபமற்று
வாக்கியமேயிலதாகும். இவ்விரண்டு மொன்றாயி
ன், வர்ணவாக்கியமென்ற பேதஞ்சித்தியாது. வர்
ண சமுதாயமான இவ்வாக்கியத்திற்கு ஸ்போடம்
அந்நியமாயின், இவ்வாக்கியத்தினிலக்கணத்தைநீ
ங்கிநிற்கும். வாக்கியமென்பதுசப்தரூபமானதால்,
இச்சப்தத்திற்குவிலக்ஷணமானஸ்போடம்,இதனை
வியாபிக்குங்கால் இதற்கு விலக்ஷணமான தனது
சொரூபலக்ஷணத்தைநீங்காமலேவியாபித்துநிற்க

வேண்டும். இதனால் ஸ்போடம் அசப்தமெனப் ப டலாம். தொக்கிந்திரியத்தால் கிரகிக்கக்கூடாமை யால் அஸ்பரிசமுமாகும். அப்படியேமற்றக் கருவி களாலுங்கிரகிக்கக்கூடாமையால், அரூபம்-அரச ம்-அகந்தமெனவும் பிரத்தியக்ஷத்தில் வாக்கியத் தைவியாபித்து அர்த்தபோதகமான ஞானத்தை வெளிப்படுத்துநிமித்தமாக விருப்பதால், அவ்வா க்கியார்த்தபோதகமான ஞானத்தின் உபாதியுமா கலாம். ஆனதனால் தன்னில் விவர்த்தமானவாக்கி யத்தைவியாபித்தஞானோபாதியையே, அம்மதத் தர்கள் ஸ்போடமெனவாக்கியசத்தையாக சங்கே தப்படுத்தியதேயன்றி, ஸ்போடமென்பது இதற்க ந்நியமாகவேறில்லை. இதனையே யுத்தரமீமாம்சாக ள் வாக்கியத்தையுள்ளும் வெளியும் வியாபித்து, அர்த்தத்தை தொனிப்பிக்குந் தொனியெனுஞ் சுர மே, அர்த்தபோதக வாக்கியநிர்வாஹகமாக விரு க்க, அதீந்திரியமாய் ஸ்போடமொப்பியது அனாவ சியமெனக்கூறுகின்றார்கள். அவர்களொப்பிய அ த்தொனியும் இவ்வாக்கியாதாரமான வர்ணசமு தாயங்களை வியாபித்திருந்திடினும், வாக்கியத்திற்கு வர்ணசமுதாயமாதாரப்படுவதுபோல், இவ்வர்ண ங்களுக்குத் தொனியாதாரமாயினும், அத்தொனி யை உள்ளும் வெளியும் வியாபித்த ஞானோபாதி

யைநீங்கி வாக்கியநிர்வாஹகமாகவும் அர்த்தபோதகமாகவும்பவியாது. ஆயினும் பிரதீதியிற் கண்ட வாக்கியத்தின் திறமை நிரூபிக்கப்படுங்கால், இத்தொநிவாக்கியத்தையுள்ளும் வெளியும் வியாபித்தநுபவிக்கப்படுவதுபற்றி, வாக்கியம்—வர்ணம்—இவைகள்விகாரமுடையனவையாயும், இவற்றையபேக்ஷித்து இத்தொநி நிர்விகாரமாயுமிருப்பதைத் தெரியப்படுத்தவேண்டி, இங்ஙனம் அவர்கள் கூறியது. அத்தொநி பிரதீதியில் அர்த்தபோதகமான ஞானத்தின் நிமித்தமேதான். உபாதியென்பது, ஞானோபாதியெனவும் ஜடோபாதியெனவும் இருபிரிவுடையதாகும். எந்தவிடமாய் ஞானம்பிரகாசிக்கவேண்டிவரினும், தனதுபாதியை முன்னிட்டேபிரகாசிக்குமன்றி, மற்றோர் உபாதியாற்பிரகாசியாது. ஆதலால் தொநியென்பது வர்ணவாக்கியங்களைப்பற்றிய ஜடோபாதியாதலால், அதில் ஞானஞ்சாக்ஷாத்தாகப்பிரதிபலித்து, அதனைப்பிரகாசிப்பியாது. அதனைஞானோபாதிவியாபிக்க அதனிடமாகத்தான்பிரதிபலித்து, அத்தொநியையும், அதனால்வியாபிக்கப்பட்ட வர்ணசமுதாயம்பொருந்தியவாக்கியத்தையும், அதனால் சங்கேதிக்கத்தக்க பொருளையும், பிரகாசிக்கச்செய்யும். அப்படியே ஸ்போடமென்பது ஜடமாயின், தன்னில்ஞானம் ஸ

புரிக்கவிடமின்றி ஞானோபாதியையபேக்ஷித்து நி
ற்கும். ஆனதால் கடகலசமென்ற பரியாய நாமம்
போல ஞானோபாதியின்பரியாயநாமமாகும் ஆத
லால் இந்தஸ்போடம் அவர்களால் சங்கேதிக்கப்ப
ட்டதின்கருத்து, இப்பிரமசத்தையைமனதில்வை
த்து விவகார சமர்த்தனத்தின்பொருட்டு அதற்கு
ஸ்போடமெனப்பேரிட்டனர்கள்.

இதனநுபவம் பூர்வோத்தரங்களான ஒருவா
க்கியத்தின் ஸ்பூர்த்தியை யுள்ளபடி நிதானித்து
அதிலுண்டாகிலயித்ததாகியும் உண்டாகத் தக்க
தாகியுமுள்ள வர்ணங்களின் இயல்பையும் நிதா
னிக்க; அந்த அந்தப்பிரகாரம் அநுபவத்திற்கா
ணப்படலாம். அங்ஙனம்காணில், அவ்வர்ணசமு
தாயமுடையவாக்கியம் சப்தரூபமாகவிஷயீகரிக்
கப்பட அதனையுள்ளும்வெளியும் வியாபித்த ஞா
னோபாதியெனும் பத்திரத்திற்கண்டு, அதில் சில
வர்ணங்களை ஜநித்து நசித்ததாகவும், யாவும்பொ
ருந்தியவாக்கியமாகவும் காணில், அவ்விருத்தியா
ம்பத்திரத்தில் அர்த்தபாகம் சூநியமாகவும் அர்
த்தபாகம்ஜநிக்கத்தக்கதாகவிருப்பினும், அக்கால
த்தில்லாததுகொண்டுசூநியமாகவும்காணப்படும்.
அச்சூநியவிருத்தியிற் பிரதிபலித்த ஞானத்தால்,
அவ்விருத்திநோக்கப்படின் வர்ணசமுதாயசூநிய

மும், அதில்வர்ணசமுதாயம்பொருந்திய வாக்கியம்ஸ்புரித்துக்கிரகிக்கப்படின் அதனே வியாபித்த ஞானசக்தியால் வாக்கியமாகவுந் தெரியவரும். அங்ஙனம்ஸ்பூர்த்தமாகியும் சூநியமாயும் இருவகுப்புடைய அவ்வாக்கியம், சொல்லியபிரகாரம் அநுபவத்துக்குவர, ஸ்பூர்த்திப்பிக்கின்றதாயும் நசிப்பிக்கின்றதாயும் இருக்குங்காலத்தில், அதை வியாபித்ததாயுமிருக்கின்ற விருத்தியில் பிரதிபலித்தஞானம், சர்வவியாபக சர்வாதிஷ்டானமாலகூடஸ்தசொரூபஞானமேயாதலால்,வாக்கியோபாதிபேதத்தால் ஞானோபாதிபின்னப்பட்டு, அதனல்ஞானமும்பின்னப்பட்டதுபோல், பிரமையால் தோற்றுவதுமன்றி, பின்ன பின்னமாகப் பிரகாசமுடைய சத்தாரூபமானவாக்கிய ஸ்போடம் உளதுபோலவும், அச்சாஸ்த்திரத்திற்காணப்படும். அதனே, சூக்குமமாய்விசாரிக்கின், அவர்களது சந்தேகநீதிப்படியே சித்திக்கத்திறமையற்று, அதிஷ்டானபிரமசத்தாபானத்துக்கு வேறுகவில்லாமல் நீங்கிவிடும். ஆதலால் அச்சங்கேதம் அவிசாரரமணீயமேயன்றி வேறில்லையெனவருள:

மாணுக்கன்—ஸ்போடவாதமூலமாயும் வாக்கியத்தின் காரணகாரியவிசாரணமூலமாயும் சப்தலக்ஷணத்தைக்கூறுநின்ற வியாகரணசாஸ்திரத்

தின் அந்தரங்கமானகருத்தும்இவ்வத்துவைதமே தானெனத்தெளிந்தேன். பூர்வமீமாம்சையின்கரு த்தையும் சூக்குமமாயருளவேண்டுமென விஞ்ஞா பித்தான்.

முற்றிற்று.

மூன்றாவதுபாகம்—பூர்வமீமாம்சை

ஆசிரியர்—பூர்வமீமாம்சர்கள் மதத்தில் ஜீவனைக்கர்த்தாவாகவும், கர்மத்தைப் பலதாதாவாகவும்.அச்சீவன் அர்த்திசமர்த்தோ—வித்வான் என்ற அதிகாரம்பொருந்தினவனாகி யெஜிக்கவேண்டுமென்ற விதிவாக்கியப்படி, கர்மங்களைச்செய்ய அக்கர்மபலத்தைத் தேகவியோகானந்தரம் புஜிக்கின்றானெனவும் கூறி, சகலஅதிகாரமும் பொருந்திய அவ்வதிகாரி யக்கர்மஞ்செய்யுங்கால், எத்தேவதையினிமித்தமாக ஹவிசுகிரகிக்கப்படுகிறதோ, அத்தேவதையைத் தியாகித்து எஜிக்கத்தக்கதெனக் காணப்படுகின்றவிடத்து, வேதார்த்தத்தைவிதிக்கவந்த அவர்களது நியாயசங்கேதத்தால், தேவதாவாசகமான அச்சப்தத்துக்குத்தேவதாபரமான அர்த்தமின்றி, மந்திரார்த்த சக்திரூபமாகநிர்ணயிப்பதில், உத்தரமீமாம்சர்கள்ஹவிசுகிரஹிக்குங்கால்,அந்நிமித்தமான தேவதையைத்தியாகித்து எஜிக்கவேண்டுமென்ற விதிவாக்கி

யப்படி நியமித்ததேவதையின் இயாநிமித்தமாக அத்தேவதையை நிரூபிக்குங்கால், "வஜ்ஜிரக்கையன்-புரந்தரன்,, என்றமந்திரத்தால் தேவதாலக்ஷணங்கூறப்பட்டிருக்க, அச்சப்தத்திற்குவஜ்ஜிரபாணியாகிய இந்திரனைநீக்கி; மந்திரார்த்தசக்தி வசமாகச் சொல்லுவதில் ஏதுலாபமென் வினவ:

ஏக்காலத்தில் அநேகதேசங்களில் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட எக்கியசமையத்தில், அவரவர்களாற் கொடுக்கப்பட்ட அத்திரவியங்களைக் கிரஹிக்கவேண்டி, அநேகஇந்திரர்களை யபேக்ஷிக்காமையேதானெனச்சமாதானங்கூற:

ஒருயோகியே தனதுயோகவல்லமையாற் கற்பிக்கப்பட்ட விஷயவுல்லாசங்களைபுஜிக்கவேண்டியகாலத்தில், அநேகசரீரங்களையெடுத்துப் புஜிக்கலாமானால், ஜென்மசித்தமாகிய காமனாரூபக்கிரஹணசக்தியுடைய இந்திரனுக்குஅவ்வல்லபமேன்கூடாது? மேலும் வியாசாசாரியாள் முதலியமஹான்கள், அத்தேவர்களைக்கண்டுசல்லாபித்ததாகக்காணப்படுவதால், அதனாலும் அவர்கள் உளரேயாகலாம். அன்றியும் தேவர்கள் சேதனர்கள். மந்திரார்த்தசக்தி அசேதனம். அஃதுஎங்ஙனம் அக்காலங்களைத்தெரிந்து அப்பலிகளைக்கிரஹிக்க வல்லமையுடையதாகுமென அவர்கள் பின்னும் வினவ:

அவ்விஷயத்தில் பூர்வமீமாம்சர்கள், கர்மாநுஷ்டானகாலையில், அவ்வவ்விடத்து உச்சரிக்கத்தக்கமந்திரங்கள் உச்சரிக்கப்படுங்கால், அம்மந்திரத்திற் கூறியபொருளைப் பிரகாசிக்கச்செய்யும் வல்லபம், அம்மந்திரவாக்கியங்களிலிருப்பதால், அப்பொருளப்பிரகாரமே அச்சக்தி யவ்விலக்கணம் பொருந்திய தேவதாபரிணமத்தை யடைந்து, அப்பலியைக்கிரஹிக்கின்றது எனவுரைக்க:

இவ்விஷயத்தில் வஜ்ஜிரபாணியாகியும் புரந்தரனென்ற நாமத்தால் தேவலோகாதிபதியாகியுமுள்ள அப்பரிணமத்தையடைந்த அம்மந்திரார்த்தசக்தி, தனதுவல்லபத்தால் அங்ஙனம் சுவீகரித்திடினும், இஃதுயாககர்மம்; இஃது அவிசுரமது நிமித்தமாயுள்ளது: இதனை யிப்பிரகாரம் நாம் கிரஹிக்கவேண்டும், என்க்கிரஹித்தல், ஜடமாயின் அதற்குச்சித்தியாது. சித்தாயின் அம்மந்திரார்த்தசக்தியில் பிரதிபலித்த அச்சைதந்நியமே தனது, உபாதியாகிய அத்தேவதாபரிணம ரூபமாம் மந்திரார்த்தசக்தியைநியமித்து, அதனைக்கிரஹிக்கும் வல்லமையுடையதாகக் கூறவேண்டுமென உத்தரமீமாம்சகர்கள் மறுமொழிகூறுகின்றார்கள்.

இங்ஙனமாயின் இம்மந்திரத்தின்பொருள் வல்லபமாகிய இப்பரிணமமும், அப்படியே தேவ

லோகாதிபதியாகிய இந்திரனும், அம்மந்திரார்த்தத்தின் வல்லபத்திற்குஓரே தன்மையாயிலக்ஷ்யப்படுவதால், ஒன்றேதானாகும்.

இவ்விரண்டு மொருபக்ஷமாயின், உத்தாமீமாம்சர்கள் பூர்வமீமாம்சர்கள் இவ்விதம்வாதிக்கின்றார்களெனப் பிரித்துக்கூறியது எந்நிமித்தமெனில், விவகாரதிசையில் உள்ளபடி தேவர்களிருக்க அவர்களை நிஷேதிப்பது நீதியல்லவெனவும், ஜடவஸ்து கிரஹிக்கவும், புஜிக்கவுந் திறமையுடையதல்லவெனவும், அப்படியே யத்தேவரிடமாயாவது, இச்சக்தியினிடமாயாவது, கிரஹித்தல் புஜித்தல் சைதந்நியத்தைமுன்னிட்டே சித்திக்கவேண்டுமெனவுங்கூறி, எவ்விடத்தும் யாதும் சைதந்நியதிருஷ்டியையடைவதே சாஸ்திரங்களின் உட்கருத்தென்பதைத் தெரியப்படுத்தும்பொருட்டேதான்.

அப்படியே இம்மந்திரத்தால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட யாகரூபகர்மம் காரணமாகியும், சொர்க்காதிபோகம் பலமாகியும், இக்கர்மகர்த்தா போக்தாவாகியும் பவிக்கும். இதில் வித்வானென்ற விசேஷணத்துக்குக், கர்மம்—பலம்—கர்த்தா—இம்மூன்றையும் பற்றிய பரிஞ்ஞானமே பொருளாகும். அஃதாவது ஜாதிவர்ணாசிரமதர்ம நீதிகுலகோத்

ரங்களைப்பொருந்திய கர்மாநுஷ்டான அதிகாரமு
டையவன் அதிகாரியாவான். அவன்தேஹமா? தே
ஹியா? தேஹாபிமானியா? என ஆலோசிக்கின்,
தேகம்நீங்கினபின் அக்கர்மபலத்தைப்புஜிக்கக் கர்
த்தா அந்நியனைச் சித்தித்திருக்க வேண்டியதால்
தேகமன்றுஎனவும்; தேகத்திற்கு அந்நியனைக்க
ர்த்தாவொப்பப்படில், ஒருவன் செய்தது மற்றொ
ருவனையடையத்தகாததுபோல, தேகத்தாற் செய்
தகர்மம், தேகத்திற்கந்நியனாகிய ஆன்மாவைச் சா
ராது. அப்படியேஜாதிமுதலிய அதிகாரமும், ஆன்
மாவையடையவல்லபமற்றுநீங்கும். அதிகாரமில்
லாதவன் அதிகாரியாகான். ஆதலால்தேஹியுமன்
று எனவும்; கர்மத்தாலுண்டானதாகியும்கர்மசா
தனமாகியுமுள்ளஅதிகாரம்பொருந்தியதேகத்தை
யத்தேஹீ, அந்நியமாயபிமானிக்க அவன்அதிகாரி
யாகின்றானெனவும்; அவன் செய்யுங் கர்மம் பல
போகத்தை முன்னிட்டிருப்பதனால் அப்பலமும்
தேகம்நீங்கினதின்பின் அநுபவிக்கத்தக்கதாயிருப்
பதனால் தேகத்தில்கர்மஞ்செய்யவேண்டித் தாதா
ன்மியாபிமானமுடையவனெனவும்; தேகம் அநித்
தியமானதுபற்றிக்கர்மபலபோக்தாவாகியகர்த்தா
தேகத்திற்கு அந்நியனெனவும்; தேகத்திற் கந்நிய

றையினும் அவன் அக்கிரியும் ஞானமுமே போல
பிரிக்கத்தகாத கர்த்திருத்துவமுடைய னிருபால
ஷணமாகவுடையவனென்னவும்; அவனு னெக்காலத்
தும் ஜீவர்களிடத்திலே தவறாமற் கர்மங்களைச் செய்ய
வேண்டியிருக்கின்ற சேதனனென்னும் சுருதியின் ஆ
சயத்தில் அடங்கினவனெனவும் காணப்படுவா
ம் அந்த ஜீவர்கள் புத்திகளை [illegible] தால்,
காலத்திரத்தில் [illegible] சாக்கப
லமாகிய கருவியோடிருந்த [illegible] காலத்தில் கர்ம
மாகிய காரணம் இருக்கத்தக்கனவாக் காரணத்தன்
ன்மையினாலேயும் அதலால் கர்மமாகிய காரணம் அது
ந்த விஷயமோ சார்த்தத்தைக் குறிப்பித்து நசிக்
கும் அவ்விருத்தியும் அதீந்திரியமாகியும் அன்மை
யுபசரிக்கிறதாகியும் பலித்தப்பலத்தைக் கர்த்தாவு
க்குண்டாக்கியூட்டுவிக்கும், எனக்கர்த்துருகர்மாநு
கனின் பரிக்குஞானவும் பத்தியுடைய வனொருவனே தன்
ன்னால் வந்தான் ஷிந்தவாறின்றப்பதார்த்தம்
றென்னம்.

இதனைச் சுருக்கமாய மேலாகிக்கின்ற அவர்களு
க்கருத்தும் இவ்வத்துவைதமே தானென விளங்
கும்.

கர்த்தாவென்பவன் கர்மத்தைச் செய்கின்ற
வன். தேகநீங்கினகாலத்து அக்கர்மத்தின்பலத்தை

யவேண்டுமென்று பூஜிக்கின்றவன். அப்படியே தன்னுற்செ
ய்யப்பட்ட கர்மத்தின் ஏகதேசமிருப்பதாகத் திடப்படு
த்திக்கொண்டு, சரீரத்தைத் தன்காரியமாகக்கொண்டிருக்கின்ற
வனுஞ் சேர்கின்றான். இவ்வண்ணமாயின் இக்கர்த்தாவுக்
குக் காமத்தினிமித்தமாக அதிகாரமுஞ் சித்திக்க வே
ண்டின், சரீரசம்பந்தமின்றிக்கூடாது. சரீரஞ்சித்
திக்கவேண்டின் கர்த்தாவின் விநியமமாயுக்காலமுஞ் சித்தி
யாமற் சித்தியாது, ஆதலாலிதனை நிரூபிக்கின் ஆ
ன்மாசிரயம் அந்நியோந்நியாசிரயஞ் சக்கரகாபத்
தி அனவஸ்தாப்பிரசங்கம் என்னும் பெருங்குற்றங்
களுண்டாயிருக்கும். எங்ஙனெனில்? கர்மமென
ப்பது ஸ்வரூபமான தனுல், த்ரவிணதான தியாகமாகி
ய, சலனசக்தியொருங்கியகர்மமும், வெகுவிகாரமு
ளது. அதில் ஜோதிஷ்டோமமென்னும் ஒருயாக
ஞ்செய்யின், அதன் அங்கமாயமர்ந்த அநேககர்மங்
களை பிரயோகஞ்செய்தலில் ஐந்து தினம் அபவிருத்தா
ந்தம் முடியின் ஒர் யாகமாகும். இவ்வளவு சேர்ந்து
யாகமாகவேண்டுமாதலால், வாக்கியத்திற்கு நிரூபித்த
தகுற்றம் இதிலும் வியாபித்துக் கர்மஞ்சித்தியாத
தாகும். அந்தந்தக் கணங்களில் அவையவங்களா
கியகர்மசந்திகள் நசிக்கினும், அபூர்வமெனுமோர்
வஸ்து அதற்குளதான தபற்றி, அதனுல் சித்திக்கு
லாமெனில் அவ்வபூர்வமும் ஏகரூபமா? அம்சாம்

சபர்வத்தையுடையதா? ஏகமாயின் அபரிருதாந் தம்.கர்மஞ் சித்திக்கில் அபூர்வம் அக்காலத் துண் டாகிச்சித்திக்கும். அம்சாம்ச பாவமாயொப்பிடில், அம்சையினிடமாய் அம்சம் ஆசிரயித்து நிற்கும். அம்சையில்லாவிடின் அம்சமென்ற வார்த்தையே சித்தியாது.

மேலும் இவ்வபூர்வமென்பது அதீந்திரியமாக ஒருபொருளாயிருந்துகாலாதீதத்தில் பலத்தைக்கொடுக்கத்திறமுடையதாயின், அவர்கள்மதத்திற்சேதனனாகியசர்வஞ்ஞசன்னியந்தாவாகியும்பலதாதாவாகியும் அங்கீகரியாததால், இவ்வபூர்வமே பலதாதாவாகப்பவிக்கின்றது. சித்தாயின் அஃதபூர்வமெனப்படாது. ஜடமாயின்காலபாகத்தைத்தெரிந்தப்போகத்தையவனுக்கூட்டிவைக்கத் திறமுடையதாகாது. அன்றியும்அவ்வபூர்வத்திற்குஇப்போகத்தையூட்டிவைக்குந்திறமின்றிச்சொரூபலக்ஷணம் வேறெந்தவிதத்திலும்நிரூபிக்கத்தகாததாலும்அத்திறமையிதற்குச்சித்தியாததனாலும் சொரூப லக்ஷணமற்று இல்லாததேயாகும்.

இவ்வபூர்வம் ஆன்மாவையாசிரயித் திருந்து காலதீர்க்கத்தில் போகத்திற்குப்பலமாகப்பவித்து ஊட்டிவைக்குமென்பதில், முற்கூறியபிரகாரம்அவர்கள்மதக்கோட்பாட்டின்படிகர்த்தாவாகியஜீவ

ன் சேதனனானதால் அவனை இஃது எத்தன்மை
யாய் ஆசிரயித்திருந்ததெனப்பார்க்கின், தனக்கந்
நியமாகியவஸ்துக்களுக்கு விலக்ஷணத்தன்மையை
த்தனது லக்ஷணமாகவுடையதாகித் தான்சித்திக்க
வேண்டும். அவ்விலக்ஷணம்பொருந்தியதனக்கும
ற்றவைகள்போல இக்கர்த்தாவாகிய ஆன்மாவும்
அந்நியமானதால் கர்த்தா—கர்மம்—பலம்—இவற்றிற்
க்கந்நியமாய்ப் பிரகாசித்து நிற்கும். அப்படி நிற்க
அஃதான்மாவையாசிரயித்து, கர்த்தாவுக்குக்கால
த்திற்பலத்தையூட்டுவிக்குந்திறமை, குருடனுக்கு
க்குருடன்வழிகாட்டுவதுபோல், தனக்குச்சுதந்தர
மாக ஞானவல்லபமின்றி, யூட்டிவைக்கிறதாயின்
நியமந்தவறித் தானும் அத்திறமையையிழந்துநிற்
கும். ஞானவல்லபத்தோடு ஊட்டிவைக்கிறதெ
னில், அஃதும் சர்வஞ்ஞசேதனனாகப்பவித்து ஈச
னெனுஞ்சங்கேதத்தையடையும். அல்லதுகர்த்தா
வைப்போல அஃதும் ஓர்சேதனனாகவேனுங் குறி
க்கப்படும். அப்போது அவ்வபூர்வம்தன்னையுபாதி
யாகக்கொண்டஞானத்தின் ஆதீனமாகி அசுவதந்தி
ரமாய்ப்பவிக்கும். அப்படிப்பவிப்பதோ அம்மதத்
திற்குச்சம்மதமன்று. இதுநீங்கிநிற்கின் அம்மத
மேசித்தியாது. ஆதலால் விவகாரதிசையில் பிரா
ந்தி ஜக்நியப்பிரதீதி மாத்திரமாயுள்ள கர்மாநுஷ்

டானந்தத்தை முன்னிட்ட வியாசனுருபமான ஞானே
பாதியையே யபூர்வமென்பெயரிட்டு அஃது அ
க்கர்த்தாவை யாசிரயித்துப் பிரகாசிக்கின்றதென
க்கொள்ளத்தக்கது.

(௨) இவ்வண்ணம் மாயையின் வியாசனுருபமான அபூர்வ
மென்னுங் காம்யபல்காரணோபாதியில் வியங்கிருத்தாம
முடையதாகிச், சர்வசாக்ஷியாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற
சைதந்நியமே தன்னுபாதியுடன் அதிற்பிரதிவிம்பி
த்து அதனையுள்ளபடி விளக்குகின்றான். அப்பிர
யோகாத்தா, கர்த்துருத் தன்மைக்கு நியாமகமாயில்லா
த தன்னுடைய சாருபலக்ஷணத்தைப் பொருந்திப் பிர
காசிக்கின்றானென்பதில், அக்கர்த்தா சாமானியவா
ஹக்குப்புவிக்குங்கால், தன்னைக்கர்த்தாவாகியும
கர்த்துருலக்ஷணமுடைமையுங் கொண்டு, கர்
மஞ்செய்யத்தொடங்குகின்றான். அங்ஙனமாயின், அந்த
ஹிரணியமானத்தை முன்னிட்டு, ஜாதிவர்ணாசிரமதர்
மந்திக்குலகோத்திரமுதலியவற்றைத் தன்னிற் சித்
தித்ததாகக்கண்டு, அப்படியே கர்மத்தைச்செய்ய
த் தானதிகாரியெனமதித்துச், செய்யத்தொட
ங்குவான். அவ்விடத்துத் தன்னைக்கர்த்திருலக்ஷண
முடையவனாய் மதிக்கவேண்டியதானாலும், கர்த்துரு
லக்ஷணம் நிருபிப்யமானவும் தானிருஷ்டாவாகவு
ம் பாவிக்கவேண்டும். இங்ஙனமில்லாவிடில், நின்

க்குக் கர்த்துருத்துவம் சித்தித்திருக்கின்றதென் றி
ரணியம் பிறவாயில் அதிகாரத்தை நீங்கிவிடுவான்.
அதற்காக அங்ஙனமேப்பின், தேவர்திசிருக்கு அ
ங்கிய அகிப்பவித்தத்தோர், சர்த்திருத்தனெனும் பு
ந் தன்கக்கிணியமாகக்கொண்டு, தான் சாத்தியவாகி
ய தன்துவெசாரூபலக்ஷணத்தைத்நீங்கிச், சித்தாந்தி
ரிசொரூபலக்ஷணமேபொருந்துவான்.

ஆதலினிலே வேதம் பூர்வகாண்டமெனவும் உ
த்தரகாண்டமெனவும் இருபிரிவாகி, யெர்ருஜீவ
ருக்கும் திசரிசெப்தத்தால் நித்தியகர்த்துருத்துவத்
தையும் நித்தியசித்துருவத்துவத்தையும் நிரூபிப்
பதில், சர்வசம்சயங்களையும் விலக்கி சகலருக்கும்
விஷயமெனத்தகுதல் பிரமாணத்தன்மை தன்வருதி
யின்றுபூஜிப்பிக்கும் சர்வஞ்ஞகற்பமானை சரு
திவிரோதமுடைமைதரக் கொள்ளப்படாதும் வெளி
யாது. ஆதலால் வியாகரதிசையைப்பற்றி நித்திய
கர்த்துருத்துவமும்பாரம்பரித்த திசையைப்பற்றி நி
த்தியசித்லக்ஷணமும் பிரத்தியக்குக்குக் கூறியதே
யன்றி வேறில்லை. வியாவகாரிகதிசையென்பது அ
வித்தியாதிசையெனப்படும். மற்றது விவேகதி
சையெனப்படும். ஆதலால் சுருதியின்கருத்தையு
ணர்ப்பழுதற்றகவர்களாகிய இருவகுப்பினைய மீ
மாம்சமத்தர்கள் அவிவன்னம் ஸ்தாபித்துக் கூ

றியதேயன்றி, இருவர்திருஷ்டியிலும் இவ்வத்து வைதமேயுள்ளதாகும். ஆதலால் இப்பிரகாரம் இவ்வபூர்வமெனும் ஜடோபாதியை முற்கூறியபிரகாரம ஆன்மாவையாசிரயித்தவிடத்து அதனியல்பைத்தெரிந்து அதிலுள்ளும்வெளியும் வியாபித்து சித்துபாதியாற்பிரகாசிக்கின்ற சித்தைத்தனுக்காணின், தானேகர்மம் அதன் பலதாதாவாகிய அபூர்வம் அதன்பலமாகியபோகம் இவ்வனைத்திற்கும் நியந்தாவாகியும், ஊட்டிவிப்பானுகியும், புஜிப்பானுகியும், இவ்வனைத்தும் தன்னிற்கற்பிதமெனவும் தெரியவரும். இப்பிரகாரமநுபவிப்பாயெனவருள்:

மாணாக்கன்—அங்ஙனமேயுள்ளபடி அநுபவத்தையடைந்து இப்பூர்வகாண்டத்தின் கருத்தும் அக்கோட்பாட்டை விசாரிக்குங்கால் அத்துவைதமாகவேயிருக்கின்றதெனு விஸ்ரமித்தான்.

முற்றிற்று.

௪—வதுபாகம்—நிரீசுரசாங்கியம்.

மாணாக்கன்—பின்னிரீசுரசாங்கியத்தின் அந்தரங்கத்தாற்பரியத்தையும் இங்ஙனமே வெளிப்படுத்தியருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியா—சத்துவாதியாகிய முக்குணங்களின்சமுதாயம்பொருந்திய பிரதானம் பிரகிருதிஎ

னவும், விஷமசலனமுடையகுணங்கள் விகிர்தி
னவும், அவ்விகிர்தியின் எகதேசத்தால் சிருஷ்டி
யும் ஏகதேசத்தால் ஸ்திதியும் ஏகதேசத்தால்சம்
ஹாரமும், விகிர்திபாவத்தைநீங்கிய பிரகிருதிமா
த்திர ஸ்திதியால் பிரளயமும் பிரகிருதிவிகிர்திரூ
பமான ஜகத்தை யவிவேகத்தாற் றாதான்மியப்ப
டுத்தலேபந்தமெனவும்,விவேகத்தால் அதனைநீக்
கிமறந்திருப்பதே மோக்ஷமெனவும், அவிவேகவி
வேகங்களால் பெத்தர்களாகவு முத்தர்களாகவும்
உளர்கள் ஆன்மாக்களெனவும், அவர்கள் இயல்
பாகவே அநேகர்களாகியும் பூரணர்களாகியும் சச்
சிதானந்த சொரூபமுடையவர்களாகியும் உளர்க
ளெனவும் நிரீசுரசாங்கியர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

இந்நிரூபணத்தில் பிரதானம் ஜடமாதலால்
அஃது தனதுபிரகிருதி விகிர்திபாவங்களால் சிரு
ஷ்டிமுதல்பிரளயம்வரை யொழுங்காகச் சாதிக்க
வல்லமையுடையதாகாது. ஆனால் சத்துவத்தின்
மிகுதியில் ஞானம் சுகம்இரண்டும் பெறப்படுமெ
ன்றசாஸ்திர வசனபலத்தால் விகிர்திகளானதங்
களில் இரண்டைநீக்கிச் சத்துவமாகிய ஓர்பா
சம் ஆதிக்கத்தையடைய, அதுகொண்டுபிரதான
ம் சர்வஞ்ஞமாகும். அப்படியே ஓரோர்விகிர்தி
பாகமும் காலபேதத்தால் ஆதிக்கத்தையடைய சி

ருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களுண்டாம்படி [illegible] மாம்
விகாரிப்பிசங்கள் நீங்குங்கால் பிரளயமும், ப [illegible]
த்திற்கும். என்க [illegible]

இங்ஙனமாயின் சேதனனுதவியின்றி பிரகிரு
[illegible] ப்பதில், பிரகிருதி [illegible] விகாரிக்க
ப்படுகின்றதா? அவ்விகாரியாய்ப்பவிக்குங்கால
த்தும் பிரகிருதிக்குச் சேதம் [illegible] ருதன்மம்
யிருக்கின்றதா? விகாரப்பிரகிருதிப்படுங்கால் இத
ற்குப் பிரகிருதிபாவத்தை தவிர [illegible]
ருதன்மையிருக்கின்றதா! என்பாரியாரோடொ [illegible]
வேறுபடுத்தன்மையில்லாவிடின் பிரகிருதிவிகா
திபாவஞ்சித்தியாது. அத்தன்மையிருந்திடில், பி
ரகிருதிமாத்திரமாயிருக்குங்காலத்து [illegible]
தும் இவ்விகாரித்தன்மையிருப்பதனால், அஃது
சித்தியாது. அங்ஙனமே இவ்விகாரிக்கும் பவிக்க
த்தகும். மேலும் பிரகிருதிபாவத்து விகாரியா
யாவது ஒருபொருள்பவிக்கவேண்டுமாதலால், இவ்
விரண்டாகிருதிக்கும் அங்ஙனமே [illegible] சித்திக்கவே
ண்டும். அங்ஙனமாயின் பிரகிருதி விகாரிபிரசங்
கும் அதன்வல்லிதக்ளாம். [illegible]
திபுக சாமியாவல்லத் பிரகிருதியும் [illegible],
பிரகிருதிக்குக்காரணத்தன்மையும், விகிர்திக்குக்
காரியத்தன்மையும் சித்தியாத்துமன்றி, [illegible]

குணத்திரய சமூதாயத்தைப் பிரகிருதியென்பதி
ல், சமூதாயம் தத்துவமாகவும், பிரகிருதி தர்மியாக
வும், பவித்திருவிற்கும், அதிக்கிரியத்தும் பிரதானம் இ
ப்பிரகிருதி விகிர்திகளுக்கு அநந்நியமாகவேயிருக்
கவேண்டும்.

இப்பிரகிருதி விகிருதிகளான, அவ்வியக்திகளே
வியாபித்து நின்று இவைகளுக்கந்நியமாகிய அப்பி
ரதானம் பிறிதென, ஆலோசிக்கில், குணசாமிய
வைஷம்மியங்களுக்கு விலக்ஷணமாகி அவ்விலக்ஷ
ணத்தன்மையே சொரூபலக்ஷணமாயுடையதாய்
வியாபித்து நிற்கும். அஃது ஜடமாயின் தானே பிர
காசியாது. சித்தாயின் அதனை ஜடத்தன்மைபொ
ருந்திய பிரதானமெனலாகாது. இவ்விவகார சித்
தியின்பொருட்டு சுத்தமென வேறொருதத்துவமுள்ள
து. பிரதானமும் ஜடமாயினும் கடாதிபோலன்று.
சுயம்பிரகாசித்தல் அதற்குளதாகும். ஜாதிகுண
க்கிரியையின்றிய பிரமவஸ்துவுக்கு சிருஷ்டிநிமித்
தமாய் லக்ஷணதருமம் ஆரோபிதமாய் எங்ஙனம்
ஒப்புப்படிருக்கிறதோ, அங்ஙனம் இதற்கும் ஞா
னநிருவாஹகதருமமுள்ளதாகுமெனில் நிர்க்குண
மாயினும் பிரமம் சிருஷ்டிநிமித்தமாய்க் கற்பிதமா
ன லக்ஷணதருமத்தையுடையதாகும். இது அங்
ஙனம்பவியாது. ஏனெனில் பிரகாசமின்றிய சித்து

வில் சூரியன்பிரதிவிம்பிக்க, அப்பிரதிவிம்பசூரிய னிடத்திற் பிரகாசிக்கின்ற பிரகாசமும் சூரியத்த ன்மையும் கற்பிதமாயிருந்திடினும், விம்பமாகிய சூரியன் பிரகாசவடிவமானதாற்கூடும். நிர்க்குண மாயினும் பிரமம் ஞானவடிவமானதால் உபாதியி ற்பிரதிவிம்பிக்க, அப்பிரதிவிம்பசக்தி விம்பத்தின் ஞானசக்தியாகவே பிரகாசித்திடும். ஓரந்தகாரம் தர்ப்பணத்திற்பிரதிவிம்பித்திடினும் பிரகாசிக்கவ ல்லபமற்று பிரதிவிம்பித்ததுகொண்டு தன்னிடத் தில் நவமாகப் பிரகாசலக்ஷணத்தைப் பொருந்தி ய ஓர்வடிவம் சித்தியாததுபோல, பிரதானத்தி ற்கு ஞானநிருவாஹகதருமம் சித்தியாது.

சத்துவத்தின்மிகுதியால் முற்கூறிய வசனப் பிரம்மாணத்தைமுன்னிட்டு சர்வஞ்ஞத்துவத்தை ப்பிரதானம் அடையுமென்றதில், சத்துவமிகுதி யால் ஞானஞ் சுகம் இரண்டும் அதனைத்தனது சொந்தவுபாதியாக்கொண்டு, உள்ளபடி திரோ தானமின்றிப் பிரகாசிக்குமென்பதேயன்றி, சத்து வகுணமே ஞானமென்ருவது சுகமென்ருவது சொல்ல உபகாரப்படாது. நீதியின் ஒழுங்காயோ ர்பொருள்விதசிக்கவும் விகாரத்தைநீங்கிநிற்கவும் அக்காலத்துநடத்தவேண்டுவதை யொழுங்காய்ந டப்பிக்கவுமாகி யிருக்கவேண்டுமானல், அஃது

ஞானசந்நிதியின்றிச் சித்தியாது. ஆதலால் பிரகிருதிவிகிர்திபேதங்களாகப் பிரகாசிக்கின்ற பிரதானம்,முற்கூறியபிரகாரம் இவ்விரண்டவஸ்தைகளின் சம்பந்தமில்லாத சித்துபாதியாகும். அஃது பாதியானதுகொண்டு ஜடமேயாம். அதிற்பிரதிபலித்த சைதந்நியசம்பந்தத்தாற் பிரகிருதி விகிர்தி பாவமில்லாத சைதந்நியம்போல தப்தாயபிண்டநியாயங்கொண்டுபிரகாசிப்பதனால், அதற்குஞானநிரூவாஹகதருமம் அவர்களாலுபசாரமாயொப்பப்பட்டிடினும், அது அவர்களது அந்தரங்கத்தாற்பரியமாகாது.

அஃதெங்ஙனமெனில் பிரகிருதி விகிர்திகளுக்கு விலக்ஷணமாகியும் பிரகிருதி விகிர்திகளை வியாபித்ததாகியும் ஜடத்தன்மைகூடின சர்வஞ்ஞதர்மம்பொருந்தினதாகியும் பிரதானமிருக்குமாற்றன்னில் ஜடத்தன்மையையும் முற்கூறியபிரகாரம் விலக்ஷணத்தன்மையையும் சர்வஞ்ஞத்தன்மையையும் தெரிந்து, அப்படியே தனக்கந்நியமாகிய வஸ்துக்களின்தன்மையையும் தெரிந்ததாகப்பவிக்கவேண்டும். அங்ஙனம்பவிக்கின் ஜடத்தன்மை ஜடோபாதியாகியும் சர்வஞ்ஞத்தன்மை ஞானோபாதியாகியும் விலக்ஷணத்தன்மை பிரபஞ்சாதீதவுபாதியாயுமாகி, யதனையுள்ளும்வெளியும்வியாபித்

னுடு பிரகாசிப்பிக்கின்ற ஸ்வசக்தியினுடு அப்பிரதா
னத்திற்கங்கியாகி அதிகாரியினுள்ளத்தில் அப
ரோக்ஷமாகக்காணப்படும். அவ்விதத்து அப்பிர
தானமெனு மூலப்ராகிருதிக் திருசியமெனவும் அத
னைப்பிரகாசிப்பிக்குஞ் சைதந்நியம் திருக்கெ
னவுந்தெரியவரும்.

மேலும் அம்மதத்தில் பிரதானபுருஷர்களை
லக்ஷணத்துடன் அதிகாரிக்குநிரூபிக்கவேண்டுமா
யின், அந்நிருபணத்தால் அவ்வதிகாரி அவைகளை
யுள்ளபடி கருதனத்தால் அநுபவிப்பவனாவான். அ
ங்ஙனமாயின் கூறியபிரகாரம் அவனது அநுபவத்
தில் பிரதானமும் அபவிக்கப்பட்ட அவ்வநுபூதியில் அ
ப்பிரதானத்திற்குப் பிரகாசத்தன்மையின்மையெனவும் பிர
காசியம் அஃதெனவும், ஏவருக்கீக்ஷணமாயிருக்கி
டினும் ஓர்காலத்திலும் அருபிக்கிராதிகளைத் தெரிந்து
சேதனமாகுதலின்றி வஸ்துக்கவும் பிரகாசிக்கவு
ம் என்பனவும் இவ்வுடன்மையதாகாதே. அவ்வ
ண்ணமே அப்பிரதானமுமென்க. கண்டுமேலிருந்து கூ
த்தைகவியாபிக்குமிருத்தின் கிருஷ்யெசல் கட்டு
செரூபலக்ஷணையில்லாமல் பாகிக்கப்படுவதுபோ
ல, எவ்விடத்தும் சித்தின் திருக்குவியாபகம்போ
க்கப்படின் திருசியமாகியப்பிரதானமும் அங்ஙனமேயி
ல்லாமல் நீங்கிவிடும்.

அப்படியே ஜீவர்களின் லக்ஷணத்தையாலோ
சிக்குங்கால், ஆத்மா ஏகத்ருஷ்டியில் பேதத்தி
கிய ஆன்மாவின் பந்தத்தையுமுன்னிட்டு முத்தினுக்
குப்பந்தமும், முத்தன் ஈச்வரஸ்தித்ய பேதத்
து பேதத்துக்கும் ஏகத்வமும் வரும். அஃது கூடா
மையால ஆன்மாநேகத்துவத்தையொப்பினர். ஆ
னல் ஆத்மா ஏகமென்றதனைக் கருத்து, சொரூபத்
தைப்பற்றியதாயும் பந்தமோக்ஷ வியவஸ்தையு
பாதியைப்பற்றியதாயுமாயின், உபாதிவியூதான
த்தால் அதுகொண்டு வியவஸ்தை சித்திக்கமாட்டா
தொழிந்து, அதன் நிமித்தமாய் ஆத்மாநேகத்தை
யேற்பித்து, சொரூபபேதங்கொண்டே தான் அ
ங்ஙனமாயின் ஜீவர்கள் முற்கூறிய லக்ஷணம்பொ
ருந்தியதுவென்கொள்ளலாமிருக்கில், பிரதானமும் ஜீவ
ர்களும் வியாபித்து அவர்களும் இலேசும் நிரம்பின
னிந்தன்மையாலேயிருக்கில், சுவ்வியாபகத்துமெச
சீவர்களுமிருக்க அவர்களுக்கு அவிவேக விவேக
ங்களானுண்டாகிய பந்தமோக்ஷத்தைக்கொடுக்கா
நின்ற பிரதானசம்பந்தம், சுவ்வியாபகத்துவமாக்சீவ
ர்களுக்குங் கலந்திருப்பதனல், முற்கூறியகுற்றம்
அவர்களுக்கேயுள்ளதாய்ப்பவிக்கும். இப்படியேபு
ண்ணியபாவங்களும் வியவஸ்தையின்றிக் கலப்புற்றி
க்கும்.

அன்றியும் இச்சீவர்கள் பந்தமோக்ஷ திசைக ளைப்பற்றி வந்த பிரபஞ்சஸ்மிருதியும் அதன் அஸ் மிருதியும் அவர்களுக்குளதாய்ப்பவிக்கின், பெத் தஜீவன் சாத்தியமாகியபிரபஞ்சத்தை யவிவேக த்தாற்சம்பந்தித்துப் புஜிப்பதுபோல, விவேகத் தால் முத்தஜீவன் அதனையபிமானியாமல் மறந்து நிற்பான். இங்ஙனமாயின் அபிமானித்தலும் அபி மானத்தைநீங்கி முன்னிலைக்கொள்ளாமலிருப்பது ந் தொழிலாகையால், அஃது ஜடமாகி அஃதேஇ ச்சீவர்களுக்கு சொரூபலக்ஷணமாயின், இவர்களு ம்ஜடமாய்விடுவார்கள். அங்ஙனமிலதாயின் அஃது தனக்கந்நியமான வுபாதியின்லக்ஷணமாகி அத்து வைதத்தைச்சார்ந்துவிடுவார்கள்.

இப்பிரகாரம் ஆலோசிக்கின்பிரகிருதிவிகிர்தி யாகிய பிரதானமும் அகண்டபரிபூரணசச்சிதான ந்தமாகிய பின்னஜீவர்களும், அச்சாஸ்திர சங்கேத ப்படியநுபவத்தில்நோக்கப்பட்ட ஜீவர்களின்பின் னபின்னஆகிர்தியினநுபவமென்ன, அங்ஙனமேபிர தானத்தின்அநுபவமென்ன, இவைகளுள்ளபடி இ வனநுபவத்திற் பிரகாசித்துநிற்கும். அங்ஙனம்பிர காசிக்கில் ஜீவர்களுக்கந்நியமாகிய பிரதானத்தின் பேதமும் தனக்கந்நியமாகியஜீவர்களின் பேதமு ம் அவைக்கந்நியமாகிய தனதுபேதமும் நோக்கப் பட்டு அப்பேதமெத்தன்மையதென ஆலோசிக்க

ஜீவர்கள்சித்துரூபர்களும் பேதம் ஜடமுமாகையா
ல் திருஷ்டாவாகிய ஆன்மாவுக்கந்நியமாகிப் பிர
தானத்தையேசார்ந்துநிற்குமேயன்றி, ஆன்மாக்க
ளைச்சாராமல்நீங்கிவிடும். மேலும் ஆன்மசொரூபம்
திருஷ்ட்ரு தரிசனம் திரிசியம் என்றவுபாதிவிகா
ரமின்றிய நிர்விகாரஞானமேயாயின் உண்மையா
ய்ப்பெத்தமாயுமுத்தமாயும் அவ்வான்மத்துவங்
கூறவுபகாரப்படாது.

அப்படியேயவனே இப்பிரதானஞ்சுதந்தரமா
ய்ச சம்பந்திக்கவுமுபகாரப்படாது. அவன்சந்நிதி
பெலத்தால் சம்பந்திக்கவும் நீங்கவும் வல்லபமு
டையதாகுமெனில், இதற்கோர்வல்லபம் அதினி
டமாகச்சித்திக்கின் பிரகாசத்தைவாதிக்கின்றஇரு
ள்போல, அதனைவாதிக்கின்றதாகாது. ஆனால்முற்
கூறிய ஆன்மபேதம் ஜடமன்று: விசேஷம்பொரு
ந்திய சித்துரூபங்களாற் சித்துலக்ஷணத்தைவிசே
ஷமாகப்பொருந்தியதனால் ஜீவர்கள் பின்னசொ
ரூபர்களாகின்றார்களெனலாம் அங்ஙனமாயினும
ஆன்மசொரூபமே விசேஷமா? அல்லது விசேஷ
த்தையுடையதா? விசேஷம் சித்திக்கில் அஃது சி
த்திக்கும். அப்படியேதானே தனக்குவிசேஷமாகி
யும்பவிக்கத்தகாது. இவ்வாதத்தில் ஆன்மாசிரய

தோஷமுதல் அனவஸ்தைவரை நீங்காக்குற்றமா கப்பவித்துக்கெடும். மேலும் அப்பேதம் விசேஷ ரூபமாகவொப்பில்அதற்கோருபகாரமுளதாகவே ண்டும். அஃதும் பின்னப்படுத்திக் காட்டிவைப்ப தைத்தவிர வேறுகாது. இங்ஙனமாயின் விசேஷ ம்நோக்கப்பட்டு ஆன்மதத்துவத்தை நீங்கி முன் போற் பிரதானத்தைச் சார்ந்துநிற்கும்.

ஆதலால்முத்தர்களின் அநுபூதியில் நிர்விகற் பமாகியபிரதானவுபாதி பெலங்கொண்டு பிரபஞ் சந்தோற்றுமையும், விகிர்தியாகிய வுபாதியின்பெ லங்கொண்டு பெத்தர்களுக்குப் பிரபஞ்சத்தோற் றமும் பார்ப்பதேயன்றி, அயம் ஞானசொரூபமா கி ஆன்மதத்துவத்தின் இயல்பாக ஆன்மபேதம்- அப்பேதமாகியவிசேஷம்-பிரபஞ்சம்- பிரதானம்- அதனாலுண்டாகியசம்பந்தம்- அதை முன்னிட்டு த்த பந்தமோக்ஷம்- இவ்வனைத்தும், தன்னினு பாதிநீங்கிநின்றவிடத்துக் காணப்படாததால்,அத னை யதிகாரியின் புத்தியையனுசரித்துப் பிரகார பேதமாய்க்கூறியதேயன்றி யிவ்வத்துவிதத்திற்கங் கியமாக அம்மதத்தர்களின்கருத்துஇலதேதான்.

அஃதெங்ஙனமெனில் பிரதீதியிற்கண்டபடி ஜடசித்துக்களைப்போக்கிய போக்தர்களாக நிரூபி த்து, போக்கியசம்பந்தம் போக்தர்களுக்கு அவி

வேகமூலமென்றும், அதனைநோக்காதுநிற்றல் அவர்களுக்குவிவேகமூலமென்றும், பிரதீதிசித்கண்ட ஜீவபேதங்களை பந்தமோக்ஷ விவஸ்தாநிமித்தமாகக்கற்பித்து அவர்களுக்குப் பரிச்சின்னத்தன்மை- கர்த்துருத்தன்மை- போக்திருத்தன்மை பெத்தத்தன்மை இவைகள் ஆன்மாஞன்ம அவிவேகமூலமெனவும், அபரிச்சின்னத்தன்மை-அகர்த்துருத்தன்மை-முக்தத்தன்மை- சச்சிதானந்தத்தன்மை-இவைகள் ஆன்மாவுக்கு சுவாபீகமெனவும்அப்படியே பின்னத்தன்மையும் சுவாபீகமெனவும், பிரதானஜீவர்களுக்கந்நியமாக தத்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தம் வெளிப்படையாய் நிரூபியாதுகொண்டு, அதில் லக்ஷியார்த்தமாகிய பரவஸ்துவின் லக்ஷணத்தை இத்துவம்பத லக்ஷியார்த்தத்திற்கு னையமைத்துக்கூறினர்களெனத் தெரியவரலாம். அன்றியும் சுருதிகூறியமஹாவாக்கியத்தின் பொருளாகிய இவ்வுபதேசலாபங்கூறப்படுங்கால் உபக்கிரம வுபசங்காரமெனும் லிங்கநியாயங்கொண்டு, அம்மஹாவாக்கியத்தின்பொருளையாலோசிக்க, வுபக்கிரமவாக்கியத்தில் காரணம் சித்தென்வும் உபசங்காரசமையத்தில் அதுநீயாகின்றாயென ப்பிரகாசித்த அவ்வாக்கியத்தின் பொருளான சேதனனுள சுவேதகேதுவுக்கு ஜடத்தன்மை சித்தித்

துநிற்கும்; ஏனெனில் அவர்களின் கோட்பாட்டில் ஜடமாகிய பிரதானங் காரணமானதால், அஃது அவ்வுபக்கிரமம் உபசங்காரமெனும் லிங்கத்தாற் கெடுக்கப்படும். சேதனன் ஓர்காலத்தும் எம்மதக் கோட்பாட்டின் உபதேசத்தாலும் ஜடனாகத்தகான். பின்னங்களாகிய ஜடசித்துக்களுக்கு அபேதம் எவ்வுபதேசத்தாலுஞ் சித்தியாது. ஆனால் அவர்களின்கருத்து இவ்விஷயத்தில் யாதெனப்பார்க்கில், முற்கூறிய லக்ஷண முடையபிரதானம் சர்வகாரணமாகவும் ஜடமாகவுங்கூறியதனால், ஜடவஸ்துவுக்குத் திரிபுடியின்மை சுபாவமானதால், அத்திரிபுடியின்றிய காரணவஸ்து நீயாகின்றாயென்ற உபதேசங்கிடைக்க, அப்பிரகாரமே யவ்வதிகாரி அவ்வநுபூதியையடைய அக்காலத்து அங்ஙனம் பிரகாசிக்கின்ற அவ்வநுபவம் சித்துரூபமானதாகவே விளங்குவதால், அதனையாராலுங் கெடுக்கக்கூடாமையால், அங்ஙனம் அநுபூதியையடைந்துபார்க்கின் இச்சாங்கியர்களுக்கும் இவ்வத்துவிதமேகருத்தென்று வெளியாகலாமென:

அப்படியேமாணாக்கனும் அவ்வண்ணம் அவ்வநுபூதியையடைந்து இந்நிரீசுரசாங்கியர்களின் கருத்தும் அத்துவிதமே தானென்று தெளிந்தான்.

முற்றிற்று.

ஐந்தாவது-பாகஞ்சேசுரசாங்கியம்.

மாணாக்கன்—பரமகருணாநிதே! இங்ஙனஞ்சேசு ரசாங்கியத்தின்கருத்தையும் உபதேசித்தருளவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்க:

ஆசிரியர்—பிரகிருதியெனவும்புருஷனெனவுமிரண்டுதத்துவமுள. அதில்பிரகிருதிதத்துவம், தனதுசுபாவத்தாலுந் தனதுவிகிர்தியான வியாபாகத்தாலும் இருதிறமையுடையதாகி, அதில் முதற்யாகத்தால் அசங்கவுதாசீனசர்வஞ்ஞபரமேசுரனைச்சம்பந்தித்து, அவனது ஆதீனமாகியும் அவனும் தானுங் குணசக்தி விசேஷங்களால் வேறுபடத் தோற்றாமல் அவனதுவடிவைநீங்காதஆனந்தநிதியாய் வெளிப்படுத்தி மேவிநிற்கும். புருஷதத்துவம் அநாதிசித்தமாய் இருபிரிவுடையதாய் அதிலொருபிரிவு எக்காலத்தும் ஏகமாகியும் நித்தியமுக்தமாகியும் நியந்தாவாகியும் அபரிச் சின்ன சச்சிதானந்தாதியியல்புடையதாயுமுளதாகும். மற்றொன்று நிர்லேபமாகியுங்குணத்திரயமானவிகிர்தியால் பேதப்பட்டு கருத்தா போக்தாவாயுங் குணத்திரயங்களை சாதனத்தால் நீக்கிபரதத்துவத்தில் ஐக்கியப்படுங்கால் முக்தமாகியும் பவித்து நிற்குமென்றும், அதில் ஏகதேசியர்கள் புருஷன்கருத்தாவாகினும் போக்தாவாகானெனவும், மற்றும் ஏகதே

சியர்கள் அவன் போக்தாவாகினும் கருத்தாவா
கானெனவும், அதில்பௌடர்கள் கருத்தாபோக்
தா வென்பது குணபெந்தத்தைமுன்னிட்டேயன்
றி அவன் நிர்லேபனானதால் அவனைமுற்கூறிய வி
ருதன்மையும்பொருந்தாவெனவுஞ்சங்கேதித்துக்
கூறுவார்கள்.

இவர்கள் மதப்படி பிரகிருதிகுணத்தைவாதி
த்திடின் ஆனந்தம்பிராப்தமாக அப்பரவஸ்துவில்
லயமே மோக்ஷமெனப்படும். அஃதெங்ஙனமெனி
ல் தமசு—ரஜசு—சத்துவம்—சுத்தம் என்குணபேதம்
நான்குவகுப்புடையதாகும். அவற்றுள் தமசென்
பது தனுகரணாதிகளுக்குச்சோம்பல்நித்திரையாதி
களைக்கொடுத்து, சாதனங்களைமறைத்து, பாவவி
ருத்தியில் புத்தியைச்செல்லச் செய்யும் ரஜசென்
பது பகிர்முகமாகவும் அந்தர்முகமாகவும் அதிவி
யாபாரங்களைக்கொடுத்துத் தனுகாணாதிகளை அதி
ப்பிரவர்த்திக்கச்செய்யும். சத்துவமென்பது முற்
கூறிய இரண்டுகளையும் மிகுதிப்படாமல் பரியா
லோசனையுடன் அடக்கிப், பகிர்முகமாகியும் அந்
தர்முகமாகியும் லோகசாஸ்திரவிவகாரத்திலும் நீ
தியுடன் தவத்திலுமுயன்று பிரவிர்த்திக்கச் செய்
துநிற்கும். சுத்தமென்பது முக்குணங்களின் தொ
ழில்களையும் சம்பந்தியாமல் பரவஸ்துவில் ஆனந்

தோதயம் பிராப்தமாகும்படி கலக்கச்செய்து பிர
காசித்துநிற்கும். ஆதலால்தமோகுணத்தை ரஜோ
குணத்தாலும் அதனைசத்துவத்தாலும் நீக்கி, அத
னையுஞ் சுத்தத்தால்நீக்கவேண்டும்; இச்சுத்தத்தா
லேயே பரவஸ்துவின் பிராப்தியுண்டாகும்.

இக்குணங்கள்நீங்கும் கிரமமேதெனில் அந்த
ர்முகமாகியும் பகிர்முகமாகியும் தனுகரணாதிகள்த
மத்தின்வழியால்பந்தப்படுங்கால், இருவழியாகியு
ம் ரஜசின்பெலங்கொண்டு தனுகரணாதிகள் பிரேரி
க்கப்பட்டு, வியாபாரமிகுதியையடைய அதின் வ
லிமையால் சோம்பல் நித்திராமுதலிய துற்குண
ங்களும் அப்படியே விவகாரமிகுதியின் நிமித்தமா
க நீதிவிரோதமான அதிபாவச்செய்கைகளும் நீங்
கிவிடும். அங்ஙனம்நீங்கில் விவகாரமிகுதியில் எப்
படியேனும் பாவஞ்சம்பவிக்குமாதலால், இவ்விர
ஜோகுணத்தைநீக்கும்பொருட்டு சத்துவத்தினதி
க்கத்தால்பிரவர்த்திக்கின், அவ்விடத்துவிவகாரமி
குதிநீங்கி அதின்வழியேசம்பந்தியாநின்ற துக்கமு
ம்நீங்கியொழித்தலுடன் தவமுதலியநன்மார்க்கமு
ண்டாய் அதனால் ஆந்தரமாகியும் பாகியமாகியும்
உள்ள மறதியும் விக்ஷேபமும் அதன்பயனாகியமு
ற்கூறியவிஷயங்களும் நீங்கிவிடும். அங்ஙனம் நீங்
க நிர்வியாபாரமான வுபேக்ஷையைப்பொருந்திய

விவேகசாதனமான அச்சத்துவங்கிடைத்தபடிமுற்கூறிய இரண்டுகுணங்களுஞ்சாராமல்அவைகளைச்சேதித்து, பின்பு புருஷார்த்தத்தையடையுமாறு வைராக்கியாதியுத்தமசாதனங்களை அதன்வழியே வர்த்திக்கச்செய்து அவ்விவேகத்தால்விஷயங்கள் பெந்தகாரிகளெனவும் நிர்விஷயம்மோக்ஷகாரியெனவும் அஃது சுத்தத்தின்வழியாகவே பிராப்தமாகுமெனவும் அஃதுஞ் சத்குருவின் கிருபாநோக்கத்தாலேயே சித்திக்கவேண்டுமெனவும்யூகத்தையுண்டாக்கியவரை ஆசிரயிக்கச்செய்து, அவரால் உபதேசிக்கப்பட்டவுபதேசத்தால் புருஷார்த்தத்தை சுத்தத்தின்வழியாகவடைவிப்பித்துநிற்கும்.

அவ்வுபதேசக் கிரமமாவது—கீழ்க் கூறியசாதனங்கள்பொருந்தியமாணுக்கன் சத்குருவின் சரணகமலங்களில் சரண்புகுந்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென, ஆசிரியர்நிர்ப்பீஜமெனவும் சபீஜமெனவுமிரண்டுதாரணையுள. அத்தாரணையால் குணபெந்தம் நீங்கி முக்தனாகலாம். அவற்றுள் சபீஜமென்பது தொண்ணூற்றாறு அங்குலம் பொருந்தியவித்தேகத்தில் ஆஞ்ஞையெனுமோரிடமுள்ளது. அவ்விடத்து பரமான்மா எங்கும் பூரணமாயினும் விசேஷித்துப்பிரகாசித்து நிற்பான். அதனைதிவ்வியசற்குருவினால்தரிசிப்பிக்கின்றேமெனத்திருக்கண் சாத்த;

அப்படியேமாணாக்கனும் அநேககோடிசூரியசங்காசமாகிய அங்குஷ்டமாத்திரஜோதிர்லிங்கத்தைக்கண்டு முற்கூறியசாதனத்தால் அதில்பரவசனாயி லயிக்க, இவன் திருஷ்டா—இஃது திருசியம்—இஃது தரிசனமெனத் தோற்றம் நீங்கி லக்ஷிய மாத்திரமாகச் சேவிக்க, அக்காலத்து சுத்தத்தின்மிகுதியால் ஆனந்தம் பிராப்தமாக பின்பு அதினின்றும் பகிர்முகனாகி, "நான்கிருதார்த்தனானேன், உமது கிருபையால் ஆனந்தரூபனானே னென்" விஞ்ஞாபிக்க; ஆசிரியர் நமதுபார்வையால் வஸ்துநிலைமை ஆனந்தரூபமாய்பிராப்தமாயினும், அதுநிர்ச்சேஷமாய்குணபெந்தத்தைநீக்காது. ஆதலால் சாவதான சித்தத்தோடுங்குணத்திரயங்களும் உதிக்கவிடமற்று அன்னிற்காய்ந்த அயம்போல லக்ஷியத்திற்குவேறாகாமல் அதுமாத்திரமாகவேநிற்பாயாகவென; அப்படியேமாணாக்கனும் அங்ஙனம்நிற்பதற்குபாயம்ஏதென வினவ;

அந்தர்முகமாயாவது பகிர்முகமாயாவது ஒருதொழி லுதிக்கவேண்டுமானால், பிரயோசனத்தைமுன்னிலைக்கொள்ளாமல் உதிப்பதில்லை. ஆதலால் இவ்விலக்ஷியத்திற்கு அந்நியம் யாவும் குணத்திரயங்களின் விகாரமானதாலுந் துக்கத்தையே கொடுப்பதாயிருப்பதினாலுஞ் சர்ப்பத்தை சர்ப்ப

மெனத்தெரிந்தவன் அநர்த்தகாரியான அதனை ஓர்காலத்தும் அணுகாததுபோல, இருவகையாய்க் கூறியதொழிலையும் அங்ஙனமேவிவேகத்தால் நீக்கின், அவைகள் உதியாமல்நீங்கும். அங்ஙனம்நீங்க லக்ஷியமுஞ் சுத்தத்தினுதவியால் இச்சாதகனுக்கு வேருகப்பவியாமல், அங்ஙனமேபிரகாசிக்கும். அங்ஙனம் பிரகாசிக்க ஆவரண விக்ஷேபங்க ளில்லாமையால் திரிபுடியின்றிய்சுத்தத்தின்தன்மைமேன்மேலும்விருத்தியாய்நிற்கும். அவ்விடத்து பிரதிபந்தமின்மையால்ஆனந்தமலக்ஷியாகாரமாகவே அபரோக்ஷப்படும்.இச்சாதகனும் அவ்வடிவைமேலாணீங்காப்பயனுகக்கொண்டுதன்மய மாகவேபிரகாசித்துநிற்பான். ஆனந்தமயமாகப்பிரகாசிக்க முற்கூறியலக்ஷியத்தின் ஐக்கியம் நீங்கி, ஆனந்தமாத்திரமாகவேயநுபவத்துக்குவரும். பின்புஅவ்வதிகாரி அவ்வானந்தவடிவையே லக்ஷியமாகக்கொண்டு முற்கூறிய விலக்ஷியத்தை முன்னிலேப்படாமல்நிற்கவேண்டும். அங்ஙனம் நிற்கில் ஆனந்தாநுபவத்தைவெளிப்படுத்தாநின்றஅச்சுத்தமும் முன்னுரைத்த இலக்ஷியத்தை நீங்கியானந்தமயமாகச்செய்ததுபோல, இப்போது அவ்வானந்தத் தன்மையை நீங்கி தானும் அத்தன்மையோடு நீங்கிநிற்கும். அக்காலத்து இச்சாதகன் ஆனந்த மாத்திரமாகவே

சேஷித்துநிற்பான்; அவ்விடத்தும்வாசனைவசத்தால் சுத்தமுதிக்க அதனிமித்தமாகச்சத்துவம், அதனிமித்தமாக இராஜசு, அதனிமித் தமாகத் தமசு, இவைகள்பரம்பரையாய்சூக்ஷமமாகியுங்காரணமாகியுமுள்ளதிரிபுடிரூபமாய்ப்பவித்துநிற்கும். அதற்கவசரமின்றி அதிசாவதானமாய் ஆனந்த மாத்திரமாகநிற்கவேண்டுமென ஆசிரியர் உபதேசித்தார்.

அப்பிரகாரமே மாணாக்கனும் நிதானத்துடன் அந்நிலைமையினின்று பரிசோதிக்குங்கால், ஆசனரூடனாகி லக்ஷியத்தைப்பொருந்தி சுத்தத்தின் மிகுதியால் ஆனந்தமயனாய்ப்பவித்து, அப்படியே அத்தன்மையையும்நீங்கி ஆனந்தமாத்திரமாக சேஷித்து, அதில்வாசனையால் ஆனந்தத்தன்மையையதிசூக்குமமாய்க்கண்டு, அதனை புசித்திருக்குங்கால் அதிலுதித்த ஆனந்தத் தன்மையை முன்னிலைக்கொள்ளாநின்ற சுத்தம், திரிபுடியின்றியதிரிபுடியாதலால் அதின்ஞேயம் ஞானமிரண்டுமதனை நீங்குங்கால் ஞாதுருவெனும் தமோபாதிமேலிட சொரூபப்பிராப்திக்குச்சரியான நேர்மையுடைய லயமுண்டாய் சுழுத்தியையடைந்துவிடுவானெனநிரணயித்து, அதற்குநிமித்தமும் சமர்த்தியில் தமசின் வியாப்தியுள்ளதாயின் ஆசனத்திலுடல் அசுவாதீனமாய்ப்பவிப்பதேதான் என நிச்சயித்தான்.

அப்படியே அணுமாத்திரமேனும் அந்நிலைமையநுபூதிதிசையில் காக்ஷிப்படுமாறு நோக்குதல்ஜநிக்கில், அஃது சத்துவத்தின் ஸ்பந்தமெனவும் அஃதுசமாதிக்குபகாரமாயினும் அதனைப்பூரணமாகப் பலிக்கச்செய்யாததால் விரோதியாகுமெனவும் அதற்கும் இஃதுகுறிப்பெனவும் அறிந்தான். அக்குறிப்பின் தன்மையாவது ஸ்பந்தமென்பது சலநமாதலால் ஓர்சலநமுமில்லாத அநுபூதியில் முன்னிலைக்கேதுவாகியகாண்டல் உண்டாகவேண்டுமானல் சலநமின்றிக்கூடாது. அச்சலநம்பொருந்திய சத்துவம் அச்சலநசக்தியால் காண்டலின்வாட்டத்தைப்பொருந்த ஆதாரமாகியவஸ்துவையும் அடையாமல் அப்படியே லக்ஷியத்தையும்பொருந்தாமல் முற்கூறியதமசையடைந்து விழிக்குங்கால் நிலைமையைத்தவறினகுற்றம் பொருந்தினவனுகச்செய்ய, அதன்மூலமாய்த் துக்கமுதித்துநிற்கும். அப்படியேமுற்கூறிய காண்டலால் லக்ஷியம் காக்ஷிப்படுதிக்கக் காண்டல் காண்பான் இவ்விருதன்மையையுமறைத்து காட்சியைமேலாகமேவச்செய்து அக்காண்டல்நிமித்தமாகவே ரஜசின்சலநாதிக்கத்தால் லக்ஷியத்தின் குறிப்பையும் குணசக்திவைசித்திரியங்களையும் அறிவித்து, அத்திசையில் சலநாதிக்கத்தாலுண்டாகிய ராஜசஅச்

சலநத்தை க்ஷணமாத்திரம்ஸ்தம்பிக்கச்செய்து அதனிமித்தமாகச் சொப்பனவஸ்தையை யுண்டாக்கி லக்ஷியச்சுதிவருவித்துநிற்கும். ஆதலால் காக்ஷிகாண்டல் காண்பான் எனும் தன்மைபொருந்திய முக்குணங்களையும். அவற்றி னியல்போடுங்கண்டு வஸ்துவை காட்சிப்படுத்தாமலும்தன்னைக்கர்த்தாவாகக்குறியாமலும் காண்டலுறியாமலும் லயத்தின்மிகுதியால் ஆசனச்சுதிவராமலும் பாவனைநீங்கிநிற்பதுவே சமாதி சித்திக்குமேலானசாதனமெனத்தெளிந்து அவ்வாறே அச்சாதனங்கொண்டு ஆனந்தாநுபூதியை நிலைபெற அடைந்து அதனை அடைந்தவாறே யாசிரியரிடமாய் விஞ்ஞாபிக்க அருளுவார்.

இங்ஙனம் அநுபூதிஅடைந்திருப்பினும் முற்கூறிய குணசலநமாம் பிரதிப்ந்தமுதிக்க நிமித்தமுளது. பஞ்சவிஷயங்கள் சமாதிதிசையில் கருவிகளின் வழியாகக் குணங்களையடுத்து அவைகளை சலிக்கச்செய்து லக்ஷியச்சுதி வருவித்து நிற்கும். ஆதலால் கருவியின்வழியே பாஹியகுணங்களாகியசப்தாதி கிரகிக்கப்படாமல்நிற்கும் பொருட்டு புத்திரிகையின்செவிமுதலியகோளகங்களை விஷயக்கிரகணசாமர்த்தியமறச்செய்யவேண்டுமென அருள, மாணாக்கன் அப்படியே சமாதிக்குத்தொட

ங்குங்கால் கருவிகோளகங்களின் சப்தாதிகிரகண சாமர்த்தியநிக்கிரகம் இருபிரிவுடையதாயிருக்கின்றதெனத்தெளிந்து வியாக்கிரத்தை முன்னிலைக்கொள்ள மரணபயநிமித்தமாம் அங்ஙனமே மூர்ச்சிக்க அக்காலத்து பிராணசலநத்தோடும் கருவிவல்லமையும் ஒடுங்கி பிரேதசமானமாகப் பவிப்பதுபோல, இவ்விடையங்களின்முன்னிலை யித்தன்மையதென அதனைமரணத்திற்குமேலாலமிருத்துயுவெனவுதிக்கும் தீவிரவிஷயதோஷதரிசனம் திடதரமாயின் அஃது ஓர்பிரிவாகுமென்றும், அப்படியே சலநமின்றி கருவிகளின் விஷயக்கிரகண வல்லபம் சித்தியாததால் அச்சலநம் பிராணவாயுவினிடமாகியும் மனத்தினிடமாகியும் பவிப்பதனால் அக்கோளகத்தானங்களினின்றும் பிராணசம்பந்தத்தினையும் சூக்ஷுமசலநரூபமான மனதில் அடக்கி யதனையும் வரிசையாகவே குணங்களிலடக்கி யவைகளை சுத்தத்திலடக்கி யதனை ஆனந்தத்தன்மையி லடக்கி ஆனந்தமாத்திரமாக்ச் சேஷிக்கச் செய்து அவ்வானந்தமாத்திரமாகமுற்கூறியபிரகாரம் நிர்வாசனையாய்ப்பிரகாசிப்பதேமற்றொருபிரிவாகுமென்றும் கண்டு, விஷயகிரகணசாமர்த்தியத்தை வேரோடும்வெட்டி ஆனந்தமான அந்நிலைமையை அழியா அநுபூதியாய் அடைந்தான்.

சபீஜயோகத்தால் நிலைமையுற்ற அம்மாணாக்கனுக்கு நிர்ப்பீஜயோகத்தையும் ஆசிரியர் அருளுவார். சாதகன் ஆசனாரூடனாகப் பவித்து கருவிகளின் விஷயங்களை நீங்கி மனமும் நிர்வியாபாரமாகப்பவித்து யாதொன்றையுமுன்னிலைக்கொள்ளாமல்நிற்க, அத்திசையில் கருவிகளில் பாஹ்யவிஷயங்கள் கிரகிக்கப்படாததால் ஜாக்கிரமுமன்று: மனம் ஓர்பொருளையும் முன்னிலைக்கொள்ளாததால்சொப்பனமுமன்று: ஆசனாரூடனாயிருப்பதால் சுழுத்தியுமன்று: இவ்வாறுமூன்றவஸ்தையும்நீங்கியதாயும் சூநியமாகமுந்நிலைப்படாததாகியும் பவிக்க, அவ்விடத்துலக்ஷியமாகியபீஜமிலதுகொண்டு நிர்ப்பீஜமெனப்படும் அங்ஙனமாயினும் அஃது அநுபவமாகச் சித்தித்திருப்பதால் அச்சம்பந்தங்கொண்டே நிர்ப்பீஜயோகமெனப்படும். இங்ஙனம்தாரணைசெய்யமுக்குணங்களு முதிக்கவல்லபமற்று நசித்துவிடும். சுத்தத்தின்மிகுதியால் ஆனந்தம் அபரோக்ஷமாகஅநுபவத்துக்குவரும், அதனையு முன்னிலைக்கொள்ளாமல் நிற்கின் அவ்வானந்தத்தன்மையும்உதிக்கவிடமின்றிசுத்தத்தோடும் நீங்கிவிடும் அவ்வானந்தமிருந்துபிரகாசிப்பதுகொண்டு சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகும். இவ்வநுபவம் எக்காலத்தும் நீங்காமல் பவிக்குமாறு இந்தாரணை மெ

ன்மேலும் ஆசிரயிக்கத்தக்கது. குணங்கள் விஷய ங்கள் இவைகள் பிரதிபந்தமானதால் அஃதுஉதி யாமலிருக்கும்பொருட்டு சபீஜயோகத்திற் கூறி யகுணமுதலியநிராகரணம் இவ்விடத்தும் சமான ம் என அருளியபிகாரம் அடைந்துமாணுக்கன் கி ருத்தார்த்தனுகிறுன் என்பது இச்சாஸ்திரசம்பிர தாயம்.

இதில்பிரகிருதி அதன்குணம் இவைகளின்ச ம்பந்தத்தையுடையபுருடர்களின்பரன்பிரகிருதிச ம்பந்தத்தால் நித்திய முக்தனெனவும் மற்ருெருவ ன்நிர்லேபனுயினுங் குணபெந்தத்தால்பெத்தனெ னவுஞ் சமாதிசம்ஸ்காரவிசேஷத்தால் குணபெந் தம்நீங்கில் முக்தனென்னவுங்காணப்படுவதில், அக் குணபெந்தம் நிர்லேபனுகிய அப்புருடனையெங்ஙன ம் பெந்தப்படுத்தியதென நோக்கில், நிர்லேப மாகிய ஆகாசம் ஓர் * குணங்கொண்டு பெந்தப்ப ட வுபகாரப்படாததுபோல நிர்லேபனுகிய இப்பு ருடனும் அங்ஙனமாகத்தகான். குணமெனுங் கயி ற்றால் ஆகாசம்பெந்தப்படாவிடினும் சப்தமெனு மோர்குணத்தால் சம்பந்தமுடையதாகிக்குறிக்கப் படுவதுபோல இவனும் அங்ஙனமாகலா மெனில் சப்தம் ஆகாசத்தின்குணமாதலால் அஃதுகூடும்

---

* குணம் — கயிறு.

அவைபிராகிருதியின் குணங்களாதலால் இவனைச்ச
ம்பந்தியா. ஆன்மாவின் குணமாயின் ஆகாயம்போ
ல்ஜடமாவான். அங்ஙனம் ஆயின் குணபெந்தத்தா
ல் துக்கமும் சமாதிசமஸ்கார விசேஷத்தாற்கிடை
த்த ஆனந்தப்பிராப்தியும் ஜடமாகியகடத்தையணு
காமைபோல அவனை நீங்கிநிற்கும். அப்படியே கு
ணங்களை பெந்தப்படுமாறு சம்பந்தித்தல் அதனை நீ
க்குமாறு சாதனத்தையடைதல் அதன் பெலத்தா
ல் பெந்தம் நீங்கி முக்தியடைதல் இவ்வனைத்துந்
தொழிலானதால்ஜடமேயாகும். சித்தன்றிமற்றொ
ன்று நிர்லேபமாயிராது. மேலும் முக்தி பெந்தம்
இவ்விரண்டும் சித்திக்குங்கால் அவைகளுக்கு இப்
புருடன் அந்நியனாகவிருந்து நோக்கவேண்டும். அ
ங்ஙனம் நோக்கின் எவன் ஆதீனமாயிவ்விரண்டும்
கடாதிகள்போல்அசுவதந்திரமாய்ப்பிரகாசிக்கின்
றவோ இவைகள்திருஷ்டாவாகிய அவனையெங்ங
னஞ்சம்பந்திக்கும்.

இப்பிரகாரமே புருஷபேதமுஞ்சித்திக்கவல்ல
மையற்று ஓர் புருஷதத்துவமாகவே பவிக்கும். ஆ
தலால்சாதகர்கள்சாதனங்களை வருத்தத்துடன்சா
திக்க வேண்டுமென்றகருத்துக்கொண்டு இக்குண
பெந்தத்தையுண்மையாகவே நிர்லேபனாகிய ஆ

ன்மாவைச்சம்பந்தித்ததெனக்கூறியதேயன்றிவே றில்லை.

மேலும் கர்த்தாவாகினும் போக்தாவன்றெனவும் போக்தாவாகினும் கர்த்தாவன்றெனவும்கூறியதில், தன்னைக் கர்த்தாவாய் நோக்கித் தன்னில் போக்துருத்தன்மையை நீக்கவேண்டும். அப்படியே மற்றொருரூபாகமுமாகும். இங்ஙனம் ஆகின்கிரிக்கப்படவும் நீக்கப்படவுங்கூடிய கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவங்கள்ஜடமாகிச்சம்பந்தியாமல்நீங்கும். அன்றியும்புருடன் கர்த்தாவாயாவது போக்தாவாயாவது இருக்கின், அத்தன்மை அவனதுசொரூபலக்ஷணமாய்மோக்ஷதிசையிலும் நீங்காமலிருப்பதாய் அந்நிலையைக்குற்றமுளதாகச்செய்யும் ஆதலால்நிர்லேபனாகிய சித்துரூபபுருடனிடமாயா தொன்றுஞ்சம்பந்திக்க நிலைபெறாது.

புருடனைச்சம்பந்தித்து பெந்தப்படுத்தாவிடினும் இத்துவைதஞ்சத்தியந்தானேவெனில்; அங்ஙனமாயின் இத்துவைதப்பிரபஞ்சம் எதினிடமாயுதித்துப்பிரகாசித்தொடுங்குகின்றதெனஆலோசிக்கின், இச்சித்து ரூபனாகிய புருடனைத்தவிரவேறொருவருமில்லை. அவனிடத்து இப்பிரபஞ்சமுதியாது; உதிக்கில் காரியகாரணத்துவம் நிரூபிக்கவேண்டும்: அஃதோகூடாதென்பதில் வஸ்துநிர்க்குணமெ

ன்பதேயசனிபாதம்போலக்கர்ஜித்துநிற்கும். ஆ! ஆ! இத்துவைதந்திருப்பக்காணவிடமின்றிபுருடார்த்தத்தையடைவிக்கவந்த இச்சாஸ்திரத்தின்கருத்து, அத்துவைதத்தை சத்தியமாக உறுதிப்படுத்துந் தன்மையுடையதாமோ? ஆகாது. ஆதலால்இச்சேசுராசாங்கியத்திற்குஞ் சூக்குமமாக ஆலோசிக்கின் இவ்வத்துவைதமே தான்கருத்தெனஃ அவ்வாறே மாணாக்கனுஞ் சபீஜ நிர்ப்பீஜ யோகங்களாலும்அத்வைதந்தன்னையேயெனக்கண்டு இம்மதமும் அத்துவிதாவிரோதமெனத்தெளிந்தான்.

முற்றிற்று.

௬-வது பாகம்பௌத்தமதம்.

மாணாக்கன்—ஆசிரியர் உரைத்தருளியபிரகாரம் மேற்கூறிய மதங்கள் சங்கேதபேதத்தால் வெகுபேதமுடையவையாய்த்தோற்றினும் ஆராய்ந்தறியுங்கால் அத்துவைதசித்தாந்தமாகியவொன்றேயவற்றின்உட்கருத்தெனவோர்ந்துபுறமதங்களின் கொள்கையும் அறிய அவாவுற்று பௌத்தமதசம்பிரதாயத்தை அருள்செய்யவேண்டுமென் றடிபணிய:

ஆசிரியர்—பஞ்சஸ்கந்தமெனவும் க்ஷணிகவிஞ்ஞானமெனவும் ஆலய விஞ்ஞானமென்வுஞ் சிலசங்கேதமிம்மதத்திலுண்டு. பஞ்சஸ்கந்தமெனுப்

ஞ்ஞானேந்திரியபஞ்சகமாகும். க்ஷணிகவிஞ்ஞான மென்பது க்ஷணே க்ஷணே உண்டாய்மறையாநின் றபுத்தியாகும். ஆலயவிஞ்ஞானமென்பது தீபத் தினுண்டாகியசுவாலைகள் கணந்தோறும் உண்டா ய் நாசமடைவதாயினும் அந்த இந்த தீபச்சுவாலை யென்றுப்பிரத்தியபிஞ்ஞைப்படுவதால் அந்நீதி கொண்டு ஜாத்திச் சுபாவித்தால் நித்தியமேயாதலால். அவ்வி ஞ்ஞானத்தன்மையேயாகும். இக்ஷணிக விஞ்ஞா னமாகிய ஓர் பாகமே பஞ்சஸ்கந்தமெனும்பரிணாம த்தையடைந்து அப்படியே பஞ்சவிதியாய்த்தோற்ற முடையஸ்தூலப்பிரபஞ்சமாகிப்பரிணமித்து நிற் கும் ஆதலால்பிரபஞ்சங்காரியமாகும். க்ஷணிகவிஞ் ஞானங்காரணமாகும். காரணத்தின்குணமேகாரி யத்திருக்குமாதலால் க்ஷணிகவிஞ்ஞானத்திலுள் ளவுற்பத்திநாசங்களைபேதத்தால் சித்தித்திரு ப்பதுபோல், இப்பிரபஞ்சமும் க்ஷணந்தோறுங்கி ரமமாய் உற்பத்திநாசங்களைப்பொருந்தி நிற் கும். இவ்விஞ்ஞானமே யான்மாவென்னப்படும். வி ஞ்ஞானமாகிய புத்தியே எவர்களுக்கு ஆன்மா வோ அவர்கள் பௌத்தர்களெனப்படுவார்கள்.

அங்ஙனம் பிரபஞ்சம் க்ஷணபங்குரமாகிய அ நித்தியவஸ்துவாதலால் அதனையபிமானித்தல்பந் தமெனவும் அதனை நீங்கிசரமவிஞ்ஞானப்பிராண

மாகியஸ்திதியின் பிராப்தியேமோக்ஷமெனவும் ப
ஞ்சஸ்கந்தங்கள் விடையங்களை முன்னிலைக்கொள்
ளக்ஷணிகவிஞ்ஞானமாகிய புத்தியதன்வழியேயெதி
டகநீதிவிரோதமாய் விடையங்களைப்புசித்தல் பாத
வமெனவும நீதியாய்பபுசித்தல் புண்ணியமெனவு
ம் இவர்கள்கூறுவதில் கணந்தோறும் புதுதாப் ப
டுகின்றவிஞ்ஞான்பின்னஸ்வோத்தரமாய் இல்லா
தசரமவிஞ்ஞானமாத்திரான் கிதியையடைவதேமு
டிந்தநிலைமை. அதின்பிராப்தியின்பொருட்டு இப்
புத்தியின் சுபாவமான உற்பத்தி ஸ்திதிநாசங்களை
யெதிரிடாமல்நிற்கில் அவைகள் அவ்விடத்துபபரி
ணமவல்லபத்தைநீங்கிவிடும். அஃதுநீங்க அக்கா
ரணமாகியக்ஷணிகவிஞ்ஞானம் விஞ்ஞானசத்தை
யிலடங்கி நசித்திடும். அங்ஙனமேயதன் பரிணம
மாகியகுணகுணியான பிரபஞ்சரூபகாரியமுங்கா
ரணகுணம் நசித்ததுபோலநசித்துவிடும். அப்படி
யேபஞ்சஸ்கந்தமும நசித்துவிடும். இங்ஙனங்கார
ணகாரியமாகியவிஞ்ஞானபரிணமம் நீங்கின் இன்
மையையெதிரிடாமலும் இனியோர் உதிப்புவிஞ்
ஞானரூபமாகவருமாறுநேரிடாமலுமுள்ளஸ்திதி
அநுபவமாயிருப்பதால் அவ்வநுபூதியேஜாத்திகசு
பாவமானசரமவிஞ்ஞானநுபூதியாகும். அவ்வநு
பூதிநீங்காமலிருப்பதேமோக்ஷமெனப்படும்.

இந்நிலையை யிவ்வாறே யடைந்துபார்க்கின், அவ்விதம்பிரகாசிக்கின்றவிருத்திக்கு அந்நியமாய் ஒருதிருஷ்டாவாகியசித்தைநிரூபித்துநிற்கும். மேலுந்தனக்கந்நியமாகியுந் தனக்காதாரமாக வொரு விஞ்ஞானமிலதாகியுமுள்ளசரமவிஞ்ஞானத்தின் ஸ்திதியேபுருஷார்த்தமாயின்; அவ்வாறே அவ்வநுபூதி யுண்டாகுங்காற் கூறிய லக்ஷணப் பிரகாரம்நிஷேதஞ்ஞான ப்பிரதியோகிகமாகவேசித்திக்கும். அவ்விதசப்பிரதியோகிகஞான லக்ஷணம்பொருந்திய அவ்விஞ்ஞானமுள்ளபடியநுபவத்துக்கு வரக்காட்சிப்பட்டு, பிரபஞ்சம்போல அநித்தியத்தன்மையைப்பொருந்தித்தனக்கொருகாரணத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கும். அங்ஙனமாயின் விகார நிர்விகாரத்தன்மைகளையெதிர்டாத எக்காலத்துமொன்றுபோற்பிரகாசிக்கின்றசுயஞ்சித்தைத்தவிர அவ்விடத்துவேறுகாரணமில்லாததால், அச்சித்தையே சாதகர்களுக்குலெருவாய்ப்பிராப்தியாகும்பொருட்டுசரம விஞ்ஞானமெனுமோர் பதவியைநிரூபித்து அதனையேபரகதியாகக்கூறினார்கள்

மேலும்இச்சரமவிஞ்ஞானமென்றது இக்ஷணிகவிஞ்ஞானத்தின் ஆரம்பமுதல் அவசானம்வரையுள்ளபின்னபின்னமாகியஸ்பூர்த்திகளில்ஒன்று? அல்லது அவற்றிற்கந்நியமாகி அவசான சமையத்தி

ல் பவிக்கின்றதா? அல்லது முன்னமேயிருக்கின்ற
தா? எனப்பார்க்கின், இக்ஷணிக விஞ்ஞான பரம்ப
ரைக்குளொன்று யிருக்குமாகில் மற்றவை தனது
காரணமானதால், அக்காரணகுணத்தை இஃதும்
பொருந்தியநித்தியமாய்நிலைபெறுமல்நீங்கிவிடும்.
அங்ஙனம்நீங்கில் தனக்குக்காரணமாயுள்ள ஓர் வி
ஞ்ஞானம்நசிக்கத்தான் உற்பவித்ததுபோலஅக்கு
ணம்பொருந்தியதனது நாசம் நேரிடமற்றொருவி
ஞ்ஞானம் அவசியமுதிக்கவேசெய்யும் மேலும்க்ஷ
ணிகவிஞ்ஞானபரம்பரைகளுக்குவேறாகி அவசா
னத்தில்பவிக்கின்றதாயின் அதற்குக்காரணம் வே
ண்டும். இக்ஷணிகவிஞ்ஞானபரம்பரையே காரண
மாயின்முற்கூறியகுற்றமேநேரிடும்.மற்றெக்காரணம்
ஒப்பிலும். அப்படியே அந்நியமாயும் எக்காலத்தி
லுமுள்ளதாகியுங்கூறில் சுயஞ்சித்தாகிய அத்துவி
தசொரூபத்திற்கு வேறாயிறி அனாத்மத்தன்மை
பொருந்திநீங்கிவிடும். ஒருவிஞ்ஞானம் உற்பத்தி
யாகாமலிருப்பதற்கும்யாதொருசுருதி யுக்தி யநு
பவமெனும் ஆதாரங்காணப்படாததினால் அஃது
அம்மதத்தில் நிரூபிக்கப்படாமலுமிருப்பதனால்அ
வர்கள்கருத்திலும் நிர்விசேஷ அத்துவிதீயசுபாவ
மேயுளதாம்.

ஆனால்முற்கூறியசரமவிஞ்ஞானந்தனக்குப்பர

வங்களாகிய விஞ்ஞானங்கள்போலன்று. விசேஷ
முடையதாகும். அவ்விசேஷமாவது அதன்சொரூ
பலக்ஷணத்தையெம்மார்க்கத்தாலுங் கண்டிக்கக் கூ
டாததன்மையேயாமெனில், அவ்விசேஷம் அவ்வி
ஞ்ஞானத்துக்கந்நியமா? அல்லதுதானே தனக்கு
விசேஷமா? தனக்கந்நியமாயின் தான்சித்தித்து வி
சேஷஞ்சித்திக்கவேண்டுவதால் அந்நியோந்நியா
சிரயதோஷமும்; தானேதனக்குவிசேஷமாயின் சு
வாத்மாசிரயதோஷமும்; மற்றொரு விசேஷத்தை
யபேக்ஷிக்கில் சககிரகாபத்தி அநவஸ்தாப்பிரசங்க
முதலியபெருங்குற்றமும்; முறையேநேரிடும்.

மேலும் க்ஷணிகவிஞ்ஞானத்தின் பரம்பரை
களில் ஆதிமங்களான சிலவிஞ்ஞானங்கள் துறவு
முதலியசாதனங்களைச்சாதித்ததுகளாகி. அதன்ப
யனாகிய புருஷார்த்தத்தை சரமவிஞ்ஞானம் அ
டைவதாயின், ஒருவன் செய்தநன்மை தீமைகளை
மற்றொருவன் அடைவதுபோல் அநீதியாகும்.மே
லும் பஞ்சஸ்கந்தத்தின்வழியாகவிஞ்ஞானமெனு
ம் ஆன்மாவினால்செய்யப்பட்ட அம்மதசம்மதமா
னநன்மைதீமைகள், அவற்றின்பலத்தையவனுக்கு
ஊட்டிவித்துத்தேகநீங்கியதின்பின் அவ்வான்மா
வுக்கு ஜநித்தலில்லாததால் புசித்தசேஷமான அக்
கருமங்கள் தன்பலமாகிய ஜன்மத்தை [illegible]

வல்லபமுடையதாகி மற்றோர் ஆன்மாவைச்சம்பந்தித்து ஜநிப்பிக்குமென்பது அம்மதத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதால் அஃதும் முற்கூறியபிரகாரம்பெருங்குற்றமாகப்பலிக்கும்.

ஆதலால் அவ்விடத்து அத்தீபச்சுவாலைபோலென்று ஜாத்திக சுபாவமான ந்யாயங்கொண்டு போதித்திருப்பதில், விஞ்ஞானமயமாகிய ஆன்மாவினிடத்தில் அநித்தியத்துவம் க்ஷணிகவிஞ்ஞானனென்ற சங்கேதத்தால் அச்சாதகர்களுக்குத்தோற்றாமல், அந்நியாயத்தால் நித்தியத்துவம் தோற்றுமாறு அங்ஙனம் சங்கேதித்திருப்பினும், அம்மதத்தின்கருத்து அதனாலேயே யான்மா நித்தியனென்பதைஸ்தாபித்ததாகும். காரியவஸ்துவாகிய பிரபஞ்சம் அநித்தியமென்பதை ஸ்தாபிக்கவேண்டிக்காரணமாகிய க்ஷணிகவிஞ்ஞானத்தை அநித்தியமாய்க் கூறப்பட்டிருந்திடினும். அப்பரம்பரைகளின் ஜாத்திகசுபாவமே அவ்விஞ்ஞானமாகிய ஆன்மாவுக்கு நித்தியத்துவஸ்தாபகமாகக் காணப்படுவதால் ஆன்மா ஞானரூபனெனவும், நித்தியனெனவும் சாதகர்களறியும்பொருட்டு அதிலேகுவாகத்திருசியமாகத்தோற்றிய விஞ்ஞானம் ஆன்மாவெனவும், பூர்வங்களான விஞ்ஞானம் நீங்கினும் உத்தரமாக ஓர்விஞ்ஞானமுதியாவிடினும் சா

மமெனும் ஓர்விஞ்ஞானத்தைநிலைபெற நிரூபித்த
துகொண்டு, முற்கூறியகுற்றங்கள் அப்புருஷார்த்
தத்தைச்சாராமலிருக்கவேண்டி, அத்துவிதியசின்
மாத்திரசொருபமேயவர்கள்கருத்திலும் உளதா
குமெனத்தெரிவித்ததேயன்றிமற்றின்றென்றருள:
மாணாக்கன் அங்ஙனமே யிம்மதத்திற்கும் அத்துவி
தமே யுட்கருத்தெனத்தெளிந்தான்.

முற்றிற்று.

௭-வது பாகம் சகஜமதம்.

மாணாக்கன்—ஆசிரியரது அம்புயசெய்பதம்
பணிந்து இக்காலத்தில்நவமாகத்தங்கள்மேதையா
ற்கண்டறிந்ததுபோற் சிலர் அவிவேகாதிக்கத்தா
ற்கொண்டாடிக்கொள்ளுஞ்சகஜமத சுபாவத்தை
யுமனுக்கிரகிக்கவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—இச்சகம் உண்டாயிருந்து நசித்து
ப்பரம்பரையாகவருவதில் இப்பிரபஞ்சத்தின் உற்
பத்திஸ்திதி நாசங்களைமுன்னிட்டு ஈசன் ஒருவன்
உளனென்பது அவிவேகமேதான் எதெனில் அ
னைத்தும் சுபாவமாகவே உற்பவிக்கவும் இருக்கவு
ம் நசிக்கவுங்காணப்பட இதற்காகயாராலுங் காண
ப்படாததாயுள்ள வொரு ஈசனையொப்புக்கொள்
ளுதல் அனவசியம். மேலும் ஒவ்வொருமதத்தவ
ர்களும் அவரவர்விவேகத்தவாறுதலால், இந்நிமி

த்தமாகக்கடவுளென்னும் ஒருபொருளை யொப்பி அவனுக்குச்சிலவிலக்கணங்களையும் பின்னம் பின்னமாகக்கூறி, யாரும் அவரவர்கள் கருத்தின்படி சாதிக்கவல்லமையற்று, வாதமாத்திரப்பிரயோசனமாக நீங்கினார்கள். ஆதலால் இச்சகஜமென்னுஞ்சுபாவமே பிரபஞ்சத்திற்குஉற்பத்தி ஸ்திதிநாசவல்லபமாகச்சித்திக்கின்றது. எந்தெந்தவஸ்துக்கள் எப்படியெப்படி உண்டாயிருந்து நசிக்கின்றதோ, அப்படியப்படியாகின்றது அதின்சுவாபமாகும்: என்பதே யிவர்கள்கருத்து.

இதில் இவ்வஸ்துக்கள் முற்கூறியபடி பவிப்பதில் சுபாவத்தின்சேர்க்கையாற்பவிக்கின்றனவா? அல்லது அவைகளும் இச்சுபாவமும் அபேதமா? அங்ஙனம் அபேதமாயினும் இரண்டாயிருந்து அபேதப்படுகின்றனவா? அல்லது ஏகமா? அல்லாமலும் இச்சுபாவம் அந்தந்தவஸ்துக்களிடத்தில் பின்னங்களாகியநேகப்படுகின்றதா? அல்லது அஃதும் ஏகமா? என ஆலோசிக்கின் சுபாவத்தின்சேர்க்கையாற்பவிக்கின், அயத்தைவியாபித்த அனல்போல் அவ்விலக்கணத்திற்குவேறாகிய விலக்கணத்தைப்பொருந்தி, அதனையும் எவ்வண்ணமாகுமென்னுமெண்ணில், பிறர்கூறியகடவுள் பிரத்தியக்ஷமாயிருப்பதுகொண்டுகுற்றங்கூறியதுபோல். இதற்கு

ம்பவிக்கும். இத்தன்மையுடையதென விலக்கண
ப்படுத்திச்சுறிக்கின் இவ்வஸ்துக்களுக்குள்ளொன்
றுயிருக்கவேண்டும். அல்லது தனித்தவிலக்கணத்
தையுடையதாயிருக்கின் இப்பிரபஞ்சவிலக்கணத்
தன்மையே அதற்கு லக்ஷணமாகும். அங்ஙனமாயி
ன்பிரபஞ்சத்திற் கண்டபொருள்களுக்கு அந்நிய
மாகியும் பரோக்ஷமாகியும் அநுமானத்தால் சித்தி
த்ததாகியும்பவிக்கும். அஃதும் பின்னமாயினுங்க
ண்டங்கண்டமாகி அவ்வவ்வஸ்துக்களிடங்களிற்
கூறியபிரகாரம் சித்திக்கவேண்டும். ஏகமாயின்பி
ரபஞ்சமியாவையும் வியாபித்ததாகியுங் கூறியபிர
காரம சித்தித்ததாகியும்பவிக்கவேண்டும். கண்ட
மெனவும் அகண்டமெனவும் அதனைநிர்ணயிப்பத
ற்கு யாரும் வல்லவர் அன்று. அபேத மென்பதில்
இரணடாகியும் அபேதமாகியும் இருக்கின்றபேத
னில்; ஒருவஸ்துவுக்கும் இருதன்மை லக்ஷணமா
காது ஆயின்? இரண்டும் இடைவிடாமல் யெங்கு
ம் இருக்கவேண்டும். அதனால் உஷ்ணசுபாவமு
டைய அக்கினியில் சீதம் சித்தியாததுபோல. சி
த்தியாமல் நீங்கிவிடும். ஏகமெனில்; கடம் கலச
மென்றபரியாயநாமம்போல், இவ்வஸ்துக்கள் சு
பாவத்துக்குவேறுயில்லாமல் நீங்கிவிடும். இவற்
றிற்குஅஃது அந்நியமாயில்லாவிடிற்கூறியபிரகார

ம் சுபாவஞ்சித்தியாமல் வாதிக்கப்படும். யோசிக்க அநர்கமாகியவலல்பமுடையதெனில்; புத்தியில்லாத எம்மதத்தார்களும் தத்தம் மதங்களையும் இவ்வாயுதங்கொண்டே சாதிக்கத்துணிவார்கள்.

சுபாவம் என்பது ஒருபொருளன்று. வஸ்துக்களுடைய ஒருகுணந்தானென்னில்; ஒருகுணம் அதற்கு ஆதாரமாயிருக்கிற குணியை யுண்டுபண்ணும் என்பதைவிட ஆசியபாத்திரமான வார்த்தையாமறியோம். அப்படியன்று சுபாவம் என்றதனால் ஒருபொருள் மற்றொருபொருளாக மாறிமாறிப்பரிணமிப்பதேயன்றி யொருக்காலும் நவமாகவொன்றும் உண்டாகவில்லையென்பதே தாற்பரியமென்னில்; எப்பொருள் இங்ஙனம் மாறிமாறிப்பரிணமிக்கிறதென்பார்க்கின் ஒருபொருள் அதின் குணங்களால் நிரூபிக்கப்படுகிறதேயன்றி மற்றில்லை. அங்ஙனமாயின் அப்பொருள் மற்றொன்றாகப் பரிணமிக்கும்போது தன்குணங்களோடு பரிணமிக்கிறதா? அல்லது குணங்களை நீங்கிப்பரிணமிக்கிறதா? தன்குணங்களோடு பின்னும் இருக்கின் அதுவேயாமன்றி மற்றொருபொருளாகவில்லை. குணங்களை நீங்கிப்பரிணமித்ததென்னில்? குணங்களாகவே பொருள் நிச்சயிக்கப்படுவதின்று பரிணமித்தது அப்பொருள் என்பதுகூடாது. குணங்களோடு

ங்கூடியபொருள்கள் பரிணமிப்பதில்லை, அக்குணை ங்களுக்கு ஆதாரமானதுயாதோ அதுதான். இங்ஙனமானதுஎன்னில்; அதுயாது எனப்பார்க்கில், கடபடாதிகள் போலல்லாமல் அதீந்திரியமாய்ப் பிரபஞ்சவிலக்ஷணமாய் அத்துவிதீய சச்சிதானந்த சொரூபமாகவேஇருக்கும். மற்றெப்பிரகாரம் உரைக்கிலும் பங்கப்படும்,

மேலும் எவ்வண்ணமேனும் இப்பொருள்களாயாவது இவற்றிற்கு விலக்ஷணமாயாவது புத்திக்கு அநர்கமாகிய விசித்திரவல்லபமுடையதாயாவது இவைகளுக்கு உற்பத்திஸ்திதி நாசங்கள் சித்திக்கும்படி சுபாவம் ஒப்பப்படின், அங்ஙனம் அஃதுபிரகாசிக்கவேண்டும், அங்ஙனம் பிரகாசிக்கின் பரோக்ஷமாயின் சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களைத் தன்னிடமாய்விளக்குவிக்கின்ற சாஸ்திரசித்தசர்வஞ்ஞ சகலவல்லபமுடைய சுவப்பிரகாசஈசனே யாவான். யாரேனும் அம்மதத்தார்களில் ஒருவன்கூறியபிரகாரம் இச்சுபாவம் அநுபவசித்தமாய்ப்பிரகாசிக்கின்றதென்னில் அஃதும் சாஸ்திரசித்தமான அபரோக்ஷபிரத்தியக்ப் பிரகாசமேயாகும். ஆதலால் அம்மதமும் ஆலோசிக்கின் அத்துவிதத்தைக் கருத்திலுடையதேயன்றி வேறில்லையென:

மாணாக்கன்— இவ்வற்பமாகிய இம்மதங்கூட ஆலோசிக்குங்கால் மேலானபலனையுடைய பரவஸ்துவின் நிலைமையேபொருந்தியிருக்கின்றதெனத் தெளிந்தேன், ஆயினும் இங்ஙனங் கருத்து ஒன்றாயிருக்க இம்மதங்கள் பின்னபின்னங்களாகப் பலவாறு தத்துவநிரூபணங்களைபேதித்துக் கற்பிக்குந் திறமையுடையவையாகப் பிரவேசிக்கக்காரணமே தென:

ஆசிரியர் - கூறியபிரகாரம் சகலசாஸ்திரங்களுக்கும் அத்துவிதபரவஸ்துவேகருத்தாயினும் அஃது வாக்கு மனதுக்குஎட்டாத பெருமைபொருந்தியதாதலால் அதனைமேலானசிரத்தாபக்தியால் அவரவர்கள் புத்தித்திறமை வித்வத்திறமையெனும் தோத்திரபுஷ்பங்களாகிய சப்தசக்திகளாலும்; பின்னபின்னங்களாகவொப்பியதத்துவபேதவகுப்புக்களாலும், விஸ்தாரப்படுமாறு அப்பரவஸ்துவின் லேசமானபிரபஞ்ஞையைவிரித்துப், பகுத்தறிவில் அவரவர்களின் விவேகத்திற்குத்தகுந்தபடி பிரகாசிப்பித்து, அவர்களும் அங்ஙனஞ்செய்தபத்தி விசேஷத்தால் மஹாமௌனத்தையே நிலைபெற அடைந்துநின்றார்களேயன்றி வேறில்லை. ஆதலால் எம்மதத்தைச்சார்ந்தவர்களும் பகுத்தறிவால் கிடைத்தமதசங்கேதமுடையவாதங்களில் வியா

முகப்படாமல், வாதங்கள் அனைத்தும் நீங்குமாறு நின்றிலங்காநின்றதாயும், விருத்தி போதந்தோற்றியொடுங்க ஆதாரமாகியும்இருக்கின்றபரமமௌனத்தையேநிலைபெறஅடையவேண்டும். அவ்வாறே தெளிவாயாகவென மாணாக்கன் வாதத்திற்கு இடமற்ற நிர்விகற்பமாம் நிஜாநந்த சமுத்திரத்தில்தானேதானாகமுழுகிநின்றான்.

மதசங்கேத நிரூபணப்பிரகரணம்

முற்றிற்று.

௰௩-வது உபாஸ்திநிரூபணப்பிரகரணம்.

முதலாவது நரசிம்ஹோபாஸ்தி

மாணாக்கன்—பின்பு நிஜாநந்தவிலாசவுல்லாச ஆவேசனை விழித்து, ஆசிரியர் அடியிற் பன்முறைவிழுந்து ஆனந்தபாஷ்பம்பொழிந்து, நியாய முதல் சகஜம்வரையுள்ளமதங்களின் சங்கேதபேத விவாதமெனுங் கோளைநீக்கி, அத்துவிதானந்தஸாம்ராஜ்யத்தையூட்டிய பெருங்கருணையால், இவ்விவேகம் அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரமாக அநுபூதியிலேபெறச்சாதனமாகிய சிலபின்னமாகிய உபாஸ்திகளையும் அருள்செய்யவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்— உபநிடதத்தில் பற்பலவுபாஸ்திக

ள் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதில் இவ்விடத்தில் ந ரசிம்ஹ இராமச்சந்திர சுப்பிரமண்ணிய வுபாஸ்தி களின்கருத்தைச்சுருக்கிச்சொல்லுகிறோம்.

பிரபஞ்சசூந்நியாகாரவிருத்தியாகியசமஷ்டியா னந்தமயகோசத்தைநிலைபெறஅடைந்து, அதனை க்ஷீரசாகரமாகவும் சமஷ்டிவிக்ஷேப சக்தியை ஆ யிரஞ்சிரம்பொருந்திய ஆதிசேஷனாகவும் பாவித் து, மகதத்துவத்தையுபாதியாக வுடையவராகியு ம் துரியகூடஸ்தசிவசைதந்நியத்தைச்சொரூபமா கவுடையவராகியுமுள்ள இலக்கணத்தைச் சாதக ர்களுக்குவெளிப்படுமாறு நரசிம்ஹவடிவத்தைத் தரித்த திவ்வியமங்கள விக்கிரகரை அவ்வாதிசே ஷசயனத்தில் தியாநித்து, சமஷ்டிபஞ்சபூதம் சம ஷ்டிபஞ்சகுணம் சமஷ்டியிந்திரியதசகம்-சமஷ்டி ப்பிராணதசகம்-சமஷ்டிமனம்புத்தி-இம்முப்பத்தி ரண்டுதத்துவங்களையுபாதியாயுடைய சைதந்நிய ம், அந்தந்தவுபாதிபேதங்கொண்டு பிரகாசிக்கின் ற பின்னபின்னகுணசக்தி வைசித்திரியங்களையு டையபேதவகுப்புப்படியுபாதி பேதத்தால் திவ் வியமங்களவிக்கிரகங்களைப்பொருந்தி, வரிசையா கச்சூழ மூன்றுவிருத்தமாகி அ-அ-௩௨- இவ்வில க்கம்பொருந்தியவியூகங்களாகப்பவித்து, நரசிம்

ஹவடிவம்பூண்டு தங்களது காரணமாகிய பிரதா
னநரஸிம்ஹமூர்த்தியைச் சகுண நிர்க்குணமாகத்
தாதான்மியமுடையவர்களாகப் பிரகாசிக்கின்ற
தாய்த்தியாநித்து, அப்படியே மூலநரஸிம்ஹனை
ச்சந்திரசூடகிரீடராகவும் திரிநேத்திரராகவும்நீல
கண்டராகவும் பிநாகபாணியாகவும் ஸ்ரீயாரூடஇ
ருதயராகவும், தேவநரபசுபக்ஷி முதலிய யாவத்
ஜெந்துக்களும்தன் அவயவங்களைப்பொருந்திச்ச
லிக்கின்றதன்மையால் பிரபஞ்சசரீரியாகவும், வீர
வுக்கிரபத்திரநரசிம்ஹ முதலிய இந்நாமம்பொருந்
தினவாராயும், தாதான்மியமாய்த் தியாநித்து அ
பேதமான நரசிம்ஹப் பிரத்தியக்சைதந்நியத்தால்
தனது சரீரத்துள்ளடங்கியசகலப்பிரபஞ்சத்தையு
ம் வியூகங்களோடும் வியாபித்துப்பிரகாசிப்பித்து
ப், பிரபஞ்சத்தையும் வியூகங்களையும் வியாபகமா
ன நரசிம்ஹமூர்த்தியிலயிப்பித்து, அம்மூர்த்தி
யையும் வியாபகசைதந்நியவுபாதியி லயிப்பித்து,
அவ்வியாபகமான அகண்டசைதந்நியவுபாதியாய்
ப்பிரகாசிக்கின்ற மஹதத்துவத்திற்கு சகஸ்திர ப
ணாமணிமண்டிதனாகிய ஆதிசேஷனை இலக்கமில்
லாத கற்பனாசக்தியைப்பிரதானமாய்ப்பொருந்தி
ய-லன-கருவியின் சமஷ்டி வல்லமைபொருந்திய
விசேஷசக்தியாகக்கண்டு, அபின்னமாய் லயிப்பி

த்து, அப்படியே சமஷ்டியானந்தமயகோசமெனு
ம் சமஷ்டி லயோபாதியில் க்ஷீரசாகரத்தை யது
மாத்திரமாகசேஷிப்பித்து, அவ்விதவியாபகசமஷ்
டியானந்தமயகோசத்தில் முற்கூறிய மகதத்துவ
த்தை யானந்தமயகோசமாத்திரமாகச் சேஷிப்பி
க்க ஸ்தூல சூக்கும வுபாதிநீங்கி அகண்டானந்த
மயத்தின் அநுபூதிமாத்திரமாகக்காணப்படும். இ
வ்வுபாதியையும் அதன்றிருக்கான துரியகூடஸ்த
பிரம சைதந்நியத்தி லயிப்பிக்க, அச்சூநியாகார
விருத்தியு நீங்கியாவுஞ் சுத்தசைதந்நியமாத்திர
மாகவேபிரகாசிக்கும். அங்ஙனம் பிரகாசித்தலும்
அவரது கருணையினாலேதான். அங்ஙனம்பிரகாசி
க்கின்ற அவ்வநுபூதியைவிழிக்குங்கால் நிலைபெற
நீங்காமல் அடையும்பொருட்டு "நான்வீரன், நா
ன்பத்திரன், நான்உக்கிரன், நான் நிருஸிம்ஹன் நா
ன்நானே" என அந்நாமங்களின்பொருளாகிய விரு
த்தியநுபூதிசக்தியையுள்ளவாறுசைதந்நியாநுபவ
த்தில் அடைய, நிஷ்ப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷாநுபூ
திசிகனைச்சாதகன்பவிக்கின்றான். இங்ஙனமுபாச
சிப்பாயாகவென:

மாணாக்கன்—அங்ஙனமே யதனைப்பொருந்தி
னவனாகி வினவுவான். கருணாநிதியாகிய பரமகு
ருவே இந்நாமங்களின்பொருளையுள்ளவாறு மன

திவர்த்திக்கும்படியுபதேசிக்கவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர்—பிரத்தியக பின்ன பரமாத்மஸ்வரூபமாகிய தனக்குப் பின்னமில்லாத சகுணநிர்க்குணரூபியாய்ப்பிரகாசிக்கின்ற திவ்வியமங்கள நரசிம்ஹ சுதாசிந்துவில்மூழ்ந் நிஜானந்தபரவசராய்அருளுவார். * நிருள்—து வியாபகம் ஸிம் எ—து பெந்தம. ஹ எ—து ஹனனம்—கெடுத்தல். எனப்படும். இம்மூன்றுபொருளையுஞ் சேர்க்கில் சர்வவியாபகனாகிய சர்வபந்தஹரன் எனப்படும். பிரதிபந்தங்களாகிய எச்சத்துருக்களும் எதிரிட்டுநோக்கத்தகாத உக்கிரகுணவிருத்தியையும் அங்ஙனமே எதிரிடின் அதஞ்செய்யாநின்ற வீரகுணவிருத்தியையும், திரிவிதபரிச்சேத சூந்நிய வியாபககுணவிருத்தியையும், எக்காலத்தும் மற்றோர் உதவியில்லாத சொப்பிரகாசகுணவிருத்தியையும், கடபடாதிபிரபஞ்ச சத்தாபேதங்களைத்தனது சத்தையால் வாதிப்பதானஆன்மசத்தையை எவ்விடத்துமுளதாக்ச்செய்யத்தக்க குணவிருத்தியையும், தனது வியாபகத்தால் சாதகனது பெந்தமனைத்தையும் ஹரிக்காநின்றகுணவிருத்தியையும், பிரதிப

* நிரு-என்னும்வடமொழி தமிழில்-நர-என மரீஇயது.

ந்தங்களான எச்சத்துருக்களும் முன்னிலைகோள்ளப்பயப் படத்தக்ககுணவிருத்தியையும், எக்காலத்தும் தனதியல்பால் சாதகர்களுளத்தில் மேலான மங்கள சுபாவமுடைய நிஜானந்தகுண விருத்தியையும் யாவரையும் வதைக்கா நின்ற பிரமாதமெனும் மிருத்துவைவதைக்கத்தக்ககுணவிருத்தியையும், பிரத்தியகபின்னபரமான்ம சொரூபமாகிய ஐக்கியகுணவிருத்தியையும், அபரோக்ஷமாகிய பிரத்தியக்கேகரஸமாம் அகமர்த்த சொரூபகுண விருத்தியையும், பொருந்திய உக்கிரா திராமபேதங்களையுடையநான்குபாதங்களால் பிரகாசிக்கின்றதாகியும் முப்பத்திரண்டுவர்ணங்களால் அவ்விலக்கமுடைய அம்சமூர்த்திகளை நிரூபிக்கின்றதாயுமுள்ள ஆநுஷடுவமென்னும் மந்திரராஜத்தால், மூன்றுபாதங்கொண்டு மூவாவரணரூபமான மூன்றவஸ்தைகளும் ஒருபாதத்தால் அவஸ்தாதீததுரியகூடஸ்தசிவசைதந்நியமும், அதில் சகுணநிர்க்குணவிஷயமான வுபாசனைவிவேகவிருத்தியநுபூதியிவைகளால்லபிக்குமாறு உபதேசித்தபடி யநுபூதியையடைந்து, ததுல்லாசவிலாசியாய்ப் பவிப்பாயென்றருளா: மாணக்கனும் அப்படியே அந்திருகேசரிவித்தியானந்தரசாயனத்தில் முழுகிக்கிருதார்த்தனானான்.

அங்ஙனம் உள்ளமாணுக்கனைக் கருணையால் நோக்கிக் கிஞ்சித் ரகசியமருளுவார். இந்நாரஸிம் ஹம் வைஷ்ணவமாகப் பிரசித்தமா யிருந்திடினும் இவ்வாறுசிவசின்னந்தரித்திருக்கக் கா ணமேதெ னநோக்கின், பரமபக்தராகிய பிரஹலாதருக்காக அவர் பிதாவைச்சங்கரிக்கவேண்டி ள் தம்பத்தில்நின்றும் அவதரித்தவோர்பாகங்கொண்டு, நாராணாதுதசாவதாரத்துக்குட்பட்டிருந்திடினும், வேதசிரத்தில் ஜீவப்பிரம ஐக்கியத்தை யுபதேசிக்கவந்தமஹாவாக்கியத்தின்மூன்றுபதங்களின் ஒருபதம் ஜகத்காரணவஸ்துவைப் பொருளாயுடையதாகி, சதாசிவனையதிஷ்டானதேவதையாகப்பொருந்தினதாகியும், ஒருபதம் பிரத்தியகபின்ன அத்துவிதீயபிரமவஸ்துவைப் பொருளாகவுடையதாகியும்சிவசக்தி ஐக்கியமாகியபரமேசுரனையதிஷ்டான தேவதையாகவுடையதாகியும், இவ்வித்தையாலுபதேசிக்கப்பட்ட நரஸிம்ஹர் அவ்வத்துவிதீயபிரமசக்தியாகநிரூபிக்கப்பட்டு அதனைப்பொருந்தியவராகியும் காணப்படுவதாலும், அப்படியே ஸ்மிருதியிலும் பிரதோஷசமையத்தில் ஹரியின் சேவையின்நிமித்தம் செல்லலாகாதெனவும், அங்ஙனஞ்செல்லினும் நரஸிம்ஹ இராமச்சந்திரமூர்த்தங்களின் விஷயமாயிற் குற்றமல்லவென்றுங் கூற

ப்படுவதாலுஞ் சாக்ஷாத்பரசிவமே இங்ஙனலிங்கமெனமாணாக்கன் அங்ஙனமேதெளிந்து அத்தியானானந்தபரவசனானான்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது இராமச்சந்திரவுபாஸ்தி

மாணாக்கன்—விழித்து இராமசந்திரவுபாஸ்தியையும்இங்ஙனமேயநுக்கிரகிக்கவேண்டுமெனப் ப்பிரார்த்திக்க ஆசிரியர் அருளுவார்.

நீலமேகசியாமளராகியும் கடகமகுடாதி திவ்யாபரணபூஷிதராகியும் பீதாம்பரதாரியாகியுங் கர்ணாந்த விசாலலோசன பங்கேருகராகியும் ஆஜாநுலம்பிபாகுத்துவயராகியும் கவசாமாங் கார்முகஷாங்கியராகியும் பரதலக்ஷ்மண சத்துருக்னசமேதராகியும்சின்முத்திராங்கிதகரகமலராகியும் இராவணசம்ஹார நிமித்தம் சின்மய மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாகியுமுள்ள தசரதான்மஜ ராமசந்திரதிவ்வியமங்கள்மூர்த்தியை, தஹரமெனுந் தேவர்வாசபூவாகிய அயோத்தியிற் பாவித்து அத்தியானானந்தத்தில்முழுகிப், பின்பு இவ்விலக்கணம்பொருந்திய இராமச்சந்திரமூர்த்தியைப் பிரணவார்த்தமாகஅறிந்து அநுபவிக்கவேண்டும். அதெங்ஙனமெனில் இலக்ஷ்மணமூர்த்தியை அகர

த்தின்பொருளான சமஷ்டி விஸ்வசைதந்நியமாக வும் சத்துருக்னமூர்த்தியை உகரத்தின்பொருளா ன சமஷ்டிதைஜஸசைதந்நியமாகவும் பரதமூர்த் தியை மகரத்தின்பொருளான சமஷ்டி பிராஞ்ஞ சைதந்நியமாகவும் இராமச்சந்திரமூர்த்தியை அக ண்டபிரணவத்தின் பொருளான சர்வசாக்ஷியாம் பரமேஸ்வரசைதந்நியமாகவும் அறிந்து, அப்படி யே ஜாநகிமூர்த்தியையும் சர்வஜகத் காரணமான மூலப்பிரகிருதியெனவும் கண்டு மூர்த்தா மூர்த்த ங்களாகப்பிரகாசிக்கின்ற வுபாசியஞ்ஞேயங்களா ன இவர்களைத்தியாநவிவேகவிருத்தியநுபூதிகளா ல் தாதான்மியப்படுத்தி அகங்கிரகோபாஸ்தியால் உபாசிக்கவேண்டும் ஆதலால் அவ்வாறுபாசித்து அவரது பிரசாதத்தால் ஆன்மசொரூபத்தை நிலை பெறவடைவாயாகவென:

அப்படியே மாணாக்கன்—அவ்வாறு உபாசிக் கத்தொடங்கினவுவான். தஹரமெனுந் தேவர் வாச பூமியாகிய அயோத்தியென்றது யெத்தன் மையதென:

ஆசிரியர்—ஸ்தூல சூக்குமோபாதிகளாகிய விஷயப்பிரகாசங்களெனுந் தேவர்கள் நிலைபெற்று வசிக்கத்தக்கதாகியும் யா ராலுங்குறிப்பால் தகை யத்தகாததாயும் உள்ளது எத்தன்மையதோ அத்

தன்மையுடையதெனவருள:

மாணாக்கன்—அங்ஙனமே கருவிகரணவல்லப ங்கள்பிரவேசிக்கத்தகாததாயும் இவைகள் தோற் றியொடுங்கத்தக்கதாயும் விருத்தியின்தோற்றமொ டுக்கம் இவைகளால் அற்பபரிச்சேத முடையது போலக்காணப்படுகின்றதாயுமுள்ளதவுறாமெனும் முற்கூறியபொருளுடைய அயோத்தியில் அவ்வா றேறியாங்கித்து, அத்தியாநாநுபூதியிற்கண்ட மூர் த்திகளையுபதேசித்தபிரகாரமே அகரத்தின்பொரு ளானசமஷ்டிஜாக்கிரத்தையபிமானிக்கின்றவிள்வ ணை இலக்ஷ்மணனோடுதாதான்மியப்படுத்திஅவனை யுந்தனது விஸ்வசைதந்நியத்திற்கு அபேதப்படுத் தி உபாசித்து, அவ்வுபாசனபலத்தால் அவரது பிரசாதங்கொண்டு அவ்வகண்ட விஸ்வசைதந்நிய ம் விஸ்வனாகிய தானாகப்பிரகாசிக்க, அக்காலத்து அச்சைதந்நியவுபாதியில் தனது ஸ்தூலதேகமும் சமஷ்டிஸ்தூலப்பிரபஞ்சமும்விஸ்வசைதந்நிய மா த்திரமாகச்சேஷித்தது போல அவருந்தனக்கு வே றாயில்லாமல்விஸ்வசைதந்நியமாத்திரமாகவே பிர காசித்துநிற்க,அதனைக்கண்டுமகிழ்ந்து உகாரத்தின் பொருளாகிய சத்துருக்னனைச் சமஷ்டிலிங்கசரீர அபிமானியாகிய சர்வவியாபகசமஷ்டிதைஜசசை தந்நியத்தோடு தாதான்மியப்படுத்தி, அங்ஙனமே

வியஷ்டிலிங்கசரீராபிமானியாகியதைஜசனைத் த
னக்கபின்னமாகக்கண்டு,முற்கூறியபிரகாரம்(ஔ)
கருவிவல்லபமாகியசமஷ்டிலிங்கசரீரத்தையுள்ளு
ம்வெளியும்வியாபித்த அகண்டவிருத்திசைதந்நிய
மாத்திரமாகத்தனது(ஔ)வல்லபங்களையும்நீங்கிச்
சேஷிக்க;அவ்வாறேவியஷ்டிசமஷ்டியானசூக்கும
சரீரம்சொப்பனாவஸ்தையோடும்நீங்கினவாறேஇச்
சத்துருக்னருங்கருணையாலங்ஙனம்சேஷித்துநின்ற
தைநோக்கிஆச்சரியப்பட்டு,மகரத்தின்பொருளா
னபரதமூர்த்தியைசமஷ்டியானந்த மயகோசமாகி
யவகண்டகாரணோபாதிசைதந்நியத்திற்கும்வேறு
படாமற்கண்டுபாசிக்க,அவரதுகருணையால்முற்கூ
றியஅகண்டவிருத்திசைதந்நியஉபாதிலயத்தோடு
ம்இக்காரணோபாதியும் நீங்கிவிட அவரதுபாதியும்
அஃதும் திடமாகவேதனக்குவேறுயில்லாமல்சே
ஷிக்க,அவ்விடத்துஸ்தூலசூக்குமகாரணமென்றமூ
ன்றுபாதிகளும் நீங்கியதால் திரிபுடியிலதுகொண்
டியாதொருகுறிப்புமற்றுநிற்க, அவ்விடத்தில்நின்
றும் விழித்து பிரணவத்தின்பொருளான கருணாசி
ந்துவாகிய இராமச்சந்திர மூர்த்தியினது கருணை
யாலுதித்தவிவேகபெலத்தால்சமஷ்டிஸ்தூலசூக்கு
மகாரணவுபாதிகளையநுப்பிரவேசித்துப் பிரகாசிப்
பிக்கின்றதாகியும் அவ்வுபாதிகளின் ஆவிற்பாவதி

ரோபாவங்களைச்சம்பந்தியாததாகியும் அவற்றிற் குச்சாக்ஷியாகியும் அவ்வுபாதிகளாற் முற்கூறிய மூர்த்தநாமங்களைப்பொருந்தியதாகியுஞ் சர்வசாக்ஷியாகியுஞ்சர்வஞ்ஞமாகியும்பிரகாசிக்கின்றஜகத்காரண சுசுரசைதந்நியமே இராமச்சந்திரமூர்த்தியெனவும் அவ்வீசோபாதியாம்மூலப்பிரகிருதியேசாநகிதேவியெனவுங்கண்டு உல்லாசிக்க, வியக்தப்படாத அவ்வியக்தோபாதியாம் அச்சாநகிதேவி தன்துகருணையால் அதுமாத்திரமாகச்சேவிக்க, அங்ஙனமே இராமச்சந்திரமூர்த்தியுஞ்சர்வசாக்ஷியாகி யபிரத்தியகபின்னப்ரமான்ம சொரூபமாத்திரமாகச்சாதகனது கூடஸ்தசைதந்நியத்திற்கு வேறுபடாமல் தனதுபாதியுடன் அஃதுமாத்திரமாய்ச்சேவித்துப்பிரகாசிக்க, சாதகனும் அவரதுகருணையால் நித்தியதிருப்தனுகி நிஜானந்தநிர்ப்பரனுகி விஞ்ஞாபிப்பான்.

மாணக்கன்—முன்னுபதேசித்த நரஸிம்ஹமூர்த்தத்தில் சிவசின்னம் வரக்காரணமேதெனச்சங்கித்ததற்குசமாதானங்கூறியவாறே, இராமச்சந்திரமூர்த்திகரும்அச்சிவசின்னமிருக்கலாமோவெனச்சங்கைவரலாம் ஆதலாலதனையு முபதேசிக்கவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர் — பஞ்சமுக—திரிநேத்திர—நீலகண்ட பிநாகபாணித்துவமுதலாகியலக்ஷணங்களைப்பொருந்தியவராகசாஸ்திராந்தரங்களிற்காணப்படுவதினாலும், இராமதாபனீயமெனும்உபநிடதத்தில் இப்பிரணவார்த்தரூபமாகஸ்ரீ இராமச்சந்திரமூர்த்தியை நிரூபித்தவாறே அப்பிரணவத்தின்பொருளாக, "அத்துவிதமாகியும் சாந்தமாகியும் துரியமாகியுமுள்ள சிவன் அவனேயான்மா. அவனேயறியத்தக்கவன்." எனமுடிவாகவுபதேசித்திருப்பதினாலும், அவ்வுபநிடதத்தால் அறியத்தக்கபொருள் நிஷ்பிரபஞ்ச துரிய சிவசைதந்நியமாகிய ஆன்மாவே அபரோக்ஷாநுபூதியின் பொருட்டுபதேசிக்கப்பட்டதெனநிர்ணயிக்கலாம். அவ்வாறே நரஸிம்ஹதாபநீயமும் பிரணவார்த்தத்தின் முடிந்தபொருளாகவுபதேசிப்பதினாலும் அங்ஙனமேமாண்டூக்கியஉபநிடதமும் உபதேசித்திருப்பதினாலும் மேலும் இலக்ஷ்மண பரத சத்துருக்னர்களைவிஸ்வதைஜசபிராஞ்ஞர்களாகநிரூபித்து இராமச்சந்திரமூர்த்தியைபரமேசுரராக உபதேசித்ததினாலும், இராவணசம்ஹாரநிமித்தம் அவதரித்த நாராயணரது தசாவதாரத்துக்குட்பட்டிருப்பதுபோல்தோற்றினும், இச்சுருதியின் பிரபலதாற்பரியத்தால்சிவரூபத்துவமேயுளது. ஆனால் விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக்கூறியதி

ல் பிரயோசன மேதெனில், நியூனதானுபாதக ஆஹாரியமெனுங்குணத்தால்நியோனம்போற்றேன்றலும் விஷ்ணு ஆவிற்பாவ விசேஷம் அக்குணத்தாலுங்கூட அங்ஙனந்தோன்றுது. சிவாவிற்பாவ விசேஷமென்பதே. மேலும் இவ்விடையத்தில் சூக்குமமாகத்தெளியுமாறு ஒருநிரூபணமுமுண்டு. பிரணவார்த்தமாகக்கூறிய பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேசுரனென்றபிரணவாதிஷ்டானதேவதைகளில்விஷ்ணு இரண்டாம் அக்கரத்தின்பொருளாகசர்வசுருதிசித்தமாகவிருக்க, அவரது அவதாரமாகிய இராமசந்திரமூர்த்தியினிடமாய் அப்பிரணவார்த்தொபாசனையைசுருதிவிதித்தல் எதுகாரணமெனபார்க்கில், இம்மூர்த்தியில் சிவசைதந்நிய பிரதிபலனதிக்கமுளதெனத்தெளியலாம் என்றருள: மாணாக்கனவ்வாறேயான்மாராமனுகிவிலாசித்தான்.

முற்றிற்று.

ரு-வது-சுப்பிரமணியவுபாஸ்தி.

மாணாக்கன் — பிரமவித்தியாசம்பிரதாயப் பிரவர்த்தகதேசிகசிகாமணியாகிய சுப்பிரமணியவுபாஸ்தியைப்பினியருளவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர் — நிஷ்களங்கமாகிய ஆகாசத்தில் ஏககாலத்தில்வரிசையாயுதித்துப்பிரகாசிக்கின்றசட்டாகா

சந்திரமண்டலங்களைப்போல் சிதாகாசத்திலுதித்துப்பிரகாசிக்கின்ற சடானனபங்கயங்களையுடைய சுப்பிரமணியரது திவ்வியமங்களமூர்த்தியை, சந்திரகலாதரராகியும் ரத்ந கசிதகனகமயகிரீடசட்க அலங்கிருத சட்சிரத்தராகியும், கனகமய ரத்ந குண்டலத்துவாசதங்களால் சோபியாநின்றவிகசிதமுக கமலசட்க ராகியும், தயாத்தோளித அஷ்டதசநயனகுமுதராகியும், நீலகண்டராகியும் சொர்ன மய கேயூரங்களால் அலங்கிருதமான பன்னிரு புஜராகியும், குக்குடத்துஜராகியும் சக்திபாணியாகியும் மயூரவாகனராகியும், சுவான்மானந்தவிலாசத்தால்நடிக்கின்றசரணகமலநூபுரத்தொலியினின்றும் உதித்தநவவீரர்களால் சூழப்பட்டவராகியும், வள்ளி தெய்வானைசமேதராகியும் இவ்வாறேஉசிதங்களான சர்வாபரணங்களாலும்பீதாம்பரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டசர்வாவயவராகியும், குங்கும ரக்த வர்ணராகியும் தியானித்து அவரதுகருணையால் நிஜபோதானந்தனனுபவிப்பாயாகவென:

மாணாக்கன்—அப்படியேயுபதேசித்தவாறு தியானித்து ஆன்மானந்தத்தின்முழுகினேனஜநாசுஷணெத்தங்களாகியபரமகுரோகருணையாற்கிடைத்த இத்தியானானந்தரசமகிமாவையென்சொல்லேன்! நகமுதல்சிரம்வரை இத்திவ்யமங்களமூர்த்தி

பின் ஒவ்வோர் அவயவங்களிலும் தியான மார்க்கத்தால் அணுகிய துக்கரூபமான இவன்மனமும் நோக்கும் மனமெட்டாத ஆனந்தசிந்துவாக அவ்வவ் அவயவத்திலும் பவித்து, நினைக்கவுஞ் சொல்லவும் வல்லபமிலியாநின்றேன். ஆயினும் இவ்வுபாசனையின் மகிமா ரகசியங்களை இவனது மனத்திற் பிரகாசித்து சோபிக்குமாறுகடாக்ஷிக்கவேண்டுமென:

ஆசிரியர்—ஆனந்தமே பிரமமென்று வுபதேசித்த சுருதியினால் ஆனந்தத்தையே சொரூபலக்ஷணமாகவுடைய திரிவிதபரிச்சேதசூன்யமாம் பரவஸ்துயாது, அதிலுதித்துப்பிரகாசிப்பதான அநுபவசொரூபமே சுப்பிரமணியமெனப்படும். எங்ஙனமெனில் சு—ஆனந்தம்—பிரம்ஹ—திரிவிதப்பரிச்சேத சூன்யம்—ணியம்—அதிலுதித்துப் பிரகாசிப்பது ஆதலால் சேர்த்துப்பொருள்ப்படுத்தின் மேற்கூறியதேயாகும். நிர்க்குணசிவானந்தமெனும் பரவஸ்து எங்ஙனமோ அதன் சக்தியும் அங்ஙனமேயாகும். அங்ஙனமாயின் நிர்க்குணத்தன்மையால் நிருவிகற்பங்களெல்லாம், அச்சிவசக்திகளின் சம்பந்தமும் நிருவிகற்பமேயாகும். அதிலுதித்த சிவசக்திகளின் சமரசானந்தாநுபூதியும் நிருவிகற்பமே யாகும் அவ்விதமாயின் சிவசக்தியபேதமாயுதித்த அச்ச

மர்சாநந்தாநுபவமேயுள்ளவாறு தனதியல்பு வெளிப்படும் நிமித்தம் சுப்பிரமணியுமெனும் அன்வர்த்தநாமாவைப்பொருந்திமுறக்கூறிய்பிரகாரம்திவ்யமங்களமூர்த்தம்பூண்டுபிரகாசிக்கின்றது. ஆதலால்சகுணபாகத்திலுஞ்சிவனதுமுகம் ஐந்துஞ்சக்தியினதுமுகம் ஒன்றுங்கூடிய ஆறுமுகத்தால்சிவசக்திஐக்கியத்தைத்தெரிவித்து, அப்படியேயோகமார்க்கத்தாற்பரவஸ்துவையடையத்தக்க ஆதாரமான சடாதாரங்களிலும்அவைகளில்உபாசிக்கத்தக்கபரவஸ்துக்களுந்தானேயெனக்காட்டும்நிமித்தம்ஷண்முகத்தவராகின்றார். சுருதியிற்பிரணவத்தின் பூரணப்பொருளாகப்பரமசிவன் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதுபோலஅங்ஙனமேயித்திவ்யமங்களமூர்த்தமும்உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதனால்,நாதப்பிரமமாகியபிரணவத்தின்சப்தசக்தியால். அனுமாத்திரமேனும் பிரணவார்த்தரான சிவனுக்கும் இச்சுப்பிரமணியருக்கும்பேதமின்மையால் இவரேபரவஸ்து. இந்நாதப்பிரம்மாகியபிரணவத்தின்அம்ஸஅதிஷ்டானதேவர்களாகிய பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் மகேசுரர் சதாசிவர் விந்துநாதம் சக்தி சிவமெனும் ஒன்பதுதத்துவங்களும், பிரணவாகிய இச்சுப்பிரமணியரது நாதப்பிரமமாம்தனதுர்டிக்கின்ற அடியின்நூபுரஸ்தானங்களான அம்சவொலியினின்று முகித்தஅந்ங்வ

தத்துவங்களின் பூரண வல்லபங்களே நவ வீரர்க
ளெனும் நவவடிவங்கொண்டு உபாசிக்கின்றன. பி
ர்ம-விஷ்ணு-ருத்திரர்களின் உபாதிகளாகிய முக்
குணங்கள் பிரபஞ்ச காரியோன் முகங்களாக இத்
தேவர்களோடும்பிரகாசிப்பதைத்தன்னிற்றரித்து,
அவைகள்தனது அம்சங்களாகக்காட்டாநின்றபிர
கிருதியெனுந்தத்துவம்ஏகாகாரமாகியதிரிசூலமெ
னும் அஸ்திரதேவன்ரூபம்பூண்டுபசுபதியினது சி
ன்னமாவதுபோல, இத்தேவராதுகரகமலத்திற்றரி
த்தசக்தியெனும் அஸ்திரதேவ சின்னம் அவ்வாயு
முக்குணத்தின்பேதத்தைத்தரியாதுகொண்டு,அ
கண்டசிற்சக்தியேயாம்.அப்படியே—கு—பூ—அதனை
க்குட்டனஞ்செய்வதேயியல்பாயிருப்பதால் கோ
ழிக்குக்குக்குடமென்றுபெயராம். ஆதலால்“பூ—ச
த்தை” என்ற சூத்திரத்தால் சுவ சத்தாரூபமாகிய
ஞானப்பிரகாசத்தால் அனைத்தையுந்துவைதமின்
றிப்பேதிப்பதும்; கு—குச்சிதமாகியமூலாஞ்ஞான
ம்விக்ஷேபகாரியரூபத்துவைதப்பிரபஞ்சம்;இதனை
அத்துவிதமானதனதுசொரூபசத்தையால்பேதிப்
பதும்பொருளாயுடைய துஜரூப சின்னதரராகியு
ம்விளங்குகின்றார். நானாவிதவிசித்திரதர அலங்கா
ரம்பொருந்தியமுக்குணமெனும்பிரபஞ்சநாமரூப

விலாசமான தோகையைவிரித்தாடாநின்ற முக்கு
ணத்தின்சமுதாயம்பொருந்தியமூலப்பிரகிருதியா
மயூரத்தைவாகனமாயுடையவராயும், பின்ன பின்
ன அபிவியஞ்சகவுபாதிகளையநுசூதமாக வியாபித்
துப்பிரபஞ்சம்யாவையும்பிரகாசிப்பிக்க ஆதாரமா
ய்நின்றபிரபஞ்சைசுவரியாபாதக-சர்வாதார ஞா
ஞபிவியஞ்சகவுபாதியிற்பிரதிபலித்த சைதந்நியத்
தை இலக்கணமாயுடையதேவயானையெனுஞ் சக்
தியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓர் பாரிசராயும், அந்
தர்முகமாயும் பகிர்முகமாயும்பிரகாசிக்கின்றபிரம
விலர்சமாகிய சிருஷ்டியாதிவல்லபமாயுஞ் சொரூ
பத்தினியல்லை எக்காலத்தும் நீங்காது நிலைபெற
ச்செய்யாநின்ற நவதத்துவங்களுடையவும் பரதத்
துவத்தினுடையவுஞ்செல்வங்களாகியகுசுமங்கள்
விகசிக்கத்தக்கவுபாதியெனுங்கொடியிற் பிரதிபலி
த்துப் பிரகாசியாநின்றசைதந்நியத்தை இலக்கண
மாகவுடையவல்லியெனும் ஓர் பாரிசராகியுஞ்சம
ஷ்டியகந்தாபீஜமாகியசூந்நியாகாரஅவ்வியக்தமெ
னும்ககரத்தைத்தவத்தால்பிராப்தமாகியமஹா அ
கங்காரத்தில்பிரதிபலித்த அநேகபிரமாண்டாதி ப
தியாகிய அகங்காரியெனுஞ்சூரனைக்கீண்டு, முற்கூ
றிய இலக்கணம்பொருந்திய அஸ்திரத்தால்தனது
சத் லக்ஷணத்திற்கு வேறுபடாத நித்தியத் துவத்

தையளித்து, அவனதுபாதியை மயூரமெனும்வா கனமாக்கியும், அவ்வுபாதியிற்பிரதிபலித்த அவன து அகங்காரிசைதந்நியத்தையவ்வுபாதியினின்று ம்நீக்கி ஞானார்த்தம்பொருந்திய குக்குடத்துஜமா கச்செய்தும் அவ்வாறுபிரகாசியாநின்ற ஸ்ரீ ஜெய ந்திபுரமெனுஞ்சச்சிதானந்தபுராதிபராகிய சுப்பிர மணியரை அபாரமகிமை பொருந்தினவரொன்றறி ந் துதியாகிப்பாயாகவெனவருள.

மாணாக்கன்—உமையினது நூபுரத்தினின்றும் தெறித்தநவரத்நங்களிற்பிரதிபலித்த நவசக்திகளி டமாய்ப்பரமசிவத்தின் பிரதிபலனமுண்டாக நவ வீரர்கள் உற்பத்தியானதாய் பிரபலப்பட்டிருக்க. ஷண்முகரதுநூபுரத்தினின்றும் அவர்கள் உற்பவி த்ததாகக்கூறியது எங்ஙனங்கூடுமெனை:

ஆசிரியர்—அதற்குஞ்சிலவிடத்திற்பிரமாண முளதுதான் மேலுந்தேவிக்கு உமாவென்றநாமம் பிரணவரூபமானதாலும்பரமசிவனதுநாமமும் அ ப்படியேயாதலாலும்பிரணவமென்பது நாதப் பிர ணவமாதலாலும் இவ்விடத்து அஃதுநிரூபிக்கப்ப டுதலாலும் ஏகார்த்தவாசகமாய் அபேதமாதலாற் கூடலாம் எனை:

மாணாக்கன்—அச்சம்சயம்நீங்கிஉபதேசித்தப டிதகராகாசத்தில்அத்திவ்யமங்களமூர்த்தியைத்தி

யாரித்து விவேகவிருத்தியால்நோக்க, அவ்வாறே அவரதுகருணையால் அவ்விருத்தியநுபவங்களுதிக்கஅவ்வநுபூதியில் அத்துவிதசச்சிதானந்த விலாசமாம் பிரத்தியக பின்னபரமாத்ம சொருபமாகிய சுப்பிரமணியனை அபரோக்ஷாநுபூதியாக வடைந்து, அங்ஙனமே அந்வர்த்தநாமாவாகியதிரிவிதபரிச்சேதமில்லாத ஆனந்தவடிவமாகியேபிரகாசித்து நின்றான்.

முற்றிற்று.

௰உ—பிரணவாநுபூதிநிரூபணப்பிரகரணம்.

க—வது ஞானமார்க்கம்.

பின்பு மாணாக்கன்விழித்து ஆசிரியரிருதாளை வணங்கி அன்னையினுங் கருணைமிகுந்தசுருதிகூறிய கர்மபக்தியோகஞானங்களினநுஷ்டானநுபூதியை ஓரிடத் தநுபவிக்கும்படி தெரிய அருள வேண்டுமென:

ஆசிரியர்—சுருதியின் சாரமாகியபிரமப்பிரதீகமானஏகாக்ஷரமென்னும் பிரணவாநு சந்தானத்திற்றெரிய வருளுகின்றோம். அஃதாவது உள்ளபடியதிகாரமுடைய யதீந்திராளென்னும் வைதீகசிரோரத்நாளானஞானிகளது இருதயத்தில், சிதேந்திரியர்களாயுஞ் சிதப்பிராணர்களாயுஞ் சிதமனஸ்

கரீளாயும்பவித்து அநுசந்தானிக்குங்கால், அகர உகர-மகரங்களாகிற மூன்றக்கரங்களைத் தன்னுளடக்கிய ஏகாக்ஷரமென்னும்பிரணவம் பிரகாசித்து நிற்கும். அங்ஙனம்பிரகாசிக்குங்கால், பிரத்தியக்ஷ அநுமான உபமான சாப்தங்களாகின்றபிரமாணங்களாற்பிரகாசிக்கத்தக்கவிராட்டுசரீரமான அநேககோடி பிரமாண்டமென்னும் ஸ்தூலப் பிரபஞ்சத்தை உடலைத்தொக்கிந்திரியம்போல வியாபித்துக் கலந்துநிற்கும்.

இவ்விதஸ்தூலப்பிரபஞ்சசரீரியானஅவனது நியமனசக்தியாம் பாருவல்லமை, திரிலோகாதிபதியாகியதேவர்கோனென்னும்இந்திரவடிவம்பொருந்தி, சொர்க்கலோகத்தில்வச்சிரஹஸ்தனுகஇலங்கிநிற்கும்.

அவனது சுரோத்திரமென்னுமொருவல்லபம், அஷ்டதிக்கென்னுமோருருவங்கொண்டு,கிழக்கு மேற்கு-தெற்கு-வடக்கு-கீழ்-மேல்-உள்-வெளி என்ற தன்கலைகளால்பிரபஞ்சத்தை யளவைப்படுத்தி, விவகாரத்தில் தேசபரிச்சேதமின்றி, சாஸ்திரங்களிற்கூறிய கமாகம யோக்கியங்களாகியும். யஞ்ஞ தாநதவங்கள் முதலானசுகிர்தநுஷ்கிர்தங்களென்னும் நல்வினை தீவினைகளநுஷ்டிக்கப்பட,தாரதம்மியமுடையவையாகப்பவிக்கத்தக்க தேசங்க

ளை, ஜீவர்களுக்குத்தெரியச்செய்துவிலாசித்துநிற்
கும்.

அவனது சக்குவின் வல்லபம், இரவி என்னு
மோருருவங் கொண்டு, ஸபந்த-திருடி-கலை-காஷ்
டை-நிமிஷ-கடி-முகூர்த்த-யாம-இரா-பகல்-தின
ம்-திதி-வாரம்-பக்ஷம்-மாசம்-அயனம்-வத்சரம்-
யுகம்-கற்பம் என்றதுமுதலியகலைகளால் பூதவர்த்
தமான பௌஷியது என்னுங்காலவளவையுடைய
தாகப்பிரபஞ்சத்தைத்தன்னுளடக்கி, சிவாக்கினை
யாகிய சுருதி-ஸ்மிருதிகளானநூல்களிற்கூறிய வி
ருவகையுடைய கர்மங்க ளநுஷ்டிக்கப் பட, அவற்
றைத்தாரதம்மியமானபலமுடையவையாகப் பலி
க்கச்செய்து, அவற்றாலாபாலாப சுகதுக்க-ஆரோ
க்கியானாரோக்கிய-ஜநந-மரண-சிருஷ்டி-ஸ்திதி-ச
ங்காரங்களென்னுந் தனதளவற்ற கலாசக்திவல்ல
மைகளாற், பிரபஞ்சத்தைநியாமித்து விவகாரத்தி
ற்றான்பரிச்சேதமின்றிவிலாசித்துநிற்கும்.

அவனது நாவென்னுமொருகருவி, கார்ஹப
த்தியம்-ஆகவநீயம்-தக்ஷிணம் என்றுமூன்றுபிரிவு
டைய அக்கினியெனுமுருவமெடுத்து, தன் தகன
ம்-பிரகாசம் என்ற இரண்டுசக்திகளில், தகனமெ
ன்றபாகசக்தியாற், சுருதிகூறிய யாகாதியநுஷ்டா
னசமயத்திற்றனது பிரகாசமென்னுமொருசக்திபி

ராமணியமென்று கூறப்பட்ட பிரமதேஜசென்னு
முருவத்தைப்பொருந்தி, அப்படியே ஜாதி—வருண
ஆச்சிரம தர்ம—நீதி—குல—கோத்திர — ரிஷிப்பிரவர
பாரம்பரியங்களென்ன, கர்ப்பாதான—பும்ஸவன
ஜாதகர்ம—நாமகர்ம—அன்னப்பிராசன—சௌள—கர்
ணவேதன—உபநயன விவாக—ஈசான—பலி—சர்ப்ப
லி—ஆதான—பசுபந்த—சோமயாக—சர்வதோமுக
வாஜபேய—மகாபவுண்டரீகசயன—திருணசிகேதசய
ன—விசுவஜித்தென்றவைதிககர்ம சமஸ்காரங்களெ
ன்ன, ஷடங்கசஹித—நியமவேதாத்தியன—அத்தி
யாபன—யஜன—யாசக—தானபிரதிக் கிரகங்களென்ற
ஷட்கர்ம அதிகாரங்களென்ன, இவற்றிற்கு அநிதர
சாதாரணமான ஆதாரவல்லபமுடைய தன்துவல்
லபத்தால், இவ்வித விவஸ்தை பிரசித்தத் தக்க
வெதோக்தவேத குலீநர்களான பிராம்ணஜாதியி
னிடமாயிருந்து, விதிவிலக்கென்னுஞ்சாஸ்திரசம
ஸ்காரஜந்யப்பிரஞ்ஞாதிருஷ்டியாற்பிரபஞ்சத்தை
ப்பிரகாசிப்பித்து, தன்வருத்தியிலடக்கி, விவகாரத்
தில்தான்சுதந்திரமாய்விளங்கிநிற்கும்: இவ்விதபி
ராமணியமெனும் பிர்ம்ம தேஜசையுடைய அதிகா
ரிகளானவைதிகர்களால், முற்கூறியயாகாதியநுஷ்
டானசமயமுடையபாகசக்திபொருந்திய வைதிகா
க்கினியாந்தன்னிடத்தில், விதிவத்தாக சமித்து—ஆ

ஜியம்—ஹவி—புரோடாசம்—வபை—இவைமுதலான ஓமத்திரவியங்கள் வைதிகசம்ஸ்காரமுடையவையாக ஆகுதிசெய்யப்படின், கர்ம—கர்த்திரு—தேவதாகுணசக்தி—அபூர்வாதி—பரிஞ்ஞானமுடைய யஜமான்களது சிரத்தாபக்தியுடன் யஜித்தவைகளை அமிர்தங்களாக ஆதிகாரிகத்தேவர்களுக்கு விதிப்படியூட்டுவித்து, அவர்கள்மூலமாய் காலோசிதமான வருஷமுதலியவற்றாற்பிரபஞ்சத்தைக் காத்தலும், இவ்விதிப்படிநடவாவிடின்க்ஷாமாதிகளாற் சங்கரித்தலும், ஆன தன்னுளுகைக்குட்படுத்தி, விவகாரத்தில்தான் சுதந்திரமாய் பிரகாசித்துநிற்பதோடு, இவ்விதயாககர்த்தர்களையும் அவர்களுளத்தில் அபூர்வமெனும் வல்லபமாயிருந்து, பரலோகத்தில் மேலானதேவபோகங்களைப்பொசிப்பிக்கும்.

இந்தப்பிரகாரம் விராட்டுசைதந்நியத்தின் ஒவ்வொரு கருவிகளேசமஷ்டிப்பிரபஞ்சத்தில் அதிகார தேவர்களாகப்பவித்து, சுருதிகூறிய யஞ்ஞதாநதவங்களாலுஞ்சத்தியாதியாசாரனையினுலுஞ்சந்துஷ்டர்களாகிப், பரமசிவத்தின் ஆஞ்ஞைப்படிவருஷமுதலியவைகள்காலோபயோகியாயுண்டாகச்செய்து,தநுகரணதிகளைப்பலமாரோக்கியமிவையுடையவையாகவும் நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டான முடையவர்களது தநுகரணதிகளைப்பகிர்முகமாகப்ப

வியாமலும்பாவவிருத்திகளில்லாதவையாகவும்பி
ரோரித்துநிற்கும்.

முற்கூறியபிரணவத்தின் ஏகதேசமான அக
ரமெனு மொருவர்ணத்தினநுபூதியுதிப்பு. இத்தி
க்பாலதேவர்களைக் கருவிகளாயுடைய பிரபஞ்சச
ரீரியான பிரமாண்டகோடியாம் பிரபஞ்சத்தையு
ம், அதைவியாபித்தசைதந்நியத்தையும், அதன்க
ருவிகளாம் தேவதாகுணசக்திவைசித்திரியங்களை
யும், அவ்விதமாகவுதித்தற்கு ஆதாரமாய்நின்ற க
ருவிவல்லமைகளையும், அப்படியெ வியஷ்டியிலிந்
திரியங்களின் அதிஷ்டான தேவதாரூபங்களான
இந்திரியப்பிரோரகவல்லீபங்களையுங். காண்பித்து
அப்படியே சமஷ்டிப்பிரபஞ்சத்தைநானென்ன வபி
மானிக்கும் விராட்டுசரீரியினதிகாரிகமான அவ்
னது அதிகாரசம்பத்தை சுவரிய போகபோக்கிய
முடைய சத்தியலோகத்தையும், ஜபாகுஸ்மசமா
னமாகியும் வாணிசமேதமாகியும் சதுர்முகமாகியு
மிருக்கிற பிரமனெனும் பெயருடைய தேவதாகு
ணசக்திவைசித்திரியங்களையும், அவனதுவியூகமா
ன தாதா-விதாதா பிரஜாபதியென்ற தேவதாகு
ணசக்திவைசித்திரியங்களையும், அவனது சுதந்தி
ரசிருஷ்டிகர்த்திருத்துவத்தையும், அவனது வியூ
கங்களின் அவாந்திரசிருஷ்டி. ஸ்திதி. சங்காரகர்

த்திருக்துவங்களேயும். தர்ப்பணபிரதிபிம்பத்தைப் போல தனது வியாபகத்திலுள்ளடங்கிய இவ்வி தஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தைஅகமெனவியாபித்த அக ண்டாகங்காரவிருத்தி தர்ப்பணத்தில். அப்பிரப ஞ்சத்தையுதிப்பித்துப் பிரகாசிப்பித்து, இச்சம ஷ்டி விசுவத்தைச் சரீரமாகவும் அவ்வகம் விருத் தியோடும் பிரிதிவிம்பித்து விளங்கிய சைதந்நிய த்தை விராட்டுசரீரியாகவும். இவ்வதிகாரியில்நா னெனவியாபித்து விளங்கிய விசுவசைதந்நியத்து க்கு அவ்விராட்டுசைதந்நியம் வேறில்லாததாகவு ம், அத்தேவதாகுணசக்திவைசித்திரியங்கள் இவ னதுவாகவும் நிரூபித்துநிற்கும்.

உகரமெனுமொரு அக்கரம், முன்னுதித்த ச மஷ்டிப்பிரபஞ்சத்தையும், பிரபஞ்சசரீரியானவக ண்டவிராட்ஸம்ஞ வகண்ட விசுவனது உபாதி யையும், அகண்டஞானேந்திரியபஞ்சக அகண்டக ர்மேந்திரியபஞ்சக அகண்டபிராணபஞ்சகமென் றவைகளென்ன, சித்தம் புத்தியிலும், அகங்கிரு திமனதிலுமாகவடங்கிய மனம்–புத்தி இவையெ ன்ன, இப்பதினேழுதத்துவங்களேயுடைய லிங்கச ரீரமெனு மகதத்துவம், உள்ளும் வெளியும் வி யாபித்துக், தன்னே யுள்ளும்வெளியும் வியாபித் துப்பிரகாசிக்குஞ் சைதந்நியத்தோடு முதிப்பித்து

அவ்வுபாதியைச் சரீரமாகவும், அதனை நானென்னு வகம்விருத்தியால் வியாபித்தவகங்காரியாமிரணி யகர்ப்பசரீரியை, யிச்சாதகனது இலிங்கசரீராவ ச்சின்னதை ஜசனுக்குவேறிலாமல் தைஜசனாகவே பிரகாசிக்கும்படிசெய்து, பரிபாலன கர்த்திருத்து வமாகியுஞ், சங்குசக்கிரதாரியாகியும், இலச்சுமி சமேதராகியும், வைகுண்டாதிபதியாகியு, மூள்ள நாரணனொனும்தேவதாகுணசக்திவைசித்திரியங்க ளையும். அவரதுவியூகங்களாகிய அவாந்திர சிருஷ் டி ஸ்திதி சங்காரகர்த்தாக்களான அநிருத்த. பிரத் தியும்ன—சங்கர்ஷணர்களான தேவதாகுணசக்தி வைசித்திரியங்களையும், இவனது குணசக்திவைசி த்திரியங்களாக விகசிப்பித்து நிற்கும்.

மகரமெனுமொருவர்ணம், முற்கூறியசமஷ்டி ஸ் தூல சூக்குமங்களான பிரபஞ்சங்களையும், அவற் றைச்சரீரங்களாகவுடைய விராட்டு இரணியகர்ப்ப ர்களென்ற சமஷ்டி சரீரிகளையும், அவர்களினுதி காரிக தேவதாகுணசக்திவைசித்திரியங்களையும், தனது சக்தியால் சாதகனது அநுபூதியி லுதிப்பி த்து, அவற்றினுள்ளும் வெளியும் வியாபித்துப், பி ரகாசிக்கின்றதாகியும், அவற்றினுற்பத்தி லயங்க ளுக்காதாரமாகியும், இத்தூல சூக்குமங்களின் கு றிப்பின்றியதாகியும், பிரபஞ்சத் தோற்றத்தையில்

லாமற் செய்கின்றதாகியு, மிருக்கின்ற சமஷ்டிப்பி ரபஞ்சகாரண சரீரமான அந்தரியாமியி னுபாதி யையும, அதனைத்திருசியதரிசன வுபாதிகளின்றிய கேவலதிருஷ்டிருவிருத்தியாங்கார வகந்தாபீஜ சக்தியால் வியாபித்துத் தாதான்மியமுடையதாக அவ்வந்தரியாமி சைதந்நியத்தையும், அவனது ஆ திகாரிகமான சம்பத்தைசுவரியங்களுடையதான கைலாசபதியாகியும், சந்திரசூடத்துவ—கங்காதர த்துவ—திரிநேத்திரத்துவ நீலகண்டத்துவங்க ளான இலக்ஷணங்களுடையதாயும்: சுத்தஸ்படிகசங் காசமாகியும், சமஷ்டிப்பிரபஞ்ச சங்காரகர்த்திரு த்துவமாகியும், உருத்திராணிசமேதமாகியு முள் ள தேவதாகுணசக்திவைசித்திரியங்களையும், அ வனது வியூகங்களான—பவ—மிருட—ஹர—என்ற அ வாந்தர சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரகர்த்தாக்களான தேவதாகுணசக்திவைசித்திரியங்களையும், இச்சா தகனது காரணசரீரவுபாதியையுடைய பிராஞ்ஞ னுக்குவேறில்லாமல் அநுபவிப்பித்து. விவகாரதி சையில் முற்கூறிய இரண்டுசரீரங்களும், அவற்றி ன்தன்மையும், இவ்வந்தரியாமியானதனக்குவியா வகாரிக வுபாதியெனவும்,காரணவுபாதிவியாவகா ரிகபரமார்த்தோபாதியெனவும்நிரூபித்துநிற்கும்.

இம்மூன்றக்கரங்களுக்கந்நியமாகியும், இவை

களுக்காதாரமாகியும், சர்வவியாபகமாகியுமுள்ள நாதப்பிரமமாகியபிரணவம், சாதகனதுள்ளத்தில் அநுபூதி ரூபமாகப்பிரகாசித்துத், தன் சக்தியால் முற்கூறியமூன்றுசமஷ்டி சரீரவுபாதிகளுக் கந்நியனாகியும், கடம்அறியப்படாததுகொண்டு கடாஞ்ஞானமாகிய கடாவரணம் அஃதை அறிவதுகொண்டு கடஞானமாகிய கடவிக்ஷேபம். அஃதுஅறியப்பட்டதுபற்றி கடமென்றகாரியம்—இம்மூன்றும் உபாதானமாகியமிருத்தில், முக்காலத்துங் கடமில்லாவிடில் அவ்வித மிருத்ஞானம் நிஷ்பிரதியோகியா யெப்படிப்பிரகாசிக்குமோ? அப்படி, யியல்பாகவே திரிவிதபரிச்சேத சூந்நியமாய் நிஷ்ப்பிரதி யோகிசின்மாத்திரமாகப் பிரகாசிக்கின்றதாயும், மிருத்தில் முக்காலத்துங் கடங்காணப்படாவிடினு, முலகவழக்கப்படி கடமென்ற விவகாரத்தால் பிரதீதிமாத்திரசரணமாகக் கடமொப்பப்படின், இஃது இரசிதமென்ற சுத்திரசிதஞான ப்பிரதீதியின் விரசிதமொப்பப்படினும் கற்பிதமாகவேசித்திக்கவேண்டும்: அப்படிக்கடங்கற்பிதமாகச்சித்தித்திட, முக்காலத்தும் அக்கடோற்பத்திஸ்திதிநாசங்களின் சம்பந்தங்களின்றிக், கடவிவகாரத்தாலுபாதானமெனவும், சப்பிரதியோகிபாவாபாவபதார்த்தங்களுக்குள் ளொருபொருளாக

க்கடஞ் சித்தியாததனல், மிருத்துநிருபாதானமெ
னவுமாகுதல்போல்? இக்கற்பிதமாகிய பிரபஞ்ச
மென்ற விவகாரத்தால் அபின்னநிமித்தோபதான
னெனவும், அப்படியே முக்காலத்துந் திரிவிதபரி
ச்சேத சூந்நியமாகியும்.இப்பிரபஞ்சசப்பிரதியோ
கிபாவாபாவபதார்த்தங்களுக்குளொன்ருக வில்
லாததுபற்றி நிர்நிமித்தநிரூபாதானனெனவும், மு
ற்கூறிய ஞெயஞானஞாதிருவென்னும் சமஷ்டியா
மூன்றுவிதப்பிரபஞ்சமும் பிராதீதிகங்களானதா
ல், சர்வாதிஷ்டானசித்தெனவும் பார்த்து, இவ்வி
காரங்களை யுள்ளும்வெளியுங்கலந்து வியாபித்தபி
ருதுவி, விகாரங்கள் கற்பிதமானதுபற்றி நிர்விகா
ரமாய் அகண்டமாய்ப்பிரகாசிப்பதுபோல; பிராதீ
திகசர்வப்பிரபஞ்சசாக்ஷியாகவும் நிர்விகாரமாகவு
ம், சமஷ்டியானதிருஷ்ட்ருதரிசந திருசியங்களின்
றிய அகண்டசைதந்நியமாகவும், பிரகாசித்த வக
ண்டாகார சைதந்நியத்தைச், சாதகனது சுழுத்தி
சாக்ஷியானபிரத்தியக்சைதந்நியமாந்தனக்குவேறி
ல்லாமற்ருனகவே பிரகாசிப்பித்து, அப்படியேச
மஷ்டிப்பிரபஞ்சஸ்பூர்த்தி-அஸ்பூர்த்தி-இரண்டும்
வியக்தப்படாத விவகாரத்தைமுன்னிட்டு, அவ்வி
யக்தத்தன்மை சாமாநிய சுருதி யுத்தி யநுபவங்
களாற்ருேன்றி வியாவகாரிக சத்திய சமஷ்டிப் பிர

பஞ்சத்துவம் சாதிகளுக்கு அதிகரணமாகியும், பரமார்த்தத்தில், பிரளயசுழுத்தி சமாதிகளில், சப்பிரதியோகிகமாயாவது நிஷ்ப்பிரதியோகிகமாயாவது யாராலும் பிரதீதிகூற வுபகாரப்படாததனுல் சப்பிரதியொகிக நிஷ்ப்பிரதியோகிகமாயின்றிய நிருபாதிகசைதந்நியமான சுத்த கேவல சொரூப சிவமாம் பிரத்தியக்கபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரத்தையருளி, அப்பிரகாரமே சமஷ்டி துரியோபாதியநுபூதியில், அவ்வியக்தஞேய-அவ்வியக்தஞான-அவ்வியக்தஞாதிரு-வென்றவுபாதிகளையும், அவ்வாதிகாரிகர்களான. மகேசுர-சதாசிவ-பிந்துதத்துவங்களிவிரண்டு தத்துவங்களை, சந்திரசூடங்களாயும் நீலகண்டங்களாயுமுள்ள மஹேசுரசதாசிவர்களில், மஹேசுவரர் மஹேசுவரி சமேதராகியும், சதாசிவர் பஞ்சமுகராகியும், மனோன்மணிசமேதராகியும், விளங்குகின்ற மூர்த்தங்களான தேவதாகுணசக்திவைசித்திரியங்களுடையவர்களாயும், பிரமா-விஷ்டுணு-ருத்திரர் இம்மூவர்களும் மஹேசுவராநு வியூகங்களாகவும் ஈசான-தற்புருட-அகோரவாமதேவ-சத்தியோ ஜாதரென்ற சிவச்சின்னம்பொருந்திய ஐவர்களும், சதாசிவராநுவியூகங்களாகவும், அவாந்தர சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காராதிரோபாவ அநுக்கிரககர்த்திருத்துவ முடையவர்

களாகவும், நிரூபித்து,இவ்வியூகாதிபவியூகங்களா
ன அவர்களது ஊர்த்துவகைலாச மஹாகைலாச
மென்ற உலகங்களையும், குணசக்தி வைசித்திரியங்
களையும், அப்படியே, அவ்வியக்த்தகர்த்திருத்துவ
உபாதியாம் விந்துதத்துவம்,அதின்குணசக்திவை
சித்திரியங்கள் இவைகளையும், அப்படியேபுலுதப்
பிரணவயோகத்தாற்றோன்றிய அகராதிமூன்றக்க
ரங்கள், அவற்றின்சமுதாயமாகிய ஓ காரம்விந்து
இவற்றை வியாபித்ததாயும், இவ்வக்கரவிகாரமின்
றியதாயும், இவ்விந்துவையதிகரித்து தீர்க்க கண்
டாநிநாதம்போலொளிப்பதாயுமுள்ளநாததத்துவ
த்தையும், அதின்தொநி சக்தியால் முற்கூறிய யா
வையும்பிரகாசிப்பித்து, வேத்திய–அபி வியஞ்சக
சாமக்கிரியையில்லாதஅந்நாதொபாதிஅக்காரண
ங்கொண்டுநீங்க, தொநியினுதவியுமின்றிப் பிரகா
சிக்குஞ்சிற்சக்தியையும், (அப்படியேசித்தினதுச
க்திசிற்சக்தியா? அல்லது சித்தே சக்தி சிற் சக்தி
யா? என ஆலோசிக்கின்,சித்தினதுசக்தியெனில்,
சித்துக்குவேறாகிஜடமாய்விடும். அஃதுசித்தின்ச
க்தியாகாது. சித்தேசக்தியெனில், சித்துக்குவே
றிலதாகிசக்கியிலதாகும். அக்கினியின்கணம்போ
ல் அங்கிசமெனில், பார்த்திவாதிகாஷ்டகணவுபா
தியைநீங்கி,அக்கினியினதுவாகாததுபோல,சித்து

பாதியைப்பற்றியதாகுமேயன்றி, சித்தைப்பற்றிய தாகாது. இங்ஙனம் அச்சக்தித்துவஞ் சித்துபாதியின்றி சின்மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிக்க, அதனையும், இச்சிற்சக்தியுபாதியைவிட்டு அவ்வுபாதியின்றிய சித்துசிவமாதலால், இச்சக்தியுபாதிமுற்கூறியபிரகாரஞ் சித்தியாவிடில், சக்தனெனும் உபாதியின்றிப் பிரகாசிக்குஞ் சித்தேசுயம் பிரகாசமாதலால், இச்சுயஞ்சோதியே பிரத்தியக்கானதால், அங்ஙனம்பிரகாசிப்பித்து, அப்படியே முற்கூறிய யுக்தி யநுபவமுடைய சக்தசக்தி பேதமின்றிய சொரூபமே சந்திரசூடமாயும், நீலகண்டமாயும், உமையொருபாகமாயும், நிஜானந்தவிலாசத்தால் ஆனந்தநடனவிலாசியாயும், முற்கூறிய ஆதிகாரிக சதாசிவாதி பிரமாந்ததேவர்களாலுபாசிக்கத் தக்கதாயும், சர்வகாரணமாயும். சர்வேசுரமாயும், சர்வைசுவரியசம்பன்னமாயும், சுருதிகூறியஸ்ரீகுரு மூர்த்தியாயும், சிதாகாயத்திற்பிரகாசித்து, அடியார்களைக்காக்கின்ற சர்வகாரண பரதத்துவகுண சக்திவைசித்திரியங்களையும் பிரத்தியக்குக்குவேறில்லாமலும் பிரகாசிப்பித்து, சர்வார்த்தவாசகசக்தியுடைய பிரணவமும், தனதுபொருளானயாவும் முக்காலத்துஞ் சுயஞ்சித்தான சிவமெனும் பிரத்தியக்கின் சொருபத்துக்கு வேறாகவில்லாமல், சு

யம்பிரத்தியக்ஷமாத்திரமாகவே சித்தித்திடும். ஆகையால் சாதுசிகாமணியாகியபுருஷோத்தமனே இந்தப்படிபிரகாசிப்பாயாகவென்றநுக்கிரகித்தார்.

மாணாக்கனும்—அநுசந்தானவிசேஷத்தால்சத்குருகிருபைபொருந்தியதனதுள்ளத்திற் பிரணவத்தை யநுசந்தானித்து, அதின்முதலக்கரத்தாற் பிரமாண்டகோடிகளாய்ப்பிரகாசிக்கிற ஸ்தூல ஜகத்தைக் கடத்தைத்திருக்குப்போலவியாபித்து அதனையும் அதிஷ்டானதேவதா பிரோசகத்துவத்தையும், திக்பாலதேவதாகுணசக்திவைசித்திரியங்களையும், சத்தியலோகாதிபதியாகிய தேவதாகுணசக்திவைசித்திரியங்களையும், விராட்டுசரீரிசைதன்னியத்தையும், விசுவனை எனக்குவேறில்லாமல்நானாகவே நிச்சம்சயமாய்க்கண்டநுபவித்தேன் அப்படியே தத்துவாதீதம் வரையாவுமென்னிற்கற்பிதமாகவும், எனக்குவேறில்லாததாகவும் சுத்தசின்மாத்திரமானசிவமாம் பிரத்தியக்சொருபமே தான் என உத்கோஷித்துச் சமாதியுற்றான்.

முற்றிற்று.

உ-வது யோகமார்க்கம்.

மாணாக்கன்—சமாதிதெளிந்து ஆசிரியனை வணங்கிச் சர்வார்த்த சங்கிரஹவாசகமான பிரணவத்

தால் ஞானிகள் உபாஸிப்பது எவ்விதமென்றறிந்தேன், யோகிகள் அநுஷ்டிக்கும்விபரத்தையும் அருள்செய்யவேண்டுமென:

ஆசிரியர்—மூலாதாரம்—சுவாதிஷ்டானம்—மணிபூரகம்—அநாஹதம்—விசுத்தி—ஆஞ்ஞை—என்றுறு தாராமுள பிருதுவி—அப்பு—தேயு—வாயு—ஆகாச—மனம்—என்றுறு தத்துவங்கள் சூக்குமங்களாகவுண்டு, இப்பூதஜயமும்—மனோஜயமும்— அருளத்தக்கருண்டலினிசக்தியுமுளது. அதற்குப் பிரமக்கிரந்தி விஷ்ணுக்கிரந்தி உருத்திரக்கிரந்தி என்ற மூன்றுகிரந்திகளும், இதற்குமூலபந்தம் ஒட்டியாணபந்தம் கேசரி என்று மூன்றுசாதனங்களுமுளவாம். இவை பூரகம்—கும்பகம்—இரேசகம்—என்று மூன்றுவிதப்பிராணயாமத்தை யாசிரயமாகவுடையன. இந்தப்பிராணயாமம், முற்கூறிய பொருள் பொருந்திய பிரணவாநுசந்தானத்துடன் ஆசிரயிக்கப்படுங்கால், பூரகத்துக்குமுதலக்கரமும், கும்பகத்துக்கிரண்டாமக்கரமும், இரேசகத்துக்கு மூன்றுமக்கரமும், அவற்றின திஷ்டான தேவர்களாகிய மும்மூர்த்திகளும், மூன்றுவல்லமைகளுமாகும். இதின்சாமாந்நியாப்பியாசகாலத்தில், பிரமனுக்கு மணிபூரகமும், நாரணற்கு அநாகதமும், உருத்திரற்கு ஆக்கினையுமாகத் தானங்களாகும். குண

டலிங்கியினுத்தாபனங்கிடைக்கும்படியான அப்பி யாசத்தார்ட்டிகம் பிராணாயாமதாரணைசித்தித்திடில், மூலதாரத்தில் கணேசனும், சுவாதிஷ்டானத்திற் பிரமனும், மணிபூரகத்தில் விஷ்ட்ணுவும், அனாஹதத்திலுருத்திரனும், விசுத்தியில் மஹேசுரனும், ஆஞ்ஞையில் சதாசிவனுமாம், பிருதுவி தத்துவத்தின் ஜயகாலத்தில் மூலாதாரத்தில் லகரம்பிரமனும், சுவாதிஷ்டானத்தில் வன்னி தத்துவஜயம். ரகரம் உருத்திரனும், மணிபூரகத்தில் அப்புதத்துவஜயம். வகரம் நாரணனும், அனாஹதத்தில் வாயு தத்துவஜயம். யகரம்; மஹேசுரனும், விசுத்தியில். ஆகாயதத்துவஜயம் ஹகரம், சதாசிவனும், ஆஞ்ஞையில் மனோதத்துவஜயம்.ஜீவாக்ஷரமுமாம்.

ஊர்த்துவ்கமநசக்தியான பிராணனும், அதோகமநசக்தியான அபானனும், சுவாதிஷ்டான மணிபூரகங்களின் சந்தியில், எந்தவிடத்தெந்தச் சாதனத்தால் நாடிஸ்பரிசமின்றியதால் தனதுசக்தியைநீங்கிநிற்குமோ, அந்தச்சாதனம் மூலபந்தமாகும். அத்திசையிற் பிரமாண்ட பிண்டாண்டங்களைவியாபித்துப்பிரகாசிக்கின்ற 'அகரத்தின் கிரியாசக்தியான அரூபமாகிய பிராணவாதத்தால்,அத்தூலப்பிரபஞ்சமும் வாதிக்கப்பட்டுத் திருசியத்

தன்மையைநீங்கி, வாதசரீரமாகச்சேஷித்துத், த
ன்னை யுள்ளும் வெளியும் வியாபித்துப்பிரகாசிக்கி
ன்ற விசுவசரீரியான பிரத்தியக்சைதந்நியம், சம
ஷ்டிஸ்தூலப்பிரபஞ்சவியதிரேகாவச் சின்னமான
திருக்குமாத்திரமாகப்பிரகாசிக்கும். விஷயத்துக்
குமூலந் திருசியப்பிரபஞ்சமாதலால் அதனை யில்
லாமற் பந்திப்பதுகொண்டு மூலபந்தமெனப்படும்.

வாதசரீரமான பிரமாண்டநாமரூபசூந்நியவ
கண்டாகாரத்தைத் திருசியமாகக் குறிக்கு மீக்ஷ
ணசலநம் விருத்திரூபமானதால், அதிற்றிருசியச
லநவியாபகத்தையட க்க நீங்கிநிற்கும். அவ்விடத்
து ஈக்ஷணவியாபாரம், அசைவற்ற ஆகாயம்போ
லப்பூரணமாகக் கும்பிக்கப்பட்டு, சப்த தசலிங்க
சரீரத்தன்மையைநீங்கி, நிர்வியாபாரவியாபக ஈ
க்ஷணமாத்திரமாகப் பிரகாசித்துநிற்கும். பதினே
ழுதொழிலையுநீங்கிவியாபக ஈக்ஷணகமநஞ்சித்தித்
ததாலும், பதினேழுகருவிகளும் பந்தப்படுதலா
லும், இதற்கொட்டியாணபந்தமெனப்படும். இவ்
வீக்ஷணமிலயிக்குமிடத்து இஃது தோற்றப்படா
மையால், அதனால் இவ்வீக்ஷணம் வியாபிக்கப்படி
ன், அதற்குவேறாகத்தோற்றவிடமின்றி ரேசிக்கப்
பட இவ்விரேசகமென்னு மீக்ஷிதிருவிருத்தியாம்.
ஈக்ஷணவெதிரேகாவச்சின்ன சைதந்நியாநுபூதி

யைத்தோற்றிப்பித்துநிற்கும். இதிலகண்ட வீக்ஷ
ணவிருத்தியைநீக்கிக்கிளம்பி, அதின்வெதிரோகவு
பாதியாமீக்ஷிதிருவிருத்தியிற் புகுந்ததாலும். அ
கண்டசூக்கும வுபாதி நிச்சேஷமாகப் பந்திக்கப்ப
ட்டதாலும், ஒட்டியாணபந்தமெனப்படும்.

இந்தப்பிரகாரந் திருசியதரிசநவுபாதிகளை வி
ழுங்கிஅகண்டதிருஷ்டிருவுபாதிமாத்திரமாய்ச்சே
ஷித்திருந்திடினும் நானே ஈக்ஷிதாவென அகங்கா
ரசலநமுதிக்குமிடமாதலால், அவ்விதவியாபக ல
யாகாரஞாதிருவிருத்தியை நிதாநித்தநுபவிக்க, அ
வ்வநுபூதிவிஷயமாகிய ஞாதிரு அம்சம ஞேயமா
கவும் அதனைக்குறிக்குமொருஅம்சம் ஞானமாகவு
ம், அஃதுதித்தொடுங்குமொரு அம்சம் ஞாதிரு
வாகவுந், தெரியவரும். ஞாதிருஞேயவிருத்திக்கு
ம் அப்படியே, மற்றவிருத்திக்கும், ஆதிகாரிக தே
வதைபவ மிருடஹர என்றவர்களும், இஞ்ஞாதி
ருவின் அபரவிந்துவென்னும் ஞாதிருஞாதிரு வி
ருத்தியின் சங்கோசவிகாசமின்றி முத்தொழில்சி
த்தியாததனால், ஈஷத்விகாசம், சிருஷ்டி- ஸ்திதி
யிலும், ஈஷத் சங்கோசம் சங்காரத்திலுமுளதாகு
ம். அவ்விருத்தியை யுதாசீனமாக வபிமாநித்து,
த்தனது சத்துவபிரகாசியத்தாற் பிரகாசஞானனந்
தகனமாகி, தப்தாயபிண்டம்போற் பரதத்துவத்

ஞ்தை யபேதமாய்க்கலந்து, கபளீகிருதசமஷ்டி ஸ்
தூல சூக்கும பிரபஞ்சங்களையுடைய சமஷ்டிகார
ணோபாதியென்னும் ஞாதிருஞெய ஞாதிருஞான
இவ்வுபாதிகளின்றி, அபர விந்துவாம். ஞாதிரு
ஞாதிருவிருத்தி, அதிதுர்த்தரிசந வியாபகமாய்ப்
பிரகாசிக்க, அதின் சங்கோசவிகாசாதாரமான ச
லந சக்தியை அவ்வுபாதி சம்பந்தமின்றி, யதனை
யநுப்பிரவேசித்துப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற சொப்பி
ரகாசசிதாகாச நிச்சலந சக்தியாலடக்க, சமஷ்டி
ஸ்பூர்த்தி யாதாரமான ஞாதிருஞாதிரு தனது ச
லந சக்தியுடனில்லாததாகிச், சிதாகாசாநுபூதிமா
த்திரமாக நீங்கிவிடும் இதனைக் கேசரிவித்தையெ
ன்பார்கள், இஞ்ஞாதிருதுரியசிதாகாச வுபாதியி
னதிகாரிகதேவதை உருத்திரர். ஞாதிரு ஞாதிரு
வினதிகாரிகதேவதை ஹரன. ஞாதிரு ஞான வு
பாதியி னதிதிகாரிக தேவதை மிருடர் ஞாதிரு
ஞேயவிருத்தியினதிகாரிக தேவதைபவர் எனப்ப
டும். அவ்விருத்திகள் தமசில் இரசுஜதமசிற்சத்து
வம் தமசிற்றமசெனவும்படும்

இவ்விதகேசரிவித்தையாற்சமஷ்டி ஞாதிருது
ரியசிதாகாசவுபாதியிற்பிரவேசிக்க, ஞாதிரு ஞா
திருநிச்சேடமாயில்லாததாகி, இஃது ஞேயம் இ
ஃது ஞானம் இஃது ஞாதிருவென்றபேதமின்றி,

சமாதியினநுபூதியுதித்துநிற்கும், அவ்விடத்து இரஜசிலிரஜ்சு—இரஜசிற்சத்துவம்— இரஜசிற்றமசு—என்னு மூன்றுபிரிவுடைய சமஷ்டி ஸ்தூலசரீரியானவிசுவசைதந்நியவுபாதியாம் ஞேயஞேயஞேய ஞான—ஞேயஞாதிருஞேயதுரியவிருத்திகளென்ன அவ்விருத்தி சைதந்நியங்களென்ன, அவற்றினுதிகாரிகதேவதைகளான தாதா—விதாதா—பிரஜாபதி பிரமாவென்றதேவதைகளென்ன, சமஷ்டி சூக்குமசரீரியான விரணியகர்ப்பனெனுந்தைஜசவுபாதியாம் சமஷ்டி சூக்குமசரீரமான மகதத்துவமெனும் ஞானவிருத்திசத்துவமானதால், சத்துவத்தில் ரஜசு—சத்துவத்திற் சத்துவம் சத்துவத்திற்றமசென்றுகூறப்படும். அகண்டஞானஞேயம். ஞானஞானம்—ஞானஞாதிரு—வெனுமதில் துரியமெனக்கூறப்பட்டுப், பிரத்தியுமன சங்கர்ஷண—அநுருத்த—நாராயணனென்ற அவ்விருத்திகளினுதிகாரிகதேவதைகளென்ன. இவ்வுபாதிகளென்ன, அனைத்துமொன்றிலொன்றொடுங்கி, சிதாகாச வுபாதியாம் பிராஞ்ஞதுரியோபாதிமாத்திரமாகச் சேஷித்து, திரிபுடியில்லாதசமாதிபெலத்தால் அச்சிதாகாசவுபாதியுநீங்க, அவ்விடத்துக்கேசரி வித்தைக்குப்பிரவேசமில்லாததால் சொரூபாநுபவந்திரோதானப்படும்.

திரோதானப்பட்டவிடம் அவ்வியக்தமான தாலும், வியஷ்டிசமஷ்டியானகாரியவுபாதியிற்பிரதிவிம்பிதசைதந்நியந் தனதுபாதியுடன் லீனமாய் விட்டதனாலும், முற்கூறியஆதேய சைதந்நியத்திற்குச் சர்வாதாரமான அதிஷ்டான பிரமசைதந்நியத்தின் ஐக்கியாநுபவம்வரவேண்டி. அவ்வியக்தமானவக்காரணவுபாதியில் உன்மநியென்னும் வித்தியாபெலங்கொண்டே சாதிக்கப்படவேண்டும். அவ்வுன்மநியும், திரிபுடியாகியமனமெனும்விருத்தியைநீங்கியதானதால், அதனாற் பிரவேசிக்குந்தன்மையாவது—யாதொருதோற்றமுமின்றி யவ்வியக்தமாகிக்காரணப்பிரமத்திற்குவேறாயில்லாமற் சிதாகாசவுபாதியுநீங்கிலயித்தஅச்சீவன், அவ்விடத்தினின்றும் முன்போல் அச்சிதாகாச அநுபூதிமாத்திரமாகவிழிக்க, இவ்வுபாதியுமின்றியதனது சொரூபமான அதிஷ்டானபிரமசொரூபந்தானாக விருந்திடினும். நிரூபாதிகமானதுபற்றி வியக்தப்படத் தகாததால், அத்தன்மையிலலாத அவ்வியக்தாகாரமானவோராநுபூதியவ்விடத்துதித்துநிற்கும். அதனை வியக்தம் எனக்கூறக் கூடாததுபோல், அவ்வியக்தமெனவும் உண்மையாகவுரைக்கிடத்தகாது. இச்சிதாகாசாநுபூதியினின்றுமதனை யெதிரிடின் இச்சிதாகாசாநுபூதிநீங்கியவ்வியக்தம்போன்ற அநுபவ

முண்டாகும். அதனைப்பிரகாசிப்பிக்கின்ற பிரகாசம் இயல்பாகவே விளங்குவதால், அதனையிவ்வுன்மனியன்றித்தானாகவறியவுபகாரப்படாததனால், அவ்வநுபூதியைய நிதாநத்துடன் றெளியின். அவ்வுன்மனிவித்தையினிலாபங்கிடைக்கும்.

அஃதாவது—அவ்வியக்தம்போலுதித்த அவ்வநுபூதியும், அவ்வியக்தாகாரமாக விஷயப்படுவதுகொண்டு, அவ்வநுபூதியிலும்ஞேயம்—ஞானம்—ஞாதிரு—இம்மூன்றும் அவ்வியக்தமாகவுளவாம். அங்ஙனமாயின் அவ்வியக்தஞேயம், அவ்வியக்தஞானம், அவ்வியக்தஞாதிருஎனக்கூறலாம். அவ்வவ்வியக்தாகாரமாயுதித்தவநுபூதியில்அவ்வியக்தத்திரிபுடியான அவ்வியக்தத் தன்மைமூன் றநுபூதிக்கு வேறாகயாதுகாணப்படுகின்றதோ, அத்தோற்றுங் குறிப்பே அவ்வியக்தஞேயமாகும். அதனைமாத்திரந்தாதான்மியப்படின், அத்திசையில் அவ்வியக்தஞேயமாகவுதித்த விருத்தியின் றன்மை, தனக்காதாரமாய்நின்ற அவ்வியக்தஞானோபாதியை யந்நியமாகக்காட்டித், தான்காட்சியாகிவியக்தப்படாத் தன்மையைநீங்கிநிற்கும். இங்ஙனம்நீங்கிநிற்கச்செய்தவல்லபத்தின்பிராப்தியே, மனோன்மநியினிலாபத்தின்பிராப்தியாகும்.

அதனால் அவ்வியக்தஞேயோபாதியையவ்வி

யக்தஞானபெலங்கொண்டு இம்மனோன்மனிவித்தி யாபெலத்தாற்பிரவேசித்திடின், முந்திய வநுபூதி யிலிக்காட்சித்தன்மை காணுமையால், அவ்வியக்த ஞானமாத்திரமாகவேயவ்விடத்திருந்ததாகத் தன் னையவ்வியக்தஞானத்தோடுந் தாதான்மியப் படுத் தி, அவ்வியக்தஞானமாத்திரமாகவிருந்தவிடத்து, இக்காட்சியாம் அவ்வியக்தஞேயம்வரவிடமில்லை யென அவ்வியக்தஞானமாத்திரமாகச்சேஷிக்க, அ தனைநிஷேதித்துநிற்கும். அவ்வித அவ்வியக்தஞா னமாத்திரமாகத்தாதான்மியப்பட்டுப் பிரகாசிக்கி ன்ற அநுபூதிபெலத்தால்விளங்குகின்ற அத்திசை யில், மனோன்மனியினுதிக்கத்தினுற், காட்சியில்லா தகாண்டல்போல், அவ்வியக்தஞேயமில்லாதவிட த்து, அவ்வியக்தஞானம் நிரூபகாரமாகசித்திக்கவி டமின்றி நீங்கும். அவ்வவ்வியக்தஞானோபாதி நீங் க, காட்சி காண்டலிரண்டும் நீங்கினுங் காண்பான் மாத்திரமாகச்சேஷிப்பதுபோல், அவ்வியக்த ஞா திருமாத்திரமாகச்சேஷிக்கச்செய்து அஃதோடுந் தாதான்மியப்படுத்திநிற்கும். அத்திசையில் அம்ம னோன்மனியினருளினுல், காட்சிகாண்டலில்லாதவி டத்து காண்பானும் நிரூபகாரமாகி சித்தியாதது போல, ஞேயம் ஞானஞ்சித்தியாதவிடத்து ஞாதி ருவும்நிஷ்பிரயோசனமாய்ச்சித்தியாமல்நீங்கிவிடும்

அவ்வியக்தஞாதிரு அங்ஙனநீங்க, குறிக்கப்பட்டாவிடினுஞ் சொப்பிரகாசமான தான்நிஷேதிக்கவிடமின்றிநிருபாதிகமாயபரோக்ஷமாக சித்தித்திருப்பதினாற், குறிப்பில்லாததுபற்றிஅவ்வியக்தமெனவும், சொப்பிரகாசமானதுபற்றி அபரோக்ஷமெனவும், இந்நிலே கேசரிவித்தைக்கு அவிஷயமானதால் அவ்வியக்தத்தன்மைஆரோபிதமெனவும், உன்மநிவித்தையால் முன்னிலைப்பட அநுபவித்தது கொண்டு அவ்வியக்தஞேயஞானஞாதிருக்களுங்கற்பிதமெனவும், சொப்பிரகாச அபரோக்ஷசாக்ஷாத்காரமாயிருக்கிற பிரத்தியகபின்னபரமான்மாவாகிய தன்னிடத்தில், மநோன்மநிவித்தையால் முன்னிலைக்கொள்ளாமலும், கேசரிவித்தையுடன் உபாதி நீங்கியவிடத்தில் யாதொருவிருத்தியும் ஆபாசமாயேனுமில்லாமற் போவதனாலும், எக்காலத்தும் நிர்விகாரநின்மலஅத்துவிதீயநித்தியாபரோக்ஷசொரூபமாக, துவைதத்தினுதிப்புக் கிடமின்றிச் சொரூபத்துக்குவேறாகஉன்மநியுமில்லாததாகச்சுயஞ்சொரூபமாத்திரமாகவே, அபரோக்ஷமாகப்பிரகாசித்துநிற்கும். அபரோக்ஷமென்றால் அக்ஷத்துக்கு=திருக்குக்கு, பரமாக=அந்நியமாக, முக்காலும்பாவியாததுயாது, அஃதெனப்படும். ஆதலால் ஜாதிகுணக்கிரியாசூந்நியசுயம் ஞானசொரூபதிரு

க்குமாத்திரமாக வநுபவிப்பாயாகவென: அப்படியே மாணாக்கனும் உன்மநியின் கிருபைகொண்டு, ஆசிரியரருளியபிரகாரம் அவ்வியக்த உபாதியைக் கீண்டு, பிரத்தியகபின்னபரமான்மசுபாவமாநித்தியாபரோக்ஷத்தைநித்தியசித்தமாகவடைந்து,நிஜானந்தசமுத்திரத்தின்முழூகினான்.

முற்றிற்று.

௰௬-வது பஸ்பமகிமாநிரூபணப்பிரகரணம்.

அஹோதுக,தயாசிந்துவாகியபரமகுரோ! உவமையின்றியகருணையாலடையாமலடைந்தசுவாநுபூதியையேதெனமொழிவேன்! எக்காலத்தும் நானேயனைத்துமெனக்கூடவுரைக்க நினைக்க விடமின்றியுள்ளபடி சொரூபமாகவெ பிரகாசிக்கின்றேன். முக்காலத்தும் பௌதீகமுதலவ்வியக்தம்வரைகாரியகாரணமாயுள்ள பிரபஞ்சம், விவர்த்தமாகவேனும் உற்பன்னமுமன்று. ஸ்திதமுமன்று. நஷ்டமுமன்று. இதனையிட்டகாரியகாரணவுபாதியிற்பிரதிவிம்பித்துப்பிரகாசித்த ஜீவேசபேதமும், அதனையிட்டுவந்தபந்தமும், அதனால்விளைந்த துவைதமானகர்மபக்தியோகமும், அப்படியே ஜீவேசபேதத்தைநீக்கவந்த ஜீவேசர்களது ஐக்கியமும், அதனாற்பெற்றதானமோக்ஷமும், திரிவிதபரிச்சேதசூ

ந்நியமான சொச்சொரூபமாம் நிஜமகிமையில், வி வர்த்தமாயேனுஞ்சித்திக்கத்திரமின்றி, முக்காலத் துஞ்சொரூபத்திற்குவேறில்லாமல் ஒழியாமலொ ழித்தது எவ்விடத்தோ? எவ்வாறோ? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! கருணையின் மகிமையை யென்சொல் கேன்! என்சொல்கேன்! எனக்கொர்ஜித்து, ஆனந் தக்கூத்தாடிப், பாவசனையுடலும்புளகிதமாய் ஆனந் தபாஷ்பம் ஆருய்ப்பெருக, ஸ்ரீகுருவின் உபயசர ணகமலத்தில்சங்கற்பமில்லாததெண்டம்போலவீ ழ, ஆசிரியருமப்படியேபரவசராகி, குருசிஷ்யபே தமில்லாதநிஜானந்தவிலாசத்தில்மூழ்கிப், பின்புப கிர்முகமாகி, அம்மாணக்கனைப் பகிர்முகப்படுத்தி, உச்சிமோந்து ஆலிங்கித்து, சிரத்திலும் இருதயத் திலுஞ்சுவர்னகமலதுல்லியமானகரத்தா லநுக்கி கித்து, பாலத்தில் விபூதியால் அலங்கரித்துநோக் கியருளுவார்.

நித்தியதிருப்தனுகிய உன்னுலடையாமலடை யப்பட்டவிந்நிலைமையார்க்கும் அரிதே! அஃதுநீங் காத அநுபவமானவுனதுசொரூபமாய்ச்சித்தித்தி ருந்திடினும், அதனைக்கரதலாமலகம்போற் பிரகா சிக்கச்செய்யும் வல்லபமுடைய அசாதாரணமான சாதனமியாதோ' அதனைமறவாலிருப்பாயாகவென அருள.

வேதாகமமுதலிய சகல சாஸ்திரங்களாலும் பாகத்துக்குவன்னிபோல் அசாதாரணசாதனமாகக்கூறியபஸ்பத்தை: நாவிறைக்கூடகுறியாமற்குறிக்கத்தக்க இரகசியவஸ்துவெனத்தெளிந்தேன். அற்பமானவெனதுபுத்தியினும் அளவின்றிய அதன் மகிமை பிரகாசிக்குமாறு. அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்றமாணுக்கனைநோக்கியாஞ்ஞாபிப்பார். இவ் விபூதியின்மகிமை மும்மூர்த்திகளாலுமுரைக்கத்தகாததெனை, நவமாகநாங்கூறவேண்டியதின்றேவேதங்களே அங்ஙனஞ் சதாவோதுகின்றன. அநேக உபநிடதங்களிற்பலவாறு இம்மகிமையைக் கூறத் தகாததாகவிதித்திருப்பினும், அதனைச்சுருக்கமாக விருத்தஜாபாலமெனுமுபநிடதங்கூறியவாறுபதேசிக்கின்றனம்.

ஜனகனெனும் அரசன் பிப்பலாதனெனும்ரிஷியையடைந்துபஸ்பமகிமாவையுபதேசிக்கவேண்டுமென்வுபநயனவிதிப்பிரகாரம்பிரார்த்திக்க, அப்பிப்பலாதர்ஜனகருடன்சத்தியலோகத்திற்சென்று பிரமாவை யிப்பிரகாரம் பிரார்த்திக்க, ஈசனது மகிமையெப்படியோ அப்படியென்று பிரமாவுரைக்க, அவருடனிருவர்களும் வைகுண்டம்புகுந்து நாராணனையப்பிரகாரம்பிரார்த்திக்க, அந்நாராயணரும் அங்ஙனமேகூற, அவருடன் மூவர்களும் உருத்

திரலோகத்திற்சேகி காலாக்கிநிருத்திரனைவேதவி திப்படிசரண் புகுந்து பிரார்த்திக்க, அவரும் அத னையுபதேசிக்கின்றேமென அருளிப், பின்.புபதே சிக்கவேண்டிநிமீலிதாக்ஷராகி சொரூபானந்தத்தி லயித்தவராக விருக்க; அச்சமையத்தில் நிதாகர் ரிபு-ஜடபாதர்-தத்தாத்திரியர்-துருவாசர் னாவத கர்-எனும் இப்பிரமநிஷ்டர்கள் புசுண்டரையடைந் து ஜனகரைப்போலப்பிரார்த்திக்க, என்றனுலுரைக் கத்தகாதெனெ அவர்மொழிய, அவர்கள் கலக்கமு ற்றுநிற்க, பின்பு அவர்களுடன் புசுண்டர் காலாக் கிநிருத்திரனையுற்று, விதிவத்தாய்வணங்கிப், பின் பு இவர்களுமத்தேவர்களும்பரஸ்பரஞ்செய்த சல் லாபத்தாற்பகிர்முகமாய்க்காலாக்கிநிருத்திரரும்வி ழிக்க, இவர்களுமுபநயனவிதிவத்தாகப் பிரார்த்தி க்கவுபதேசிப்பார்.

சிருஷ்டிசமயத்தில் ஈசானதித்துவங்களினி ன்றுமைந்துபூதங்களும் ஐந்துகோக்களும்உற்பன் னமாயின. அக்கோக்களினின்றுமுண்டாகிய கோ மயங்களின் விராஜாஸமஸ்கார விசேஷத்தால் ஜந்நிய மாகியதிரவியம், பசிதம்-பஸ்மா-விபூதி-க்ஷாம் இ ரக்ஷை-என ஐந்துபேதமுடையதாகிப், பிரகாசித் ல்-புண்ணியபாவ முத்லியமலங்களை அங்குரிக்க விடமின்றிவறுத்தல்- ஈசுாத்தன்மையாகப்பவித்த

ல்—புண்ணியபாவ முதலியமலங்களையணுகாமனிக்குதல்—பிணிபூதப்பிரேதாதிகளைவிலக்கியிரக்ஷித்தல் எனும் பொருள்களைப்பொருந்தியிருப்பதால், கிரமாலங்காரமாக அவ்வைந்துநாமங்களின் யோகசக்தியையறிய அருளி; அப்படியேபிரம்மசைதந்நியத்திற்கும் இவ்வைந்துநாமங்களுமுளவென்றும், அவற்றுள் யோகரூடிகளாற்குறிக்கப்பட்டவிந்நாமங்களைப்பொருந்திய பஸ்மா, மசத்தென்வும் இலகுவென்வும்பிரமஜீவசைதந்நியங்களைக்காட்டி,மஹாபஸ்மாபிரமமெனவும் லெகுபஸ்மாபசுவாகிய ஜீவனெனவும், அவன் உண்மையில் பிரமசொரூபத்திற்கந்நியனுயில்லாமையாற்றன்னைப்பிரம்மாசப் பிரகாசிப்பிக்குஞ்சாதனமாம் பிரமஞ்ஞானமிசசீவனுக்குபிராப்தியாகவேண்டில், இவ்வைந்துவித பேதமுடையவிதிவத்தான பஸ்மதாரணமன்றிவேறுசாதனமிலதால் அதனையும் இலகுபஸ்மாவெனவுந்நிரூபித்து; அதின்தாரணைவிதியையும் ஸ்தானத்தையுங்கூறி அங்ஙனந்தரித்திட, அத்தாரணைத்தானேரிட்ட, உத்தூளனமெனவுந்திரிபுண்டரமெனவுமிருவகுப்புகளில், முதல்வகுப்பு சர்வாங்கத்திலும், இரண்டாம்வகுப்பு சிரம் லலாடமுதலிய அவயவங்களிலும், ஆகவிதித்ததில்;இவ்விதிப்பிரகாரம்எச்சாதிகளும் எத்தன்மையுடையவர்களுமாகிய யா

ர்தரித்தாலும். அச்சின்னமுடைய அவன்காணப்ப
டின், கிரமமாகக் கீழ்முதல் லலாடத்தின் மேல்வ
ரை தரிக்கப்பட்ட மூன்றுரேகைகளின் றெரிசனத்
தால், ஆதியாகியவொருரேகை முதல் மூன்று ரே
கைவரையிலுந்திரிமூர்த்திகளாகப் பாவிக்கப்பட்டு,
அவைகளின்சமுதாயம்பொருந்திய சர்வா தர்ரமா
ன பரப்பிரமமெனும் பரசிவத்திற்கந்நியனாக அவ
னையுபாசிக்கவேண்டுமெனவும், அங்ஙன முபாசித்
திடின் அவனைப்பாசவினிர்முக்தனெனவும் மொழி
ந்து; இப்பஸ்மத்தை யிரண்டுவிதமாகவும் விதிவத்
தாக அணிந்தவனுகியும் பஸ்மத்தின்மீது சயனித்த
வனுகியுங்கொண்டு ருத்திராஜாபியாயின், பஞ்ச ம
ஹாபாதகங்களினின்றும் அக்கணமேநீங்கினவனெ
னவுஞ், சகலதேவர்களையுந்தியாநித்தவனெனவும்,
சகலகர்மங்களையுந் நிச்சேஷமாய்ச்செய்துமுடித்த
வனெனவும், சகல தீர்த்தங்களின் யாத்திராபலனை
யுடையவனெனவுஞ், சகலஜெபங்களையும்ஜெபித்த
வனெனவும், இம்மகிமையையிவ்வுபநிட தத்தின்மூ
ன்றுபாராயணத்தால், கிரமமாககிருத கிருத்தியத்
தன்மை, காணுபத்தியத்தன்மை, திரிவித பரிச்சே
தமில்லாதமஹாதேவசோதியிலக்கியத்தன்மை, இ
வற்றைப்பயனுகவுடையவனெனவுமுரைத்ததுமன்
றி; இப்பிரபஞ்சமக்கினி சோமாத்மகமா யிருப்பதா

ல், அக்கினியென்பதுசிவமுஞ், சோமனென்பதுசக்தியுமாகும். ஆதலாலிப்பிரபஞ்சஞ்சிவசக்திசொரூபமெனப்படும். இதின்விவரமியாதெனில்—பிரபஞ்சமென்பது விருத்திமத்தாயிருப்பதால், அவ்விருத்திக்கு ஆதாரமாயுள்ளநெகிழ்ச்சியமிர்தவடிவமானசோமனுஞ்சக்தியென்வும், அதனைவர்த்திக்கவும் சோஷிக்கவும் ஆதாரமான வல்லமம் அக்கினியாஞ்சிவமெனவுங்கண்டு, அச்சோஷணசக்தியுடையஅக்கினியெனுஞ்சிவத்தால் பிரபஞ்சம்வியாபிக்கப்பட்டுச் சோஷிக்கப்பட, பூதபௌதிகத்தின் விகாரத்தோற்றநீங்கிப், பஸ்மமாத்திரமாகவே சேஷித்திடும். அஃதேமுந்தியகாலத்திற்றனதுதோற்றிய விகாராம்ஸத்தால், நாமரூபமாகியபிரபஞ்சமாக விளங்கியதெனவும், அக்காரியமானபிரபஞ்சமாக விளங்குங்காலும் அஃதேகாரணசத்தாரூபமான அதிஷ்டானமாகவிருந்திருப்பதால், நாமரூபத்தோற்றமுடையவிவகாரத்தால்வர்த்திக்கச்செய்யுமோரம்ஸத்தாற்சக்தியெனவும், சோஷிக்கச்செய்யுமோரம்ஸத்தால் சிவமெனவுங், காரியோபாதி நீங்கிக் காரணோபாதிமாத்திரமாகச்சேஷித்தவிடத்துசிவசக்தி ஐக்கியமானபஸ்ம மெனவுங்கண்டு, உத்தூளனஞ்செய்யிற், றனதுதேகமுஞ்சமஷ்டிக்குள்ளடங்கியதால்சரீரோபாதிநீங்கிப் பஸ்மமாகச்சேஷித்திடும்.

அங்ஙனஞ்சேவித்திட வியஷ்டி சமஷ்டியான பிரப
ஞ்சமியாவையும், தன்சரீரத்தோடும்பஸ்மமாகக்க
ண்டதன்னை அசரீரியாகவும், மற்றவனைத்தையும் ப
ஸ்மமாகவுங்காட்டிநிற்கும். இங்ஙனமேபசுவின்மல
மாகிய பிரபஞ்சத்தை நீறாகக்காண்பித்ததுபோல்,
சூக்ஷமகாரணோபாதிகளையு நீற்றிடசொரூப பஸ்ம
மாகவே, பிரபஞ்சமதற்கநந்நியமாய்ப்பிரகாசித்து
நிற்கும். அவ்விடத்து துவைதமில்லாததால், து
வைதமேபசுவெனவும் பாசமெனவுங்காணப்படுவ
தால், அவையுமத்துவைதமான வான்மசொரூப
மாகச் சேவித்திடும். இப்பொருளையே பிரணவமு
முடையதாகவிருந்து, பிரத்தியகபின்ன பரமான்ம
சிரவணம்போல்விதிவத்தாகவதனையுபாசிக்கின்றச
ந்நியாசிக்கு, ஆன்மானான்மவிவேகாநுபூதியை நல்
கிசகல்பொருளுக்குஞ்சப்தசக்தியாயிருப்பதுபோ
ல, சகலவஸ்துவுக்கும் இந்தவிபூதி யார்த்தசக்தியா
யிருப்பதுகொண்டு, இவ்விரண்டுஞ் சமான வித்தி
யாநுஷ்டானமெனவும், இங்ஙனம்பிரணவோபாஸ
திபொருந்தியசந்நியாசியும் விதிவத்தானபஸ்மதா
ரியாகாவிடின், அவனுக்குசிரவணத்திலதிகாரமில்
லையென நிஷேதங் காணப்படுவதுகொண்டு, சந்நி
யாசத்திலும் மேலான அசாதாரணமான சிரவண
சாதனமெனவும், அப்படியேபிரணவத்தின் மூன்ற

க்கரங்களும், மும்மூர்த்திகள்—முக்குணங்கள்—மூன்றக்கினிகள்—மூன்றுலகங்கள்—முச்சுடர்கள்—மூன்றவஸ்தைகள்-முச்சீவர்கள்—இவற்றைப் பொருளாகவுடையனவாயிருப்பதுபோல், இம்மூன்றுரேகைகளும், அப்பொருள்களையேபொருந்தினவாயிருப்பதனாலும், அப்படியேமூன்றக்கரங்களின்பொருளானமூன்றிலக்கமுடைய யாவையும்வியாபித்து, பிரணவமெனும் நாதந்தனதுபொருளான பிரம சக்தியால் விளக்குவதுபோல், இம்மூன்று ரேகையைப் பொருந்திய இத்திரிபுண்டரத்தின் சமுதாயமானதனதுபொருளுடையபிரமசக்தியால் மூன்றிலக்கமுடையயாவையும்விளக்குவதனாலும், எங்ஙனஞ்சந்நியாசம் அத்தியாசிரமமெனக்கூறப்படுமோ, அங்ஙனமேயிப்பஸ்மதாரணமும் அத்தி யாசிரம மென்றே மதிக்கவேண்டுமெனவும், இவ்வநுஷ்டானமுடையவர்கள் அத்தியாசிரமிகளேயெனவும், அப்படியேகர்மபக்திபோகஞ்ஞானங்களிலும் அநுஷ்டிக்கத்தக்க அநுஷ்டானோபயோகிகளான்மந்திராநுஷ்டானங்களும், பிரணவசம்பந்தமில்லாவிடின்வீரியமற்றவைகளாவதுபோல்இப்பஸ்மதாரணமில்லாவிடின்அவ்வநுஷ்டானங்களும்வீரியமற்றவைகளேயெனவும், அக்காலாக்கினிருத்திரர்கருணையுடன்அருளினரொன்றும்; பிரமசாரிகிரகஸ்தன்வானப்பிரஸ்

தன் சந்நியாசியென்றசதுர்வித ஆச்ரமிகளும் அநு
ஷ்டிக்கத்தக்க திரிகாலாநுஷ்டானத்தில் இப்பஸ்ம
தாரணமின்றியோர்கால் அநுஷ்டிக்கில், பிராயச்சி
த்தமாக முன் மூன்றாச்ரமிகளும் ஓர் அகசு உபவா
சத்துடன் கண்டம்வரைஜலத்தினின்று ஆயிரங்கா
யத்திரி ஜபமும், மற்றொருவர் உபவாசத்துடன் க
ண்டம்வரைஜலத்தினின்று பன்னீராயிரம் ஆவர்த்
தி பிரணவஜபமுஞ்செய்யவேண்டியதென்றும் ஆத
லால் ஓத்தாரணியாவும் பத்திரமாகவுஞ், சப்தோ
ததியும்லேகனசாமக்கிரியையான மையாகவும், வி
யஷ்டி சமஷ்டியானஜீவர்களின் புத்தியாவும் லே
கினியாகவும்பாவித்து, கற்பம்யாவும் லேகிதஞ்செ
ய்யப்படினும்அம்மகிமைலேகனத்திற்கடங்காதெ
னவும், சஹஸ்ரசிரோடுகற்பாந்தம்ஆதிசேடனு
ரைக்கினும்அம்மகிமையுரைக்கலாகாதெனவும், இ
வ்வுபநிடதத்தாலும் இதன் அநுவாதமானசாஸ்தி
ரங்களினாலும்இவ்விரகசியஞ் சூக்குமமாகத் தெரியு
மாறு உபதேசித்திருப்பதினாலும், அப்படியேமும்
மூர்த்திகளென்ன மற்றத்தேவர்களென்ன பிரமரி
ஷிகளென்ன ராஜரிஷிகளென்ன இவர்களின்பத்நி
களென்ன யாவர்களுக்கும்விதிவத்தானபஸ்மதார
ணமேபுண்டரமாகப்பரம்பராப்ராப்தமாக விருப்ப
தினாலும், அப்படியேசதாசிவநாராயணர் உபநய

னவிதியாகச்சரண் புகுந்து ஆன்மா பரோக்ஷத்தை வினவுங்கால், லலாடத்தில் பஸ்மந்தரிக்கப்படவும், நாவினுற்சதாசிவர் அநுக்கிரகங்கொண்டுபுசிக்கப் படவும், ஆன்மாபரோக்ஷத்தையக்கணத்திற்றுனே யடைந்ததாகவுமநிடதங்களிற்காணப்படுவதினுலு ம், அதனை யங்ஙனமிராகசியமாகக் கூறினேம். ஆக லால்மிகுந்த பிரேமா பக்தியுடன் சொரூபத்தைப போலபஸ்மதாரணத்தையநுஷ்டிப்பாயென:

மாணுக்கனுஞ்சகலசாதனங்களிலும்மேலான் அந்தரங்கசாதனமிப்பஸ்பமேயெனத்தெளிந்து—ஆ சிரியர் அருளியசகலஉபதேசமொழிகளாகிய பயி ருக்குபஸ்மதாரணமேவிதையும்-வேலியும் எனக்க ண்டு, மசானதுல்லியமாகியசகலபுவனங்களிலுங்கி ரீடாநிமித்தம்வேரற்ற இம்மனம் ஒருகால் செல்லி னும்மாயாபிசாசந்தன்னைக்கண்டமாத்திரத்தில்நிர் ஜீவனுய் வீழ்ந்திறக்கச்செய்து சொரூபசாக்ஷாத் காரந்திரோதானப்படாமற் காப்பது இரக்ஷையெ ன்னும்விபூதியேதானெனவுணர்ந்துபஸ்மநிஷ்டனு ய்கிருதார்த்தனுனன்.

தாரணிமுழுதும்வாழி சண்மதவழியும்வாழி　*
ஆரணசிகைகள்வாழி அந்தமாமொழியும்வாழி　*
பூரணபோதமாகப்பொறித்தமெய்ஞானம்வாழி　*
நேரிலாநிஜானந்தோதம் நிரந்தரம்வாழிவாழி.　*

முற்றிற்று.